

Sáfárkodni, amíg a Gazda vissza nem tér

Írta: G. Edward Reid

Szombatiskola és Személyes Szolgálatok
Hetednapos Adventista Egyház

©2022 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Minden jog fenntartva.

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Írta: G. Edward Reid

Fordította: dr. Zarka Dávid

Korrektor: Fűrjné Simon Edina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói melléklet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szőcs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REID, EDWARD G.

Sáfárcodni, amíg a Gazda vissza nem tér / G. Edward Reid.

– Pantelimon: Viața și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-285-6

<i>Sáfárkodni, amíg a Gazda vissza nem tér</i>	4
<i>Tanulj meg kívülről bibliaszövegeket!</i>	6
1. Isten családjának tagjai.....	11
2. Isten velünk kötött szövetségei.....	23
3. A tizedfizetés szerződése	36
4. Adakozás Jézusnak	48
5. Adósságok kezelése	60
6. Mennyei kincsek gyűjtése	72
7. A legkisebbekért	84
8. Sikerre tervezve	97
9. Óvakodjunk a kapzsiságtól!	110
10. Mit adhatunk vissza?	122
11. Gazdálkodni nehéz időkben.....	134
12. A hűség jutalmai.....	147

Sáfárkodni, amíg a Gazda vissza nem tér

Nem könnyű teljesen megérteni, hogy milyen kapcsolatot szeretne velünk kialakítani Isten, a világegyetem Teremtője. (Már a kapcsolat pusztá gondolata is elképesztő!) *„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk”* (1Jn 3:1, RÚF). Vagy ahogy Ellen G. White írta: *„Bármilyen emberi méltóság hasonlítható ehhez? Mi volna magasabb tisztség annál, hogy a végtelen Isten gyermekeinek neveznek bennünket?... Van olyan világi megtiszteltetés, ami felérne ezzel”* (Ellen G. White: *God's Amazing Grace*. 431. o.)? Csak a bűnterhes világ sötétsége miatt nem értékeljük teljes mértékben azt a kiemelt helyet, amit Jézusban kaptunk.

Ám ha nem vagyunk óvatosak, a világ és annak dolgai elszakíthatnak bennünket Krisztustól. Isten Igéje figyelmeztet Sátán kísértéseire és csábításaira: *„Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelek eltévelyedtek a hittől, és magokat általszegeztek sok fájdalommal”* (1Tim 6:9-10).

Az Úr azonban iránymutatást ad arra nézve, hogyan keressünk pénzt és használjuk fel azt bölcsen, illetőleg mit tegyünk, nehogy *„veszedelembe és romlásba”* döntsön minket. A Szentírásban kétezerrel is több vers szól arról, hogyan bánjunk a pénzünkkel, a vagyonunkkal, illetve milyen legyen a hozzáállásunk az anyagiakhoz. Isten gyakorlatias segítséget ad arra, miként kerekedjünk felül az élet stresszhelyzetein és gazdálkodjunk hűségesen a tőle kapott javakkal.

Ebben a negyedévben az isteni ideállal foglalkozunk a vele való kapcsolatunk tekintetében. Tisztán látjuk majd, hogyan mélyíthetjük

el a bizalmunkat benne annyira, hogy hűségesek maradjunk hozzá még akkor is, ha nem adhatunk és nem vehetünk (lásd Jel 13:17). Az ilyen hit nem jön egy szempillantás alatt. Hűségesen kell gazdálkodnunk azzal, amit a jó Isten nekünk adott, így felkészülhetünk már most, bármi várjon is ránk!

Az Úr minden erőforrás, és ha együtt dolgozunk vele, engedi, hogy az Ő érdekében használjuk azokat. Az a Megváltó terve, hogy a megtisztult és megszentelt emberek a segítő kezei legyenek. Adjunk hálát ezért a hatalmas megtiszteltetésért annak, aki *„megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába; Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata”* (Kol 1:13-14)!

Bölcs Salamon által Isten a következőt tanácsolja gyermekeinek: *„Tiszteld az URat vagyondból és egész jövedelmed legjavából”* (Péld 3:9, RÚF). Ez a tanács azért állja meg a helyét, mert *„méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtetted mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek”* (Jel 4:11).

Pusztán világi szemszögből nézve nagy kihívásokkal és stresszel teli időszakban élünk. Keresztény világnézetünk viszont bizalmat és reményt kínál, mivel látjuk a jeleket, amelyeket Jézus adott, hogy tudjuk, milyen közel (szinte a küszöbön) van a földi történelem nagy befejezése, azaz a második advent. Adja Isten, hogy ezek a gyakorlatias tanulmányok tovább mélyítsék a hitünket és a belé vetett bizalmunkat! Reméljük, mindenki bátorítást talál ezekben a gondolatokban, hogy hűségesen tudjon gazdálkodni az Úrért!

G. Edward Reid az Andrews Egyetemen mester fokozatú teológiai, a Loma Linda Egyetemen mester fokozatú közegészségügyi diplomát szerzett, jogi doktori címét pedig a Georgiai Állami Egyetemen kapta. Felszentelt lelkész és szakvizsgát letett ügyvéd, aki több évig szolgált az Észak-amerikai Divízió Sáfársági Osztályának vezetőjeként.

Tanulj meg kívülről bibliaszövegeket!

A názáreti Jézus 12 éves korában szó szerint idézte az Ószövetség igéit. Ha szeretnél hasonlítani Rá, tanulj meg te is kívülről a Szentírásból igeszakaszokat!

Tanuld meg az alapigét, vagy a tanulmányokban szereplő kérdésekre válaszként megjelölt biblia-verseket!

A szombatiskola-vezetővel és tanítókkal együtt szerveztek olyan alkalmakat a szombatiskola keretében, amelyeken minden korosztály képviselője előadhatja a megtanult biblia-szövegeket.

Az ezekről az alkalmakról készült rövid videókat a későbbiekben bejátszhatjuk a Reménység Televízió „Az Ige iskolája” („Școala Cuvântului”) c. műsorában is. Kéréseiteket a danielbrinzan@adventist.ro email-címre várom. Meggyőződésem, hogy ezzel is fejleszthetjük a Biblia tanulásának kultúráját az adventista gyülekezetekben.

”

**A Krisztusnak beszéde
lakozzék tibennetek
gazdagon... tanítván és intvén
egymást zsolttárokkal.**

(Kolossé 3:16)

”

Kedves szombatiskolai tanítók!

A pandémia romboló hatást gyakorolt a szombatiskolára, és ez a tanítók órájára is rányomta bélyegét.

Kérlek, készítsétek elő alaposan a csoportokban történő tanulmányozást! Kérjétek segítséget a lelkészetektől, és vezessétek be újra a gyakorlatba a tanítók óráját a közösség erősítése, a tanulmányozás elmélyítése és a misszió megtervezése céljából!

Isten megáld minden olyan erőfeszítést a részletekről, amelyet szeretettel tesztek meg az Ő neve dicsőítéséért.

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel! A csoport tagjai beszámolhatnak azokról az önkéntes szolgálatokról is, amelyekben a 2022-2023-as missziós év keretében részt vehettek. Részletek a Család- és a Nevelés Osztály vezetőinél.
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk értük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak naponkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola Osztály videoanyagai értékes, alkalmazható missziós gondolatokat, ötleteket tartalmaznak. A misszióhírek letölthetők a Szombatiskola YouTube csatornájáról („Școala de Sabat”), vagy a mellékelt QR-kód beolvasásával.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Adventista jelenlét nélküli település lakója _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

Január

- 1 1Krónikák 9
- 2 1Krónikák 10
- 3 1Krónikák 11
- 4 1Krónikák 12
- 5 1Krónikák 13
- 6 1Krónikák 14
- 7 1Krónikák 15
- 8 1Krónikák 16
- 9 1Krónikák 17
- 10 1Krónikák 18
- 11 1Krónikák 19
- 12 1Krónikák 20
- 13 1Krónikák 21
- 14 1Krónikák 22
- 15 1Krónikák 23
- 16 1Krónikák 24
- 17 1Krónikák 25
- 18 1Krónikák 26
- 19 1Krónikák 27
- 20 1Krónikák 28
- 21 1Krónikák 29
- 22 2Krónikák 1
- 23 2Krónikák 2
- 24 2Krónikák 3
- 25 2Krónikák 4
- 26 2Krónikák 5
- 27 2Krónikák 6
- 28 2Krónikák 7
- 29 2Krónikák 8
- 30 2Krónikák 9
- 31 2Krónikák 10

Február

- 1 2Krónikák 11
- 2 2Krónikák 12
- 3 2Krónikák 13
- 4 2Krónikák 14
- 5 2Krónikák 15
- 6 2Krónikák 16
- 7 2Krónikák 17
- 8 2Krónikák 18
- 9 2Krónikák 19
- 10 2Krónikák 20
- 11 2Krónikák 21
- 12 2Krónikák 22
- 13 2Krónikák 23
- 14 2Krónikák 24
- 15 2Krónikák 25
- 16 2Krónikák 26
- 17 2Krónikák 27
- 18 2Krónikák 28
- 19 2Krónikák 29
- 20 2Krónikák 30
- 21 2Krónikák 31
- 22 2Krónikák 32
- 23 2Krónikák 33
- 24 2Krónikák 34
- 25 2Krónikák 35
- 26 2Krónikák 36
- 27 Ezsdrás 1
- 28 Ezsdrás 2

Március

- 1 Ezsdrás 3
- 2 Ezsdrás 4
- 3 Ezsdrás 5
- 4 Ezsdrás 6
- 5 Ezsdrás 7
- 6 Ezsdrás 8
- 7 Ezsdrás 9
- 8 Ezsdrás 10
- 9 Nehémiás 1
- 10 Nehémiás 2
- 11 Nehémiás 3
- 12 Nehémiás 4
- 13 Nehémiás 5
- 14 Nehémiás 6
- 15 Nehémiás 7
- 16 Nehémiás 8
- 17 Nehémiás 9
- 18 Nehémiás 10
- 19 Nehémiás 11
- 20 Nehémiás 12
- 21 Nehémiás 13
- 22 Eszter 1
- 23 Eszter 2
- 24 Eszter 3
- 25 Eszter 4
- 26 Eszter 5
- 27 Eszter 6
- 28 Eszter 7
- 29 Eszter 8
- 30 Eszter 9
- 31 Eszter 10

december 31 – január 6.

Isten családjának tagjai

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Krónika 29:13-14; Zsoltárok 50:10-12; Máté 6:19-21; Galata 3:26, 29; Filippi 4:19; 1János 5:3

Alapige: „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk” (1Jn 3:1)!

Keresztényként csodálatosnak mondható az Istennel való kapcsolatunkban, hogy Ő ránk bízta földi ügyei intézését. Már az emberi történelem kezdeténél kifejezetten Ádám és Éva személyes gondjára bízta a természet makulátlan világának őrzését. (Lásd 1Móz 2:7-9, 15 verseit!) Az Úr kijelentette, hogy az Ő nevében dolgozzanak, amibe beletartozott az állatok elnevezésétől kezdve a kert gondozásán át a föld benépesítése is.

Erőforrásokkal is megáld bennünket Isten, és minket bíz meg azok igazgatásával. Így például nekünk kell pénzt keresni, kiállítani a csekkeket, elvégezni az elektronikus átutalásokat, összeírni a költségvetést vagy szombat délelőtt a gyülekezetbe hozni a tizedet és az adakozást. Arra bátorít bennünket, hogy a saját és mások szükségletére, illetve az Ő ügye előmenetelére fordítsuk az erőforrásokat, amelyeket nekünk adott. Bár milyen hihetetlennek tűnik is, minket bízott meg azzal, hogy felneveljük a gyermekeit, felépítsük az épületeit és oktassuk a jövő nemzedékeit.

Az e heti tanulmányban feltérképezzük, milyen előjogokban van részünk és milyen kötelezettségek hárulnak ránk abból következően, hogy Isten családjának tagjai vagyunk.

- 1** „Ezért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, Aki-ről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön” (Ef 3:14-15). Milyen képviselőt idéz fel ez az igeszakasz? Milyen reménységet találunk benne?

Jézus kijelentette a szolgálata elején: „Ti azért így imádkozzatok: *Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved*” (Mt 6:9). Később ugyanezt ismételte meg, amikor egyedül volt a tanítványaival (Lk 11:2). Tehát azt mondja nekünk, hogy így szólítsuk az Atyát: „*Mi Atyánk*”. Mária át akarta ölelni Jézust, amikor a feltámadás után találkozott vele. „*Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj a testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felme-gytek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istene-tekhez*” (Jn 20:17, RÚF).

Krisztussal egy Atyánk van, ezért Ő a testvérünk, mi pedig mind egy-más testvérei vagyunk az Úrban. Jézus azért vált a földi család tagjává, hogy mi a részei lehessünk a mennyeknek. „A mennyei és a földi család egy család” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 741. o.).

- 2** Olvassuk **2Móz 3:10, 5:1** és **Gal 3:26, 29** verseit! Ezek alapján hogyan viszonyul hozzánk Isten? Miért meríthetünk ebből bátorítást?

A teremtéssel ellentétes elmélet szerint hideg természeti törvények termékei vagyunk, akiről nem gondoskodik senki. A Szentírás viszont nemcsak Isten létezését tanítja, hanem azt is, hogy Ő még szeret is bennünket. Olyan szeretettel viszonyul hozzánk, ami miatt a Biblia gyakran a család képviselőjével mutatja be a kapcsolatunkat. Amikor Jézus a népének vagy Isten gyermekeinek mondja Izraelt, amikor a mi Atyánknak nevezi az Urat, akkor ugyanezt hangsúlyozza: az Úr úgy szeret bennün-ket, ahogy a családtagok szeretik egymást. Micsoda jó hír ez a gyakran igen ellenséges világban!

Képzeljünk el egy olyan világot, amelyben mindenkivel úgy bánunk, mint-ha családtagok lennének! Hogyan tanulhatunk meg jobban viszonyulni egymáshoz testvérként?

- 3** Olvassuk el **1Krón 29:13-14, Zsolt 24:1, 50:10-12 és Agg 2:8** verseit! Milyen üzenetet foglalnak magukban? Mit jelent ez az igazság a számunkra? Hogyan viszonyuljunk mindahhoz, ami a birtokunkban van?

Krónikák első könyvének 17. fejezetétől kezdődik az a rész, ami feljegyzi, hogy Dávid király házat akart építeni Istennek. Beszült a vágýárol Nátán prófétának, aki így felelt neki: „*Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az Isten*” (1Krón 17:2, RÚF)! Ám még aznap éjszaka Isten szava utasította a prófétát, mondja meg a királynak, hogy ő nem építheti meg a házat, mert egész életében hadakozott. A fia fogja helyette elvégezni ezt a munkát. Dávid erre azt kérte, hogy legalább hadd készíttesse el a terveket és készítse elő az építóanyagokat. Az Úr ebben engedett a király kérésének. Dávid az élete hátralevő részében „*tömérdek*” (1Krón 22:4, RÚF) mennyiségű fejtett követ, cédrust, vasat, aranyat, ezüstöt és rezet halmozott fel. Amikor már minden építóanyagot előkészítettek és elhelyeztek az építkezési területen, összehívta Izrael vezetőit, hogy dicsőítsék az Urat és adjanak hálát neki.

Mit mondott Dávid király 1Krón 29:13-14 verseiben feljegyzett nyilvános imádságában, mi volt az építóanyagok valódi forrása, amelyeknek a beszerzésére annyi időt és pénzt fordítottak? Tulajdonképpen a következő volt a mondandójának lényege: „Igazából semmi érdemünk nincs ezeknek a különleges anyagoknak a beszerzésében, mert csupán azt adjuk vissza neked, ami eleve a tiéd.”

Ezt fontos mindannyiunknak hangsúlyozni, akár szegények, akár gazdagok vagyunk (de főként az utóbbiaknak). Mivel mindent Isten teremtett a kezdetekkor (lásd 1Móz 1:1; Zsolt 33:6, 9; Jn 1:3), Ő a jogos tulajdonosa mindannak, ami csak létezik, így beleértve azt is, ami a miénk – mindegy, mennyire keményen, szorgalmasan és becsületesen dolgoztunk meg érte. Isten kegyelme nélkül semmink se lenne, sőt mi sem léteznénk. Tehát mindig azzal a tudattal kell élnünk, hogy végső soron minden az Úré! Állandóan szem előtt tarthatjuk ezt az igazságot, ha Őt dicsőítjük és hálát adunk neki az irántunk való jószágáért.

„Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ennyit adakozni? Bizony, tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit a te kezedből kaptunk” (1Krón 29:14, RÚF)! Milyen gyönyörű elveket fejeznek ki ezek a szavak? Ezek alapján tehát hogyan viszonyuljunk Istenhez meg a javainkhoz?

Jézus Krisztus a legnagyobb ajándék, amit Istentől csak kaphatnak a gyermekei, aki a megbocsátás békességét, a mindennapi élethez és a lelki növekedéshez kellő kegyelmet, illetve az örök élet reménységét adja nekünk. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”* (Jn 3:16, ÚRK). *„Valakik pedig befogadták őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek”* (Jn 1:12).

Az üdvösség tehát alapvető ajándék, mert ugyan mi egyebet kaphatnánk Istentől, ami hosszú távon is igazán számít? Bármink is legyen itt, egy nap meg fogunk halni, mint ahogy velünk együtt mindenki, aki emlékezett ránk. A feledés homályába merül majd az a jó is, amit valaha tettünk. Tehát mindig a gondolataink középpontjában kell tartanunk az evangélium ajándékát, a keresztre feszített Krisztust (1Kor 2:2)!

Ám Isten az üdvösség mellett még jóval többet ad nekünk. Jézus a következő szavakkal nyugtatta azokat, akik aggódtak az ételük és a ruházatuk miatt: *„Hanem keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek”* (Mt 6:33, ÚRK).

4 Olvassuk el Zsolt 23:1, 37:25 és Fil 4:19 verseit! Ezek szerint hogyan gondoskodik Isten a mindennapi szükségleteinkről?

Amikor Jézus a távozásáról beszélt a tanítványainak, megígérte, hogy vigasztalásul elküldi nekik a Szentlelket. *„Ha szerettek engem, megtartjátok a parancsolataimat, és én kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad majd nektek, hogy veletek maradjon mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja és nem ismeri őt, de ti ismeritek, mert nálatok lakik, és bennetek lesz”* (Jn 14:15-17, ÚRK). *„...elvezet majd titeket minden igazságra”* (Jn 16:13, ÚRK).

A Szentlélek ezután csodálatos lelki ajándékokat adott Isten gyermekeinek. (Lásd 1Kor 12:4-11 szakaszát!)

Dióhéjban: Isten, akiben *„élünk, mozgunk és vagyunk”* (ApCsel 17:28), aki *„mindeneknek életet, leheletet és mindent”* adott (ApCsel 17:25), aki megteremtett bennünket, illetve üdvösséget ígért nekünk, megáldott minket anyagi és lelki javakkal, amelyekkel mások áldására lehetünk. Tehát bármink is legyen, bármilyen adottságokkal vagy képességekkel ajándékozott meg minket, mindannak felhasználásával tartozunk az Ajándékozónak.

Mind élvezzük azokat a lelki és földi áldásokat, ajándékokat, amelyeket Istentől kaptunk. Megnyugtató arra is gondolni, hogy a „család tagjai” lehetünk!

- 5** Olvassuk el **5Móz 6:5** és **Mt 22:37** verseit! Mit jelent ez? Hogyan szerethetjük így az Urat? _____

Hogyan szeretheted Istent „teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” (Mt 22:37)? A Biblia érdekes módon megadja a választ, ami pedig nem az, amire a legtöbbben számítanának.

- 6** Olvassuk el **5Móz 10:12-13** és **1Jn 5:3** verseit! Mennyei Atyánk szereteten alapuló kapcsolatot akar velünk fenntartani. Hogyan felelhetünk erre megfelelő módon a Biblia szerint?

A törvény megtartásával? A parancsolatoknak való engedelmességgel? Sajnálatos módon több keresztény szemében a törvény (főként a negyedik parancsolat) iránti engedelmesség gondolata a törvényeskedéssel áll egy szinten. Állításuk szerint pedig egyszerűen annyi a dolgunk, hogy szeressük Istent, illetve úgy szeressük a felebarátainkat, mint önmagunkat. Az Úr viszont egyértelműen fogalmaz: igenis azzal fejezzük ki a szeretetünket Isten és a felebarátaink iránt, ha engedelmeskedünk a parancsolatoknak.

„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait” (1Jn 5:3). Megszoktuk, hogy így olvassuk ezt a verset: megtartjuk az Úr parancsolatait, mivel szeretjük Őt. Ez rendben is van. Ám ezt akár így is olvashatjuk: „az az Isten szeretete”, tehát azzal ismerhetjük és tapasztalhatjuk meg Isten szeretetét, hogy megtartjuk a parancsolatait.

Mt 7:21-27 szakaszában Jézus elmondta, hogy aki hallgat Isten szavára és aszerint cselekszik, hasonlít a bölcs emberhez, aki sziklára építette a házát. A bolond a homokra épített – méghozzá rettenetes következménnyel. Rá hasonlítanak azok, akik ugyan hallották, de nem engedelmeskedtek az Úrnak. Mindketten hallották a szót, az egyik engedelmeskedett, a másik azonban nem, és ez dönt élet vagy halál között.

Gondolkodjunk el Isten szeretete és a törvényének való engedelmesség közötti kapcsolatról! Miért lehet ezzel kifejezni az Úr iránti szeretetet? Hogyan mutatja be a parancsolatok megtartása ezt a szeretetet? (Segítség: gondoljunk arra, hogy mit eredményez a törvény áthágása!)

7 „*Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is*” (Mt 6:19-21). Milyen kulcsfontosságú igazságot mond itt Jézus? _____

Ki ne olvasta volna történetek sorát arról, hogy egyesek miként gyűjtötték össze, majd veszítettek el hatalmas vagyont? A világ igen bizonytalan hely a háborúk, a bűnözés, az erőszak, a természeti csapások miatt. Bármilyen történhet és hirtelen elviheti mindazt, amiért megdolgoztunk, amit becsülettel és hűséggel megkerestünk. Majd egy szempillantás alatt eljön a halál is, a dolgaink pedig azzal amúgy is haszontalanná válnak számunkra. A Szentírás természetesen nem azt mondja, hogy baj, ha gazdagok vagyunk vagy ha nagyobb vagyont gyűjtöttünk. Ezekben a versekben Jézus arra figyelmeztet, hogy mindent a helyén kell értékelni. Viszont mit jelent kincset gyűjteni a mennyben? Azt, hogy a pénz helyett Istent és az Ő ügyét tesszük az első helyre az életünkben. Azt jelenti, hogy Isten művére, az országa előmenetelére, mások érdekében és áldására használjuk azt, amink van.

Például amikor Isten elhívta Ábrámot, azt tervezte, hogy rajta és a családján keresztül áld meg minden földi családot. „*Nagy nemzetté teszek és megáldalak, felmagasztalom nevedet, és áldás leszel. Megáldom azokat, akik téged áldanak, és megátkozom azt, aki téged átkoz. Megáldatik benned a föld minden nemzetsége*” (1Móz 12:2-3, ÚRK) – mondta Ábrahámnak.

„*Ekként a hitből való áldatnak meg a hívő Ábrahámmal*” (Gal 3:9). Ugyanaz a felhívás szól nekünk is, mint neki.

„A pénznek nagy értéke van, mert sok jót lehet vele tenni. Isten gyermekeinek kezében a pénz táplálék az éhezőnek, ital a szomjazónak és ruha a mezítelennek; eszköz az elnyomottak megvédésére és a betegek gyógyítására. De a pénz csak akkor ér többet a homoknál, ha életszükségletek megteremtésére, mások áldására és Krisztus ügye előbbrevitelére használjuk fel” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 243. o.).

„**Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is**” (Mt 6:21). Mit mond a szívünk: hol van a kincsünk?

„A halálnál is erősebb az a szeretet, amellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése és Isten mindent átható munkálkodása az elesett emberiség megváltását szolgálja” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 16. o.).

„Ha önző énünket megtagadtuk és Isten gyermekeivé lettünk, akkor Isten családjának tagjai vagyunk, és Atyánk házában minden a miénk. Isten minden kincse rendelkezésünkre áll, úgy a jelen, mint az eljövendő világé is. Az angyalok szolgálata, a Szentlélek adományai és szolgálóinak munkája: minden értünk történik. Miénk a világ és mindaz, ami azt betölti, amennyiben javunkat szolgálja” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, Élet és Egészség Kiadás, 113. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 1Krn 8–14; Ellen G. White: *Az imádság*, 13. fejezet, a Mózesről és az Annáról szóló részek

1. Hova volt beírva a teljes Izrael?

2. Kinek a kardja által vetett véget Saul önnön életének?

3. Ki volt „a vitéz férfi fia, aki nagy dolgokat cselekedett”?

4. Mit mondott Dávid a hozzá érkezőknek, akikről azt feltételezte, hogy az ellenség kezére akarják adni őt?

5. Mi volt Mózes számára a személyes becsületénél is fontosabb? Mire tett imában fogadalmat Anna?

Általános áttekintés

A régi Izraelben nagy fontosságot tulajdonítottak a családnak, ami részben annak volt köszönhető, hogy a társadalom az Isten-imádaton alapult (T. K. Cheyene és J. Sutherland Black: *Encyclopedia Biblica*, 1903, 1498. o.). A család azért teremtett, hogy Istent szolgálja. Az Atya kezdeti terve az volt, hogy egy nagy földi családot hoz létre, amely a mennyei család része legyen (Ef 3:10–15). Isten jelleme, amely el nem bukott gyermekei szívében és elméjében megnyilatkozott, minden elkövetkezendő nemzedékben nyilvánvalóvá vált (1Móz 1:26–28). A kapott áldásokat és ajándékokat Isten dicsőítésére és a világ áldására használták fel, s így az ajándékok igazi Forrására világítottak rá (Zsolt 24:).

Isten Édenben megalapította a világ első családi vállalkozását. A válságot a gyermekeire bízta, és elvárta tőlük, hogy az Atya akaratával összhangban igazgassák (1Móz 2:15–17).

A bűn miatt Isten elküldte szeretett Fiát, hogy a család minden tagját megmentse (Jn 3:16), ma pedig elküldi gyermekeit – kegyelme által megváltott és megigazított szeretteit –, hogy az Ő nevében dolgozzanak. Isten továbbra is fiakat keres, akik elkötelezett szolgálkként visszaadják neki rájuk bízott vállalkozása nyereségét (Mt 21:33–41). Isten azok közül hívja ki ezeket a gyermekeket, akik megtartják a parancsolatait, mivel szeretik Őt (1Jn 5:3). A rájuk árasztott áldásokkal e munkások áldásként szolgálnak az egyház és a világ számára egyaránt, amíg az Isten munkája – bennünk és általunk – befejeződik (Fil 1:6), és családként visszatérünk az Atyához (Jn 14:1–3).

Magyarázat

A sáfárság fogalmának jelentése Isten családjának kontextusában

A. Az Atya szuverenitását jelölő tisztségek

1. Teremtő. A keresztény sáfárság fogalmának alapjául az a meggyőződés szolgál, hogy Isten mindenek Teremtője. Szükséges elfogadnunk, hogy Ő létezik, Ő a Teremtő, és megjutalmazza azokat, akik keresik Őt (1Móz 1:1; Zsid 11:1–3, 6). Egyedül a teremtéselmélet perspektívája hirdeti helyes módon a keresztény sáfárság fogalmát és gyakorlatát. Ha a Teremtő jelenléte a hívó életében több, mint egyszerű elmélet, akkor a hívó a testét, lelki ajándékait, javait és idejét a Teremtő szolgálatába állítja. Minden dolog Tőle származik, és az emberi életnek is Hozzá kell

visszatérnie, „mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen!” (Róm 11:36).

2. Atya. Az atya képe lényeges szerepet játszik a család bibliai jelentésében. Az „atya háza” kifejezés (*bet ab*) a patriarchális rendszerre mutat rá, amelyben az apa – a család őrizője és védelmezője lévén – teljes mértékben rendelkezett a családi vagyonnal, és vitathatatlan tekintélye volt a család többi tagja előtt, hatalma volt ítélezni a család tagjainak sorsát illetően. Ő volt a család papja, és a család és a vallás általában szorosan összefonódott a közösség életében (J. E. Maldonado: *Fundamentos bíblico-teológicos da casamento e da familia*, 11–12. o.).

A patriarchális családok hiányosságai ellenére e kapcsolattípus néhány fontos szempontja magyarázattal szolgál az Isten és a lelki családja közötti kapcsolatra vonatkozóan (5Móz 14:1; Péld 3:12).

Atyaként Isten szent; király, aki szuverén Úrként uralkodik ég és föld felett; őrző, ítélő és megmentő (Mt 6:9–14; lásd Ézs 33:22); mindentudó, mindenható és végtelenül szerető, következőképpen bízhatunk ítéleteiben és döntéseiben. Mindig az Ő vezetése volt a legjobb, és ez most is így van és lesz mindörökké. Így hát hűségesek kell, hogy legyünk az Atya parancsolatainak megtartásában.

3. Úr. A héber *Adonai* (Úr) és *Jehova* szavak a Septuaginta fordításban (az Ószövetség görög-zsidó változatában) a görög *Kurios* névként jelennek meg, aminek jelentése „Úr”, „mindenek Ura”. Az újtestamentum szerzői is megőrizték ezt a jelentést az Úrral kapcsolatosan. Számukra a hittel kimondott „Úr” szó (*Kurios*) az Atya és a Fiú istenségének elismerését jelentette (Mk 12:29; 1Tim 6:15; Júd 4).

Pál szerint „senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szentlélek által” (1Kor 12:3). Egyedül azok érthetik meg Krisztus uralkodását, akik betöltek Szentlélekkel. Megtéréssel és üdvösséggel összefüggő kérdés ez.

Mindazonáltal Jézus Úrként való elismerése sokkal többet feltételez, mint formális kijelentést: legfelsőbb teremtői, atyai és szuverén uralkodói tekintélye elismerésének kifejezését. Ez a tény megváltoztatja az értékeket, a preferenciákat és a prioritásokat az életben.

B. Isten minden gyermeke az Ő sáfára

Sáfárnak lenni azt jelenti, hogy Isten javait igazgatni. Az Úr Jézus folytatja megmentő munkáját (1) közösségi szinten, az egyház által és (2) egyéni szinten, minden egyes gyülekezeti tag által, a Szentlélek segítségével.

1. Közösségi szinten. Az egyház Isten családja. Az egyház ugyanakkor Isten teste is. Létezésének akkor van értelme, ha megtartja az Atya és az Úr parancsolatait, hiszen az Atya és a Fiú uralkodása egy és ugyanaz. Az egyház Krisztus ajándékainak tárháza. Isten áldozatra és szolgálatra hívja az egyházat az ajándékaival, ahogy Krisztus is szolgált, hogy eképpen az egyház Urát Üdvözítőként és Úrként ismerje meg az egész világ. Az egyháznak hűségről kell bizonyosságot tennie, mivel Isten anyagi és lelki áldásai tárházává tette őt. Mindazonáltal az egyház sáfári minősége nem helyettesíti minden egyes gyülekezeti tag felelősségét az Úr javainak igazgatásában.

2. Egyéni szinten. Az egyház minden tagja, a Szentlélektől vezetve Krisztussal és Krisztus által él. A Lélek az őszinte sáfárság szerzője minden hívó életében. A tized rendszeres visszafizetése és a bőkezű adományok felajánlása lelki indíttatású cselekedet, amit minden egyes tagnak egyénileg kell gyakorolnia. Ez a hűség egy olyan vallásos szolgálati forma, melyet sem az ima, sem más egyházi szolgálat vagy tevékenység nem helyettesíthet.

„Bármily gyakran és bármilyen komolyan imádkozunk is az Úrhoz, Isten nem fogadja el imáinkat a tizedünk helyett. Imádsággal nem fizethetjük le Istennek való tartozásunkat” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 248. o.).

Az Ótestamentumban az apa pozíciójából adódó méltóság a fiúra szállt át, akinek az apa megadta a tisztességet, hogy vallásos szolgálatokat végezzen (J. E. Maldonado, *uo.* 12. o.). Az Úr Jézussal való kapcsolatunkban abban a megtiszteltetésben van részünk, hogy hűséges sáfárai lehetünk az élet minden területén.

Istennek mindig is megvoltak a maga hűséges emberei a földön, most pedig ott vagy Neki te és az egyház – az Ő családja –, hogy hirdessétek a világnak az Ő akaratát. Ez a magasztos munka, melyet Isten ránk bízott, megköveteli, hogy mind anyagi, mind személyes képességeinket teljes mértékben Krisztus és munkája rendelkezésére bocsássuk.

C. A család az Atyától kapta kölesön a forrásait

1. Lelki források. Saját erőnkből nem lehetünk hűségesek, elkötelezettek, hiányzik belőlünk a vágy és az akarat, a kegyelem azonban arra buzdít, hogy összhangban éljünk Istennel. Jézus önmagát adta értünk, és nem hagyott minket egyedül, amikor felment a mennybe, most is élvezzük jelenlétét és erejét. Jézus a Szentlélek által van közöttünk, a Szentlélekkel betöltekezve rendelkezünk Jézussal.

Jézus a Szentlélek által árasztja az egyházra ajándékait. Isten kegyelmének valóságos csodája, hogy az elbukott emberi lények érdektelenül az evangélium javára felajánlják életüket és képességeiket. Isten lelki ajándékokat adott nekünk, és válaszolnunk kell jóságára azért, hogy felhasználjuk és gyarapítsuk ezeket az Úr munkájában.

2. Anyagi források. Az anyagi javak szintén Isten ajándékai. Az Édenben ősszüleink kaptak egy kiterjedt és értékes területet, amelyen rengeteg állat és növény élt, és tele volt drága kincsekkel (1Móz 2:8–17). A tiltott fa gyümölcséből azonban nem ehettek. Semmiféle mérget nem tartalmazott az a gyümölcs, amely a tiltottságát indokolhatta volna. Isten a korlátozással egyszerűen azt akarta elérni, hogy próbára tegye Ádám és Éva hűségét (1Móz 2:15–17).

Az Isten által tiltott rész utáni vágyakozás engedetlenséghez és bűnhöz vezetett, aminek következtében az emberiségnek el kell szenvednie a halál büntetését. Éden próbája mindannyiunk életében megismétlődik.

Isten elvárja tőlünk, gyermekeitől, hogy korrektek legyünk az anyagi javakat illetően, nehogy bennünk is megszülessen a vágy az után a rész után, amelyet Isten magának tart fenn (Mal 3:8). Hűségünket és jellemünket az örök élet elnyerése érdekében teszi próbára. Egyedül a Szentlélek befolyásának köszönhetően ismerhetjük el Istent Teremtőnknek, Atyánknak és Urunknak. Ez az, ami megváltoztatja az életről alkotott fel fogásunkat.

D. A család kincsei a mennyben gyűlnek

Kincseket gyűjteni a mennyben azt jelenti, hogy befektetünk Isten munkájába. A mennyei lények velünk együtt kiveszik a részüket ebből a munkából. Mennyei befektetésünk megköveteli a részünkről, hogy minden dolog felett Isten országát helyezzük az első helyre az életünkben (Mt 6:33). A mennyet igenis érdekli, hogy mi történik a földön, főként ami Isten megváltó munkáját illeti. Jézus személyesen is érdekelt ebben a szolgálatban, és figyelemmel követi az általunk tanúsított hűség és nagylelkűség minden egyes megnyilvánulását.

Alkalmazás

A. Isten Teremtő, Atya és Úr, mi pedig az Ő gyermekei és sáfárai vagyunk. Isten e titulussal az Ő tekintélyére, szerető gondoskodására és az üdvösség ajándékára utalnak. Neki köszönhetjük mindazt, amik vagyunk, amivel rendelkezünk és amit az örök élettel kapcsolatban remélünk.

Beszélgetsetek a csoportban arról, hogy mely okok miatt engedelmessékedünk Istennek, azáltal, például, hogy visszafizetjük az Úrnak a tizedet, adományokat hozunk, részt veszünk az istentiszteleti szolgálatokban vagy mások megsegítésében.

- 1 Motiválja-e a csoport tagjait a mennyei ítélettől való félelem? Ha igen, hogyan?
- 2 Motiválja-e a csoport tagjait a Jézus iránti hála, mivel Ő a mi Teremtőnk és Megváltónk?
- 3 Motiválják-e a csoport tagjait az Istentől kapott áldások, amelyek Isten válaszáat képezik az iránta való hűségükre?
- 4 Örömmel tölti el őket Isten szeretete és az Ő munkájában való részvétel?

B. A bűn miatt önző és énközpontú a természetünk

A bűnbeesés miatt elveszítettük kezdeti szentségünket, amit Istentől kaptunk. Következésképpen meg kell engednünk Istennek, hogy helyreállítson bennünket. Elbukott természetünk helyreállításának munkája magába foglalja „mind az akarást, mint a munkálást” (Fil 2:13), hogy azt tegyük, ami kedves Ő előtte.

„A bűn nemcsak Istentől zár el bennünket, hanem megsemmisíti lelkünkben mind a vágyat, mind az Ő megismerésére való képességet. A gonosz az a munkája, hogy hatástalanná tegye Krisztus küldetését. Jézusnak van hatalma megeleveníteni és helyreállítani a lélek képességeit: az elsötétült elmét és a megrontott akaratot, amelyet a bűn megbénított” (Ellen G. White: *Nevelés*, 29. o.).

Válassz ki önkénteseket, akik felolvassák a következő bibliaszöveget: Mal 3:8; Jak 2:14–26 és 2Kor 5:18, 20. Ezt követően beszéljétek meg a csoportban az alábbi kérdéseket:

- 1 Hogyan kell együttműködnöm Jézussal lelki növekedésem érdekében?
- 2 Miért kéri tőlem Isten a tized helyes visszafizetését és a földi munkája támogatását szolgáló adományozást?
- 3 Mit jelent az, hogy cselekedetek nélkül a hit halott? Hogyan mutatkozik meg a hitem a cselekedeteimen keresztül?
- 4 Miben áll Krisztus megbékéltetési munkája, amelyet gyermekeire bízott?

Isten velünk kötött szövetségei

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 28:1-14; Példabeszédek 3:1-10; Malakiás 3:7-11; Máté 6:25-33; 10:22; János 6:29

Alapige: „Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ő parancsolatát, amelyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened. És reád szállnak mind ez áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára” (5Móz 28:1-2).

Az Úr szerződéseket, szövetségeket kötött velünk. A legtöbb kétoldalú, azaz mindkét félnek (Istennek és az embereknek) is van szerepe benne. A kétoldalú szövetségre példa az, hogy „ha ezt teszed, akkor én azt fogom tenni.” Vagy „Én megteszem ezt, ha te megteszed azt.”

Az egyoldalú szövetség ritkább. „Ezt megteszem attól függetlenül, hogy te így jársz-e el, vagy sem.” Az Úr kötött néhány egyoldalú szövetséget az emberiséggel. Például: „Mert ő felhozza napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak” (Mt 5:45, RÚF). Bármit teszünk vagy nem teszünk, számíthatunk arra, hogy Isten napsütést és esőt ad. Az özönvíz után megígérte az embereknek, sőt „minden mezei vadnak” is, hogy nem lesz többé olyan özönvíz, ami elborítaná a földet (lásd 1Móz 9:9-16), függetlenül attól, mi mit teszünk. Azt is megígérte: „Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka” (1Móz 8:22, RÚF). Az évszakok jönnek és mennek, függetlenül attól, hogy mit teszünk.

Ezen a héten néhány igen jelentős kétoldalú szövetséget vizsgálunk meg Isten és a gyermekei között. Imádkozzunk, hogy az Úr kegyelméből a szerződés ránk vonatkozó része szerint járassunk el!

Január 14. – **A misszióra való odaszentelődés szombatja**
(adományok a globális misszióra)

Krisztus goltjai halála lehetővé tette minden valaha élt és jövőben élő ember számára az üdvösséget. Az évszakok ígéreteitől eltérően azonban az üdvösség nem egyoldalú kötelezettségvállalás – nem kapja meg mindenki, attól függetlenül, hogy mit tesz. Azt a hitet, ami szerint mindenki üdvözülne, „univerzalizmusnak” nevezik.

Jézus ezzel szemben egyértelműen azt tanította, hogy bár az egész emberiségért meghalt, sokan a pusztulás és az örök halál felé vezető széles úton járnak (Mt 7:13-14).

1 A következő versek szerint hogyan nyerhetjük el az üdvösség ajándékát Jézusban?

Mt 10:22 _____

Jn 6:29 _____

1Jn 5:13 _____

2Pt 1:10-11 _____

Pál megértette az üdvösség szövetségének kétoldalú jellegét. Tudta, hogy hamarosan ki fogják végezni, és bár több társa is elhagyta, ő teljes bizalommal jelentette ki Timóteusnak, a jó barátjának, hogy megtartotta a szövetség rá eső részét: *„Mert én nemsokára feláldoztatom, és elérkezett az én elköltözésem ideje. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végül eltételek neked az igazság koronája, amelyet megad neked az Úr, az igaz bíró azon a napon; de nemcsak neked, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését”* (2Tim 4:6-8, RÚF).

Pál azt mondja: *„Készen állok, [mert] megharcoltam a nemes harcot, a futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.”* Az apostol mindig egyértelműen vallotta, hogy az üdvösséget egyedül hit által nyerjük, nem a törvény cselekedetei alapján, tehát itt nem úgy tekint a tetteire vagy a sikereire, mintha azokkal érdemet szerzett volna Istennél. Az *„igazság koronája”* Jézus igazsága, amit Pál hittel tulajdonít magának, élete végéig abba kapaszkodott.

Az üdvösség meg nem érdemelt ajándék. Mégis mi a különbség azok között, akik elfogadják az ajándékot és akik nem? Mit kell tennünk azért, hogy elfogadhassuk?

Mózes ötödik könyve az írásba foglalt változata Mózes búcsúbeszédének, amit a negyven évig tartó pusztai vándorlás után az izraeliták második generációjának mondott el. Moáb mezején hangzottak el ezek az üzenetek, Jerikótól nem messze, keletre. Ezt a könyvet találó módon az „Emlékezés könyvének” is szokták nevezni. Ebben az iratban Mózes végigveszi, hogy Isten milyen hűségesen bánt Izraellel. Áttekinti a Sínai-hegytől Kádes Barneán át az ígéret földjének határáig tartó utat és a negyven éves pusztai vándorlást. Újból kijelenti a Tízparancsolatot, valamint a tizedfizetés és a központi tárház előírásait is. *Mózes ötödik könyve* viszont elsődlegesen arra a tanácsra összpontosít, hogy engedelmeskedjünk Istennek és fogadjuk el az áldásait. Úgy ábrázolja az Urat, mint aki képes és akar is gondoskodni a népéről.

- 2** Olvassuk el **5Móz 28:1-14** szakaszát! Milyen nagy áldásokat ígér Isten a népnek? Mit kell tenniük, hogy megkaphassák azokat?

Mózes arra vágyott, hogy a nép megértse, milyen nagyszerű, sőt, csodálatos áldásokat tartogat Isten a számukra. *„Ha pedig szorgalmasan hallgatsz”* (ÚRK) – ezzel a fordulattal tudatta velük, hogy az örök sorsuk a tét. Milyen erőteljes megjelenítése ez a választási szabadság valóságának! Isten választott népe, nagy áldások és ígéretetek kedvezményezettjei voltak, csakhogy azok nem feltétel nélkül érkeztek. El kellett fogadniuk, magukévá kellett tenniük azokat a kikötéseket, azok szerint kellett cselekedniük.

Egyébként nem is volt túl nehéz az, amit Isten kért tőlük. *„Mert e parancsolat, amelyet én a mai napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: kicsoda hág fel értünk a mennybe, hogy elhozza azt nekünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át értünk a tengeren, hogy elhozza azt nekünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sőt felette közel van hozzád ez ige: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt”* (5Móz 30:11-14).

Természetesen az áldások mellett megtaláljuk az átkokra való figyelemzetést is, amelyek akkor köszöntenek rájuk, ha nem engedelmeskednek (5Móz 28:15-68). Mózes egyértelműen tudatta a néppel, hogy milyen következményekkel járnak majd a bűneik és a lázadásai.

Mit jelent a számunkra ma „szorgalmasan hallgatni” arra, amit Isten mond nekünk?

A példabeszédek könyve nem annyira a jóról és a rosszról, mint a bölcsességről és a bolondságról szól. Amikor átolvassuk ezt az iratot, felismerjük, hogy mi a bölcsesség előnye, illetőleg milyen hátulütői vannak a balgaságnak.

3 Olvassuk el Péld 3:1-10 részét! Milyen csodálatos ígéretek találunk itt? Mit jelent az, hogy „a te egész jövedelmed zsengejéből”?

Isten arra kér, hogy tegyük Őt az első helyre a vagyonunkkal való gazdálkodás kérdésében. Ezzel ismerjük el, hogy minden az övé, így fejezzük ki, mennyire bízunk gondviselésben. Ráadásul azt is mondja, hogy ha az első helyre tesszük Őt, akkor megáldja mindazt, ami hátramaradt. Ez igazából a hit cselekedete. Az nyilvánul ilyenkor meg, hogy teljes szívvel bízunk az Úrban, nem a saját értelmünkre támaszkodunk (ami azért igen fontos, mert gyakran történnek olyan dolgok, amelyeket egyszerűen meg sem tudunk érteni és fel sem tudunk fogni).

Egyedül a kereszt segít még jobban bízni Istenben és a szeretetében. A legkevesebb, amit igazából tehetünk, ha felismerjük, milyen ajándékot kaptunk Jézusban – aki nemcsak a Teremtőnk (Jn 1:1-4) meg a Fenntartónk (Zsid 1:3), hanem a Megváltónk is (Jel 5:9) –, az az, hogy visszaadjuk neki *mindenünk zsengejét*.

„Az Úr nem csupán azt jelenti ki, hogy övé a tized, hanem még azt is előírja, *hogyan* kezeljük azt. »Tiszteld az Urat a te marhádból, a te jövedelmed egész zsengejéből« – mondja. Ezzel nem arra tanít, hogy mindenünket költsük magunkra, az Úrnak pedig elég a maradékot hozni, még akkor sem, ha hűségesen fizetjük a tizedet. Isten része legyen a legelső, amit elkülönítünk” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 81. o.)!

Isten azt mondja, hogy „*megetelnek a te csúreid elégséggel*”, ha az első helyre tesszük Őt. Ez nem csodaszerűen fog bekövetkezni. Nem ébredünk fel egy nap arra, hogy „a csúrjeink és a vályúink” hirtelen megeteltek.

A Biblia inkább a jó sáfárság, az óvatos tervezés és az anyagi felelősség elveivel van tele, amelyek között a hűség a legelső és legfontosabb kötelességünk.

Hogyan tanulhatunk meg az Úrban és az ígéréteiben bízni még az olyan szűkös anyagi időkben is, amikor nincsenek tele „a csúrjeink és a vályúink”, pedig igyekszünk hűségesek lenni?

Szoros lelki összefüggés látszik a tizedfizetés és az Istennel való kapcsolat között. Jól ment az izraeliták sora, amikor engedelmeskedtek Istennek és hűségesen fizették a tizedet. Ezzel szemben nehéz időket éltek át, amikor nem így tettek. Mintha az engedelmesség és a jólét, illetve az engedetlenség és a gondok ciklusai váltogatták volna egymást. Az egyik ilyen hűtlen időszak során történt az, hogy az Úr egy kétoldalú szerződést ajánlott fel népének Malakiás prófétán keresztül.

4 Olvassuk el **Mal 3:7-11** szakaszát! Milyen ígéreteket és kötelezettségeket tartalmaznak ezek a versek?

Isten megígérte a népnek, hogy visszatér hozzájuk, ha ők is visszatérnek hozzá. Amikor megkérdezték, mit ért azalatt, hogy visszatérnek hozzá, ezt felelte: „A tizeddel és a hálaáldozatokkal csaltok meg engem!” A csalásuk miatt sújtotta őket az átok. A következő megoldást javasolta az Úr az átok problémájára: „*Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba*” (Mal 3:10). Amennyiben így teszték, akkor „*megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok*” (RÚF). Ha pedig nincs elég helyünk az áldások befogadására, akkor olyan többletünk lesz, amivel másoknak segíthetünk és előmozdíthatjuk Isten ügyét.

„Szövetséget kötött velünk Isten, aki odaadta az egyszülött Fiát, hogy meghaljon értünk. Az áldásaiért cserébe arra kér bennünket, hogy vigyük el neki a tizedeinket és a hálaadományainkat. Senki sem mondhatja, hogy volt olyan, amit nem érthetett meg ebben a kérdésben. *Malakiás próféta könyve* 3. fejezete nyíltan kijelenti a tizeddel és a hálaadományokkal kapcsolatos isteni tervet. Az Úr arra szólítja követőit, hogy tartsák magukat ahhoz a szerződéshez, amit velük kötött” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 75. o.).

Ezékiás uralkodása idejében jegyezték fel az engedelmesség egyik pozitív ciklusát. Valós ébredési mozgalom indult el Júdában, a nép pedig elkezdte hűségesen visszatéríteni a templom tárházába a tizedet és a hálaáldozatot. Annyi adomány folyt be, hogy halmokban állt a tized a templomban. 2Krán 31:5 verse mondja el, mi történt akkor, amikor Izrael fiai „*bőségesen hoztak a gabona, must, olaj, méz és minden mezei termés legjavából, és bőségesen meghozták a tizedet is mindenből*” (RÚF).

Mit árul el a tizedfizetésünk a lelkiségünkről és az Istennel való kapcsolatunkról (avagy annak hiányáról)?

A Biblia azt írja, hogy a „*nagy sokaság szívesen hallgatta*” (Mk 12:37, RÚF) Jézust. A köznépből származtak a legtöbben azok közül, akik követték és hallgatták Őt. Nekik adott enni a hegyoldalán, és ők hallották a Hegyibeszédet is. Krisztus tulajdonképpen a következőt mondta nekik: „*Tudom, hogy aggódtok amiatt, hogyan tudtok gondoskodni a családokról. Aggódtok az étel és ital miatt, amire mindennap szükségetek lesz, és a ruha miatt, amivel melegen tarthatjátok, illetve védhetitek magotokat. Én viszont a következőt javaslom...*”

- 5** Olvassuk el **Mt 6:25-33** részét! Mit ígért meg itt Jézus? Mit kellett az embereknek tenni azért, hogy elnyerjék ezeket az ígéreteket?
-

Istennek több ígérete ölt kétoldalú szövetségi jelleget, azaz nekünk is teljesítenünk kell a magunk részét ahhoz, hogy részesedhessünk az áldásban.

- 6** Olvassuk el **Ézs 26:3** versét! Mit kell tennünk azért, hogy megtapasztaljuk Isten békességét?
-

- 7** Olvassuk el **1Jn 1:9** versét! Mit tesz Jézus, ha megvalljuk a bűneinket?
-

- 8** Olvassuk el **2Krn 7:14** versét! Milyen „ha” és „akkor” részei vannak Isten itteni ajánlatának?
-

Többek között ezek a versek is azzal a lényeges igazsággal foglalkoznak, miszerint mindannyiunknak van szerepünk a nagy küzdelem földön játszódó drámájában, annak ellenére, hogy a mindenható Isten a Teremtőnk és a Megtartónk. Továbbá az is igaz, hogy az üdvösségünk kegyelmi ajándék, nem érdemelhetjük azt ki. A szabad akarat és döntési képesség szent ajándékával engednünk kell a Szentlélek készítésének, engedelmeskedve annak, amire az Úr hívott el bennünket. Bár Isten áldást és életet kínál fel nekünk, mi választhatjuk ahelyett inkább az átkot és a halált is. Nem csoda tehát, hogy az Úr ezt mondja: „*Válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod*” (5Móz 30:19)!

„Amikor Isten népe a földi történelem bármelyik szakaszában vidáman és önként kivitelezte a rendszeres jótékonyásra [tizedfizetés], illetve az ajándékokra és adományokra vonatkozó isteni tervet, akkor azt látták, hogy jólét kíséri munkájukat, méghozzá olyan mértékben, amennyire engedelmeskedtek az előírásainak. A csúrjeik megteltek bőséggel, amikor elismerték az Úr kéréseit, az előírásai szerint jártak el és tisztelték Őt a vagyonukból. Ám amikor megcsalták az Urat a tizeddel és az adományokkal, rá kellett jönniük, hogy nemcsak Őt, hanem önmagukat is megcsalták, mert Isten olyan mértékre korlátozta le az áldásokat, amennyire ők tették azt a neki szánt adományokkal” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 395. o.).

A Biblia nagyon nyíltan fogalmaz azzal kapcsolatban, hogy egyedül hit által üdvözülünk, ez Isten kegyelmi ajándéka. Erre a kegyelemre válaszolunk az Isten parancsolatai iránti engedelmességgel. Nem érdemelhetjük ki az üdvösséget engedelmisségünkkel (elvégre ha kiérdemelénk, az nem lenne kegyelemből, lásd Róm 4:1-4).

Megvizsgálva Istennek a velünk kötött kétoldalú szövetségét, mind az áldásainkat, mind a kötelességeinket megláthatjuk. Az Úr ajánlatára adott válaszukkal befolyásoljuk azt, hogy milyen lesz a vele való kapcsolatunk, sőt nagyrészt az örök sorsunkat is. Az engedelmisség – a szeretet szolgálata és szövetsége – a tanítványság igazi jele. A hit, egyedül a hit az, ami ahelyett, hogy feloldana bennünket az engedelmisség alól, Krisztus kegyelmének részeseivé tehet bennünket, emiatt lehetünk képesek engedelmeskedni annak, amit Isten kér tőlünk.

Naponkénti tanulmányozásra: 1Krón 15–21;

Ellen G. White: Az imádság, 13. fejezet, az Illésről szóló rész

1. Kik voltak bíborból készített ruhába öltözve a frigidáda szállításakor?

2. Ki volt az, aki „hajlékból hajlékba” és „sátorból sátorba” lakott?

3. Milyen rokoni kapcsolat volt Góliát és a gáthbeli Lákhamit között?

4. Milyen büntetési lehetőségek közül választhatott Dávid a népszámlálás miatt? _____
5. Hova vezet az emberek dicséretének szokása? _____

Általános áttekintés

A megváltási terv egy szövetség, amelyet Isten kínál fel az embernek. A szerződések az emberi kapcsolatok részét képezik, Isten Jézus által velünk kötött szövetsége azonban már az örökkévalóság óta le van fektetve (1Pt 1:18–20), és örök életet kínál mindenkinek, aki mindhalálig hűséges marad Istenhez (Jel 2:10).

A szövetség tartalmazza a törvényt, akár a kőbe, akár a szívbe van az bevésve (5Móz 9:11; Zsid 8:10). Ez az isteni-emberi társulás a törvény és a szövetség iránti szeretetből fakadó, lelkiismeretes engedelmességet követel meg a részünkről (1Jn 5:3). A szövetségben egyes kikötések általánosabbak, például az a parancsolat, amely kimondja, hogy egyedül Istent imádhathatjuk és szerethetjük mindenek felett (5Móz 6:5; Mt 22:36–37), de vannak pontosan megnevezett parancsolatok is: (1) a bálványimádástól való tartózkodás (5Móz 31:20), (2) a szent szombat megtartása (Ézs 56:6) és (3) bizonyos táplálékokra vonatkozó törvények tiszteletben tartása (3Móz 11; Ézs 65:1–5; 66:15–18).

A szövetség egyik fontos kikötése annak a ténynek az elismerése, hogy Isten anyagi javakkal áraszt el, cserébe pedig hűséget vár el tőlünk a tized visszafizetésében és az adakozásban. Amellett, hogy ez fontos tényező az imádó és az imádott Isten kapcsolatának fejlődésében, a tized hűséges visszafizetése és az adományozás Isten munkájának támogatását is szolgálja (2Krón 31:11:11–12, 20–21; Mal 3:8–10). Ezzel hűséges keresztényként elismerjük annak szükségét, hogy Istent életünkben az első helyre tegyük, és tiszteljük Őt a javainkkal (Péld 3:9). Ha áthágjuk ezt a kikötést, azzal magát a szövetséget szegjük meg. Ebből az következik, hogy nem ismerjük el Istent ajándékaink Adományozójának. Elutasításunk által elszakadunk Urunktól és Üdvözítőnktől (Mal 3:7–8).

Istennek az Ő szövetségében tanúsított hűsége megingathatatlan (5Móz 4:31), amire mi sajnos nem mindig válaszoltunk hasonlóképpen hűséggel (Jer 22:10). A gazdagságot felajánló Isten megadja nekünk a szükséges kegyelmet is az engedelmesség gyakorlásához, biztosítva mind az elhívásunkat, mind a választásunkat Krisztus országát illetően (2Pt 1:10–11; Jel 2:10).

Olvassuk el Ellen G. White *Pátriárkák és próféták* c. könyvéből a „A törvény és a szövetségek” c. részt.

A héber *berith* szó („szövetség”) körülbelül 285-ször jelenik meg az Ószövetségben. Az Újtestamentumban a „szövetség”-et jelentő görög szó a *diatheke*. Ez a szó az Isten és népe közötti szövetségre utalva használatos a Bibliában (lásd T. K. Cheyne és J. Sutherland Black: *Encyclopaedia Biblica*, 928–929). Modern kifejezésekkel élve a szó „szerződés”-t is jelent, „szövetség”, „egyezség”, „testamentum” értelemben.

Egy szövetség nem feltétlenül törvény, még akkor sem, ha a résztvevő felekre nézve jogi természetű kötelezettségeket rejt magában. Következésképpen egy törvény bizonyos esetekben tekinthető szerződésnek, amennyiben törvényen alapuló szövetségről van szó. Mindenesetre a törvény és a szövetség két külön fogalom.

Ebben az értelemben a szövetség létrejöttéhez törvény szükséges, amely szabályozza azt. A törvény már a Sínai hegyen történt kinyilatkoztatása előtt létezett, mivel az szorosan összefügg Isten nevével (Zsolt 119:55), és mint ilyen, örök érvényű. Hasonlóképpen Isten Krisztus által megvalósítandó megváltási terve is létezett már a világ megalapítása előtt (1Pt 1:19–20).

Mivel az üdvösség kegyelem által van, egyesek azt feltételezhetik, hogy az embernek semmi kötelezettsége nincs ebben a szövetségben, csak hogy mindkét fél kötelezettségei lényegesen ahhoz, hogy egy dokumentum szerződésként, szövetségként vagy társulási okiratként legyen elismerve. E kötelezettségek között szerepelnek a hit jó cselekedetei, a szívbe írt törvény értelmében (Ef 2:8–10; Jer 31:31–34).

A törvények, az ígélet és a szövetség

1. A törvények. A törvények a törvényeket megfogalmazó egyoldalú döntéseit hordozzák magukban, amelyek nem függenek a többi felek elfogadásától. Ezeket a törvényeket a Törvényadó hirdeti ki. Mi nem veszünk részt a mennyei szövetség részét képező isteni törvények alkotási folyamatában. Nem lenne értelme olyan törvényt belefoglalni valamely szerződésbe, amely törvény betartásának különben nem lenne kötelező érvénye. Következésképpen mind az ó-, mind az újszövetség tartalmazza a törvény és az engedelmisség fogalmának elemeit (Zsid 8:8–13).

2. Az ígélet. A törvényhez hasonlóan az ígélet is egyoldalú megnyilatkozás. Isten tehát saját kezdeményezése folytán ígéretek tehet. Az ígélet iránti bizalom az ígéletet tevő személy szavahihetőségétől és ügyességétől függ. Isten ígéletet tett, és tartja magát az ígéréthez, mert Ő nem hazudik és nem okoz csalódást soha. Isten ígérete a kegyelem és a hit általi üdvösségre vonatkozóan bizonyosság a megváltottak számára (Zsid 6:13–20; 1Jn 2:25).

3. A szövetség. Egy szövetséghez legkevesebb két személyre van szükség (kétoldalú szerződés esetében) ahhoz, hogy kötelező érvénnyel bír-hasson. A szövetség abban különbözik a rendelettől és az ígéréttől, hogy szövetség vagy egyezség nem létezhet részt vevő felek nélkül. Ebben az értelemben az emberek azok, akik eldöntik, hogy részt akarnak-e venni vagy sem Isten szövetségében. Isten mindenkit meghív, hogy a Krisztus-ba vetett hit által lépjünk szövetségre Vele, hogy elnyerhessük az örök életet (Jn 3:16).

A szövetség jellegzetességei

Minden, ami a szövetséggel kapcsolatos, a hitre és az engedelmes-ségre utal, és a következőket feltételezi:

1. Kölcsönösség. A szerződés értelmében mindkét félnek vannak kötelezettségei és jogai. A mi részünk a szövetségben az engedelmesség (Zsid 8:10; Jel 14:12).

2. Megvalósíthatóság. A szövetségben foglaltakat mindkét fél telje-sítheti. Semmi értelme sem lenne egy olyan szerződésnek, amelyben olyan feltételek szerepelnek, amelyek valamelyik fél számára megvalósíthatat-lanok. Következésképpen a szövetség feltételeinek tiszteletben tartása azt jelenti, hogy az embernek teljesítenie kell azt, amit Isten a kegyelme által kér tőle, mert a kegyelem szüli a jó cselekedeteket (Ef 2:8–10).

Ha Isten megparancsolja a szombat megtartását, vagy a tized visszafi-zetését és az adakozást, egy ilyen rendelkezés a szövetség egy isteni kikö-tése, amely jelzi, hogy az ember megteheti – képességében, erejében áll megtenni – azt, amire kérve van. Isten sosem kérne lehetetlent az em-bertől, az Ő kegyelme pedig, amely segít teljesíteni e kéréseket, a szövet-ség részét képezi.

3. A feltételesség azt jelenti, hogy a szerződés csak akkor érvényes, ha gyakorlati betartása van. Bárki, aki hisz és hűséges, üdvözülni fog (Jel 2:10) és áldásban részesül (Mal 3:10–12), mivel ez is része a szerző-désnek. Vannak alapvető és kiegészítő áldások. A bűn ebben a világban

megnehezítheti bizonyos kiegészítő áldások elfogadását, de nem befolyásolja az üdvösséget érintő alapvető áldásokat, amennyiben megmaradunk a hitben, a szerződés értelmében.

4. A semmissé nyilvánítás feltételei. Minden szerződés tartalmazza azokat a speciális szituációkat, amelyek érvényteleníthetik a szerződésben foglaltakat. Ez az Isten szövetsége esetében sincs másként. A szövetség bűnben kitartó résztvevői – bizonyos specifikus kitételek áthágásával – előidézhetik azokat a feltételeket, amelyek miatt a szövetség érvényét veszti.

Isten szövetsége magába foglalja a tized visszafizetését és az adományozást

Az Úr szövetsége az élet minden aspektusára kiterjed. Isten megígéri az embernek, hogy erőt ad az anyagi javak megszerzéséhez, viszont lelkiismeretességet vár el a szövetséget illetően, a következő három okból kifolyólag:

1. Az anyagi javak emlékeztetnek minket arra, hogy Isten teljesíti a szövetségben vállalt részét. Kijelenti, hogy az Ő népe megemlékezik Róla, mivel Ő az, aki megadja gyermekeinek az erőt és a lehetőséget gazdagságra szert tenni, és mert ezek az áldások szintén a szövetség részét képezik.

Isten gazdagságot ajándékoz az Ő népének, amivel az a célja, hogy igazolja a Közte és népe közti szövetséget. Ezzel azt sugallja, hogy a szövetség mind anyagi, mind lelki szempontokat magába foglal (5Móz 8:18). Következésképpen a tized visszafizetése és az adományozás az Isten és gyermekei közötti hűség kölcsönös kifejezése. Isten az áldást adó, az ember pedig az, aki elismeri Őt, hisz Benne és engedelmeskedik Neki.

Javaink hűségese felhasználása emlékeztet az üdvösség szövetségének keretében végzendő küldetésünkre: Isten azt akarja, hogy a ránk árasztott áldások által minden nép számára ismertté tegyük az Ő nevét (Mal 3:12).

2. A tized visszafizetése – vagy visszatartása – az ember és Isten kapcsolatának fokmérője. Az anyagi javak Isten és az Ő népe szövetségének része. Ez a tény világosan megnyilvánul az ókori Izrael helyzetében, pontosabban Izrael hűtlenségében a hitehagyás korszakában. Másfelől a lelki ébredések korában a tized hűséges visszafizetése és a nagylelkű adományozás az Istennel kötött szövetség megújulását tükrözi (2Krón 31:5–10; Neh 10:37–38; 13:5, 12; Mal 1:9, 14; 3:7–10).

3. Az anyagi javak terén tanúsított hűség az Isten iránti tisztelet kifejezése, Péld 3:1–10 szakasza alapján. Ha figyelmesen elolvassuk ezt az igei passzust, a következőket jegyezhetjük meg:

a. A „tiszteld” ige (9. vers, héber: *kabad*) jelentése: dicsőítsd Istent azáltal, hogy bőkezűen adakozol”.

b. A héber *hown* szó (9. vers, Cornilescunál „averi”, Károlinál „a te marháidból”, a ford. megj.) jelentése „gazdagság”. Ez a bibliavers egyértelmű üzenetet közvetít, mely ma is ugyanúgy érvényes: tisztességet és dicsőséget szerzünk Istennek, ha hűségesen gazdálkodunk a javainkkal. Ezt az általános tanácsot a Szentírás részletesen megmagyarázza a tizedre és az adományokra vonatkozó tanácsokban.

c. A „jövedelmed zsenyéjéből” (Károli, 9. vers, héber: *resyith*, a ford. megj.) szókapcsolat jelentése: „az első”, „a kezdet”, „a legjobb”. Nem szerzünk tisztességet Istennek, ha a második helyre tesszük az életünkben, vagy csak a maradékot adjuk vissza neki. A szövetség Ura azt akarja, hogy az első legyen időnk és a Neki felajánlott javaink minőségét illetően. Ez a kérése Isten velünk kötött szövetségének része.

d. A héber nyelvben a *kol* szó jelentése „minden”, „teljes”, „mindenki”, „bárki”. A „jövedelmed” szó a héber *tevuah* kifejezés fordítása, jelentése pedig „termék”, „jövedelem”, „haszon”, „nyereség”. A két szó együtt (*kol* és *tevuah*: „a te egész jövedelmed”) arra utal, hogy minden nyereségből tisztességet kell adnunk Istennek, mivel Ő minden anyagi jó Ura. Hasonlóképpen semmi sem indokolja az Istennek járó rész megrövidítését. Isten tehát minden (*kol*) anyagi javunkat kéri, amivel rendelkezünk. (Következésképpen nincs mentség arra, ha életünk bármely területén bármit is visszatartunk magunknak, ha azt teljességében az Úrnak ajánlhatjuk fel.) Minden javunk és „egész jövedelmünk” arra kellene, hogy emlékeztessen minket, hogy Isten a szövetség Istene. Ő az, aki mindent megad nekünk. A Biblia világosan rámutat, hogy a tized rendszeres visszafizetésével és az adakozással erre a szövetségre emlékeztetjük magunkat.

Alkalmazás

- 1 Kérdezd meg a csoportod tagjaitól: Milyen hatása van a lelki életünkre az Isten szövetségében tanúsított hűségnek vagy hűtlenségnek, ami az anyagi javainkat illeti?
- 2 Kérd meg csoportod egy-két tagját, hogy olvassa fel a következő két Ellen G. White idézetet, miközben a csoport többi tagja elmélkedik a hallot-

takon, majd kérd meg őket, hogy válaszoljanak az idézetek utáni kérdésekre:

„Akik közönyösek lévén megtartják maguknak a tizedüket és az adományaikat, jusson eszükbe, hogy ezzel gátolják az evangélium terjedését, s az igazság nem juthat el a távoli területekre. Kötelességemnek érzem felhívást intézni Isten népéhez: vessen véget a múlt tisztességtelen gyakorlatának, és lelkiismeretesen hozza be az Úr házába a tizedet” (*Counsels on Stewardship*, 96. o.).

- a Csoportod tagjai milyen értelemben érezhetik úgy, hogy közönyösek az Isten iránti hűség terén, ami a tized visszafizetését és az adományozást illeti? Indokold meg a válaszaikat!
- b Beszélgetsetek a csoportban arról, hogy mit jelent „gátolni az evangélium terjedését”, illetve milyen következményei vannak ennek a magatartásnak a lelki életükben. Milyen szerepet játszik ebben a tized helytelen visszafizetése és az adakozástól való tartózkodás? Milyen hatása van ennek azokra az emberekre, akiknek szükségük van erre az üzenetre?
- c Mit jelent a csoport tagjai számára „véget vetni a múlt tisztességtelen gyakorlatának” a tized visszafizetését illetően?

„Mindenkinek jószántából, örömmel kellene elhoznia az Úr kincstárába a tizedét és az adományait, mert így áldásban részesül” (*uo.*, 67. o.).

A tizedfizetés és adakozás nyomán áldás árad a hűséges sáfárokra. Kérd meg a csoportod tagjait, hogy mondják el ez irányú tapasztalataikat!

január 14–20.

A tizedfizetés szerződése

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 14:18-20; 3Mózes 27:30; 5Mózes 12:5-14;
1Királyok 17:9-16; Malakiás 3:10; 1Korinthus 4:1-2

Alapige: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen enni-
való az én házamban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja
a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit,
és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen” (Mal 3:10).

Mózes első könyve 14. fejezetében Ábrám éppen egy sikeres küldetés-
ről érkezik vissza, aminek során megmentette Lótót, az unokaöccsét, az
ő családját, illetve több elhurcolt sodomai lakost. Sodoma királya olyan
hálás volt a mentőakcióért, hogy Ábrámnak ajánlotta fel az összes hadi-
zsákmányt, ő viszont nemcsak visszautasította az ajánlatot, hanem min-
den vagyonából még tizedet is fizetett Melkisédeknek.

Az Úr ezt mondta neki közvetlenül a tizedfizetés után: „*Ne félj, Áb-
rám! Én pajzsod vagyok neked, jutalmad felette igen bőséges*” (1Móz
15:1, ÚRK). Ezzel gyakorlatilag így biztatta: „Ne félj! Én vigyázok majd
rád és gondoskodni fogok rólad!” Jóval később pedig Mózes a követke-
zőt mondta Izraelnek, mielőtt beléptek volna Kánaánba: „*Termésedből,
mindabból, mi meződön terem, évről évre vedd ki a tizedet!... Így tanuld
meg félni az Urat, a te Istenedet minden időben*” (5Móz 14:22-23, ÚRK).

Ellen G. White így írt: „Már a Mózesnek kijelentett tizedfizetési rend-
szer előtt is kellett vallási célú ajándékokat adni Istennek, egészen Ádám
napjaitól kezdve” (*Testimonies for the Church*. 3. köt. 393. o.).

Mit jelent mindez a számunkra ma?

A szótárok úgy határozzák meg a tizedet, hogy „valaminek az egy tizede”, avagy „tíz százaléka”. Ez a definíció valószínűleg a Bibliából ered. A tizedfizetéssel egyszerűen visszatérítjük Istennek a bevételünk, jövedelmünk tíz százalékát. Tudomásul vesszük, hogy mindenünk eleve az Övé. A Sínai-hegyen az Izraelnek adott tizedfizetési törvény rámutat arra, hogy a tized szent, az Úré (lásd 3Móz 27:30, 32). Isten csak a saját tíz százalékát kéri. A hálaadományaink ettől különállnak és a tizeden felül vannak. A tized keresztény elkötelezettségünk alapvető bizonyítéka. Seholy sem találunk a Bibliában bármilyen arra utaló jelet, hogy Isten része kevesebb lenne a tizednél.

- 1** Olvassuk el **1Móz 14:18-20** és **Zsid 7:1-9** szakaszait! Mit tett Ábrám, amikor találkozott Melkisédekkel? Ezek szerint milyen messzire nyúlik vissza ez a gyakorlat a történelemben?

A Biblia legelőször *Mózes első könyve* 14. fejezetében említi a tizedfizetést, amikor Melkisédek találkozik Ábrámmal. A Biblia utolsó utalása a tizedre ugyanezt a találkozót idézi fel. Figyeljünk fel arra, hogy *A zsidókhoz írt levél* elbeszélése értelmében sem Melkisédek, sem Krisztus nem tartozott Lévi törzséhez, így a tizedfizetés megelőzi a lévíták korát, és túl is mutat azon. A tizedfizetés nem kizárólagosan zsidó szokás, nem a Sínai-hegynél kezdődött a héberekkal.

- 2** Olvassuk el **1Móz 28:13-14, 20-22** verseit! Mit ígért Isten Jákóbnak? Erre ő mit válaszolt az Úrnak?

Amikor Jákób elhagyta az otthonát haragos testvére, Ézsau elől menekülve, az egyik éjjel egy olyan létrát látott álmában, ami a földtől egészen a mennyig ért, és angyalok járkáltak rajta fel és alá. Isten állt a tetején, aki megígérte Jákóbnak, hogy vele lesz, és egy nap haza fogja vinni. Ez az egyedül menekülő fiatalembernek valódi megtérési tapasztalat lett. „...akkor az Úr lesz az én Istenem... és bármit adsz nekem, a tizedét neked adom” (1Móz 28:21-22, ÚRK) – mondta.

Miért olyan fontos megérteni, hogy a tizedfizetés a szombathoz hasonlóan nem az ókori Izrael jogi vagy akár vallási rendszeréből eredt? Milyen üzenetet szűrjünk le ebből az igazságból mi, akik a kereszt után élünk?

3 Olvassuk el **Mal 3:10** versét! Hova kell eljutnia a tizedünknek e vers alapján? _____

Bár nem kapunk pontos útmutatást a szövegben, az ugyanakkor nyilvánvaló, hogy Isten népe tudta, mit jelent a „tárház” szó. Az Úr belefoglalta az útmutatásába, hogy „*legyen ennivaló a házamban*” (ÚRK). A nép értette, hogy Isten háza eredetileg a szentély volt: az a gondosan kidolgozott sátor, amit Isten a Sínai-hegyen aprólékos részletességgel mutatott meg Mózesnek. Később, amikor Izrael az ígéret földjén lakott, a központi helyszín eleinte Siló volt, majd később véglegesebb helyet kapott a jeruzsálemi templomban.

4 Olvassuk el **5Móz 12:5-14** részét! Ezek a versek nem azt jelzik, hogy Isten gyermekei a saját belátásuk szerint helyezhették volna el a tizedet ide vagy oda. Milyen elveket szűrhetünk le magunkra nézve ebből?

Isten családjának tagjaiként meg kívánjuk érteni, hogy mi az Úr akarat a tizedünkkel kapcsolatban, és aszerint is akarunk cselekedni. A Biblia elbeszéléséből megtudjuk, hogy Isten népe minden évben háromszor utazott Jeruzsálembe – a páska, a pünkösd, illetve a sátoros ünnep idején (2Móz 23:14-17). Ekkor fizették be személyesen a tizedet, a hálaadományt, és dicsőítették, imádták az Urat. A lévíták ezek után szétesztették a tizedet a testvéreik között Izrael egész területén (lásd 2Krón 31:11-21; Neh 12:44-47; 13:8-14). A központi tárház bibliai elvével összhangban a Hetednap Adventista Egyház a helyi egyházterületeket, misszióterületeket és a gyülekezetek unióit jelölte ki a világegyház raktáraiul, innen finanszírozzák a szolgálatot.

A gyülekezeti tagok kényelme érdekében a tizedet a helyi gyülekezetbe viszik el, ahol az istentisztelet keretében adják be a hálaadományokkal együtt, és vannak, akik interneten fizetik be. A gyülekezeti pénztárosok ezután a területi tárházba továbbítják a tizedet. A tizedfizetésnek ezt a rendszerét Isten írta elő és szentelte meg, ezáltal pedig lehetővé vált, hogy a Hetednap Adventista Egyház egyre nagyobb és nagyobb hatással legyen az egész világon.

Képzeld el, mi lenne, ha mindenki annak adná a tizedet, akinek csak szeretné, mégpedig az Adventista Egyház kárára! Mi történne az egyházunkkal? Miért mondható rossznak és a Szentírással ellentétesnek ez az elgondolás?

- 5** Olvassuk el **3Móz 27:30 és 4Móz 18:21, 24** verseit! Mit mond Isten, mit kell tenni a tizeddel?

Minden Isten tulajdona (Zsolt 24:1), tehát egyértelmű, hogy neki nincs szüksége a pénzre. Ám mivel a tized az Övé, ezért megmondja, mit tegyünk vele: az evangélium szolgálatának támogatására kell azt felhasználnunk. Így tehát Isten tizedéből biztosítják a lelkészek szükségleteit.

Lévi törzse – az ószövetségi szolgálattevők – nem kaptak hatalmas földterületet, mint a többi törzs. Lévi egyes városokat kapott meg, köztük a menedékvárosokat, annyi környező földdel, amennyi a magán célra használható kertekre elegendő. A többiek tizede biztosította a megélhetésüket, és nekik maguknak is kellett tizedet fizetni a bevételükből.

- 6** Olvassuk el **ApCsel 20:35** versét! Milyen üzenetet találunk itt, és ez hogyan kapcsolódik a tizedfizetés kérdéséhez?

Azért fontos a tizedfizetés, mert segít bizalmon alapuló kapcsolatot kialakítani Istennel. Valóban hitre van szükség ahhoz, hogy a bevételünk egy tizedét „odaadjuk” (bár az gyakorlatilag amúgy is az Úré). Egyedül a hitünk gyakorlásával növekedhet a hitünk.

Gondoljunk például a végidőkre, amikor a hűségesek majd nem adhatnak és nem vehetnek, ahogy azt *A jelenések könyve* 13-14. fejezetei ábrázolják (lásd a 11. hetet)! Az Istenbe, a gondviselésébe, az Ő hatalmába és szeretetébe vetett bizalom kulcsfontosságú lesz akkor, amikor úgy tűnik, hogy az egész világ ellenünk van. A hűséges tizedfizetés valóban segíthet szilárd bizalmat kialakítani. Ám addig is fontos mindannyiunknak megtanulni a helyzetünktől függetlenül bízni az Úrban!

Az anyagi hűség mellett szóló másik nyomós érv az, hogy hozzáférést kapunk Isten kézzel fogható áldásaihoz. A tizedfizetési szerződés részeként az Úr olyan hatalmas áldásokat ígért nekünk, amelyeket nem is tudunk majd befogadni. A többletünkkel segíthetünk másoknak, és támogathatjuk Isten művét az adományainkkal.

Hogyan tapasztaltuk már meg azt a nagy igazságot, miszerint „jobb adni, mint kapni” (ApCsel 20:35, ÚRK)?

A tizedet a „jövedelmünk” alapján számítjuk ki, ha órabérért dolgozunk vagy fizetést kapunk, illetőleg a „gyarapodásunk”, avagy nyereségünk alapján, ha magánvállalkozók vagyunk és saját vállalkozásunk van. Több országban az állam levonja az adót a munkás béréből, hogy fedezze az embereknek nyújtott szolgáltatások árát, így például a közbiztonságért, az utakért és hidakért, a munkanélküli segélyért stb. A bruttó vagy nettó kérdés elsősorban akkor merül fel, ha az ilyen adók levonása előtt vagy után térítjük vissza a tizedet. A magánvállalkozók jogosan levonhatják a vállalkozás költségét, hogy megtudhassák, mennyi ténylegesen a profitjuk, mielőtt levonnák az adójukat. A tagság adakozási szokásait vizsgáló felmérések kimutatták, hogy a hetednap adventisták többsége a bruttó jövedelemből fizeti a tizedet, azaz, mielőtt levonnák az adót.

7 **Olvassuk el 1Kir 17:9-16 szakaszát! Milyen helyzetben volt az özvegy, mielőtt Illés találkozott vele? Mit kért tőle a próféta, mielőtt önmagáról és a fiáról gondoskodhatott volna? Mit tanulhatunk meg ebből a történetből a minket foglalkoztató kérdéssel kapcsolatban?**

A sareptai özvegy megtudta, hogy fel fogja keresni az Isten embere (1Kir 17:9). Amikor Illés megérkezett, a nő beszélt neki a nehéz körülményeiről. A próféta először vizet kért tőle, majd hozzátette: *„Ne félj, menj el, és tégy úgy, amint mondtad. De előbb nekem süss abból egy kis lepényt, és hozd ide, magadnak és a fiadnak pedig csak azután süss. Mert azt mondja az ÚR, Izráel Istene, hogy sem a lisztesvéka nem ürül ki, sem a korszóból nem fogy el az olaj addig, amíg az ÚR esőt nem ad a föld színére”* (1Kir 17:13-14, ÚRK). Ez vajon önzés lett volna Illés részéről, vagy csupán próbára akarta tenni az asszony hitét, lehetővé téve, hogy gyakorolja azt? A válasz egyértelmű.

A bruttó vagy nettó bevételre vonatkozó álláspont az, hogy mindenki maga dönt ebben a kérdésben. Az Egyház nem mondja meg, hogy mit tegyünk ez irányban, és joggal. Végző soron mindenki meghozza a maga döntését e tekintetben, és bárhogy is döntenénk, nem lenne szabad elítélnünk azokat, akik másképpen cselekszenek. Mindenki személyesen fog számot adni Istennek – és csakis Neki – a választásaiért. Ellen G. White leírja: *„Mindenki maga méri fel a helyzetét, a saját belátása szerint ad”* (*Testimonies for the Church*. 4. köt. 469. o.).

Hogyan magyarázod meg valakinek, aki sosem fizetett még tizedet, hogy melyek a tized visszafizetéséből származó áldások? Hogyan erősíti meg a hitedet a tized visszafizetése?

8 Olvassuk el 1Kor 4:1-2 részét! Mit szeretne Isten, hogy milyen emberré váljunk a gyermekeiként és áldásainak sáfáraiként?

Mit jelent tehát a hűséges tizedfizetés? Ezen a héten a tizedfizetés több főbb elemét vizsgáltuk meg:

1. Az összeg – ami a bevételünk vagy gyarapodásunk tizedrésze, avagy tíz százaléka.
2. A tárházba juttatása – ahonnan fizetik a szolgálattevőket.
3. Isten tisztelete a bevételünk első részével.
4. Felhasználása a megfelelő célra – a szolgálat támogatására.

Gyülekezeti tagként az első három pont teljesítésében van kötelességünk. A tárházak kezelőinek a felelőssége az, hogy biztosítsák az összegyűjtött tized megfelelő felhasználását.

Az adományoktól eltérően a tizedfizetés nem a saját belátásunktól függ. A tized és a tárház is a mi felelősségünk része. Nem mi határozzuk meg annak feltételeit, hanem Isten. Ha nem térítjük vissza a „jövedelmünk” teljes tíz százalékát, akkor igazából nem is fizetünk tizedet, ha pedig nem a „tárházba” visszük vissza a tíz százalékot, ugyanaz a helyzet.

9 Olvassuk el Mt 25:19-21 szakaszát! Mikor kell majd számot adnunk Isten vagyonának kezeléséről? Mit mondanak majd azoknak, akik hűségesek voltak az anyagiak terén?

„»Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba« (Mal 3:10), ez az Isten parancsa. Itt nincs szó háláról vagy bőkezűségről, csakis őszinteségről. A tized az Úré, és Ő elrendeli, hogy adjuk vissza neki, ami az övé” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 120–121. o.). Egyedi kiváltságunk és egyben felelősségünk, hogy Isten vagyonát kezelhetjük. Ő megáld és megtart bennünket, és csak egy tizedrészt kér. Majd a tizedet arra használja, hogy gondoskodjon a szolgálattevőkről, ahogy az ókori Izrael idején is tette Lévi törzsével.

Egyesek úgy érvelnek, hogy nem szeretik, ahogyan a tizedüket felhasználják, ezért vagy nem fizetik be, vagy máshová küldik a pénzt. Viszont mondott ilyesmit az Úr: „Hozzátok be a tizedet a tárházamba, de csak akkor, ha biztosra veszitek, hogy ott jól használják fel”?

„Amennyiben úgy folyna be népünk tizede az Úr tárházába, ahogy annak kellene, akkor olyan áldásokban részesednénk, hogy a szent célokra szánt ajándékok és adományok megtízszereződnének, és így nyitva maradna az Isten és az emberek közötti csatorna” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 4. köt. 474. o.). Ez elképesztő állítás! Ha mind hűségesen fizetnénk a tizedet, az Úr ezer százalékra többszörözné meg adományainkat!

„*Malakiás próféta könyve* 3. fejezetében találjuk azt a szerződést, amit Isten az emberrel kötött. Itt az Úr meghatározza, hogyan fog nagy ajándékokat adni azoknak, akik hűségesen visszatérítik neki a tizedet és az adományokat” (Ellen G. White cikke, *Review and Herald*, 1901. december 17.).

„Mindannyiunknak emlékeznünk kell arra, hogy Isten velünk kapcsolatos jogai megelőznek minden egyéb követelést. Bőségesen ad nekünk, és az emberrel kötött szerződése alapján a javainak tizedét vissza kell téríteni neki. Az Úr kegyelmesen rábízta kincseit a sáfáira, de a tizedről azt mondja: Ez az enyém. Amilyen arányban adta Isten a javait, úgy kell az embernek hűségesen visszatéríteni neki a tizedet minden tulajdonából. Maga Jézus Krisztus állapította meg ezt a rendszert” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 384. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 1Krón 22–28; Ellen G. White: Az imádság, 13. fejezet, a Dávidról szóló résztől a Dánielről szóló részig

1. Mi az, amit Dávid ezerszer ezer számban gyűjtött össze a templom felépítésére? _____
2. Dávid elrendelése szerint hány templomi gondviselő, tisztartó és bíró, valamint ajtónálló és zenész volt a lévíták között?

3. Milyen hangszerekkel jövendöltek Dávid prófétái?

4. Miért tiltotta meg Isten Dávidnak, hogy házat építsen az Úr nevének?

5. Mít tett Isten, amikor háború idején Izrael vezetői bementek az imádság házába? _____

Általános áttekintés

Kétszeresen is Isten tulajdonai vagyunk, mivel megteremtett, majd pedig megváltott minket (Jn 1:1, 18; 3:16). Mindent elveszítettünk, amikor a bűn belépett a világunkba (1Móz 3:17–19). Isten megadta nekünk a lehetőséget, hogy a szövetsége által visszanyerjük azt, amit a bűn elrabolt tőlünk. A szövetség elfogadása magába foglalja a helyreállításunkat, a fejlődésünket és mindannak a visszaszolgáltatását Istennek, amik vagyunk és amivel rendelkezünk: az időnket, a testünket, a tehetségünket és a javainkat.

Isten erőt ad, hogy vagyont gyűjtsünk magunknak. Nem lenne szabad megfélemlenünk arról, hogy mindannak a célja, amit Istentől kaptunk, a Vele való szövetség igazolása (5Móz 8:17–18). Úrként és Teremtőként Istennek jogában áll tizedet kérni tőlünk minden jövedelmünkéből és javunkból az Ő munkája befejezése érdekében. Végző soron egyedül Isten nyithatja meg az ég csatornáit, hogy gazdagon kiárassza áldásait hűséges gyermekeire (Mal 3:10–12).

Mi több, a tized visszafizetése a hűség megnyilatkozása, mely közelebb viszi Istenhez az embert (Mal 3:9–10). Az isteni szövetség azonban megköveteli, hogy „a tizedet mind” az Isten „tárházába” – Isten adminisztratív és pénzügyi székhelyére – vigyük el (Mal 3:10). A „tizedet mind” az Isten műve megvalósításában szolgálók megsegítésére kell felhasználni (2Krón 31:11–21; Neh 12:44–47; 13:8–14).

Nem utolsó sorban a hűséges tizedfizetés feltétele, hogy a tizedet már azelőtt vissza kell adni Istennek, hogy abból saját célra költenénk, vagy bármiféle levonást végeznénk a teljes jövedelmünkéből, amellyel Isten megáldott minket (Péld 3:9; Mt 6:33). A hűségnek lelki jelentősége és ereje van, mivel tudjuk, hogy Isten kegyelmének az eredménye. Isten üdvösséget és áldásokat ad a szövetsége által, amelyet velünk kötött, és Fia, Jézus vérével megpecsételt (Zsid 12:24).

Magyarázat

A Bibliában a „tized” (dézsma) kifejezés (héber maaser) szó szerint „valaminek a tizedrészét” jelenti. Következésképpen nincs biblikus alapja más százalékaránynak az Istennek visszafizetendő rész tekintetében. Mindazonáltal a „tized” szó még két bibliai gyakorlatra tesz utalást: a király tizedére és a második tizedre.

Két ideiglenes tized

1. A király tizede, amelyet a Saul korában határoztak meg (1Sám 8:15, 17). Ez a tized nem képezte a szövetség részét, és a gyakorlat a zsidó királyság korszakának végén megszűnt.

2. A második tized (héber *maaser sheni*; lásd Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 51. fejezet) a templom lerombolásával és Izraelnek mint nemzetnek a megsemmisítésével megszűnt, mivel ennek a gyakorlatnak az alapjául a hét éves ciklus szolgált (5Móz 14:22–29; 15:1; 26:12), s amelynek kezdete az izraelitáknak az Ígélet Földjére való bemenetele volt (3Móz 25:1–7).

A második tizedet a család költötte el az éves templomi látogatás alkalmával. Kivételt képezett a hét éves ciklus harmadik és hatodik éve, amikor is a második tizedet otthon tartották, hogy abból eledelt és segílyt biztosítsanak azoknak, akiknek nem volt földjük (5Móz 14:28–29). A második tizedet nem vitték el a tárházba, nem papi tized volt. (Lásd Fred Skolnik és Michael Berenbaum: *Encyclopaedia Judaica*, 2007, 8. köt., 254, 313–314. o.)

Az állandó papi tized

A papi tized különbözött a fentebb említett két tizedtől. A király tizedétől és a második tizedtől eltérően a papi tized egészen az evangélium küldetésének befejezéséig érvényben marad. Akkor majd minden nép látni fogja, hogy Isten népe áldott nép (Mal 3:10), és sokan lesznek ezen népek közül, akik elfogadták az üdvösség boldog hírét (Mt 28:19).

A papi tized a lévitai rendszertől különálló gyakorlat, és Melkisédek papságának – Jézus papságának – részét képezi (1Móz 14:18–20; Zsid 7:1–12).

Mi több, nincs bibliai referencia, mely a papi tized gyakorlatának végére utalna. Zsid 7:12 verse nem a tized-visszafizetés rendszerének végéről szól, hanem a léviták papsága törvényének végéről, amelyet Melkisédek papsága követett (Zsid 7:12–15). A szombat megtartására, az imádatra és a kapcsolatok ápolására vonatkozó kötelezettségekhez hasonlóan a tizedfizetés kötelezettsége is fennmaradt mindazok számára, akik elfogadják az Isten által felajánlott szövetséget.

Hat elvet, illetve gyakorlatot különböztetünk meg a tizedfizetéssel kapcsolatban:

1. Minden tizedet a „tárházba” kellene elhozni. A papi tized célja min-

dig is kizárólag a papi szolgálat támogatása volt (1Móz 14:18–20; 3Móz 27:30–34; 4Móz 18:21–24; Mal 3:8–10).

2. Az ókori közel-keleten ritkaságszámba ment a pénz, ezért van kihangsúlyozva, hogy a tizedet és az adományokat tárgyi javak és állatok formájában vitték el a szentélybe.

3. A tized doktrínája a teljes Szentírásón alapszik, nemcsak a lévitai korszakban keletkezett szövegeken. A Biblia tizedre vonatkozó első feljegyzéseiből az derül ki, hogy a tized elve „mindenre” kiterjed (1Móz 14:20; 28:22), minden jövedelemre és vagyonra.

4. Ha figyelembe vesszük a gyülekezés sátoránál vagy a templomban lévő tárhely nagyságát, nem lenne életszerű az az elképzelés, hogy az Izrael teljes népességének tizedét jelentő vagyoni- és állatállomány elfért volna benne.

5. Mi több, a mezőgazdasági termékekre és az állatokra vonatkozó bibliai referenciák mindössze a legáltalánosabb termékekre utalnak. Ha valaki úgy akarta, ezeket a termékeket pénzre válthatta (1Móz 14:20; 28:22. Lásd: Fred Skolnik és Michael Berenbaum, 19. köt., 736–737. o.; továbbá 1. köt., 47–48., 83., 139. o.; 8. köt., 254., 313–314. o.).

6. A mezőgazdasági termékekből szolgáltatott tizedre vonatkozó bibliai szakasz meghatározza, hogy ezek a tételek pénzre válthatóak voltak, a szent dolgok kiváltására vonatkozó törvény értelmében (3Móz 27:31). Ebben az esetben ki kellett fizetni a kiváltott tizedet képező javak ellenértékét, továbbá illetékként ennek az összegnek az ötödét a szentély pénznemében, siklusban (3Móz 27:8–12, 19, 25, 31). A szent dolgok és a tized értékének felmérését a pap végezte (3Móz 27:8, 12), még mielőtt a tizedet kiválthatták (3Móz 27:31).

Bruttó és nettó

A Biblia szempontjából tizedet minden olyan „áldásból” fizetni kellett, aminek hozadéka jövedelem volt, anélkül hogy utalás történe arra, hogy a bruttó vagy a nettó összegből fizetendő a tized. Az „áldás” szó magába foglalhatja a „gazdagság” és az „ajándék” fogalmát, mivel minden, amit kapunk, ajándék Isten részéről (5Móz 16:17; 28:8). Következésképpen a tizedet abból az egészből kellene kiszámítani, amivel Isten megajándékozott minket.

„Jövedelem” és „vagyon” – ez a két szó a már felgyűlt pénzösszeg vagy tárgyi vagyónállomány további gyarapodását jelenti, következésképpen tizedet kell fizetni belőle, legyen szó ajándékról, örökségről, havi fizetés-

ról, osztalékról, vagy bármely talált értékről. Ezek mellett azonban olyan áldásokban is részesülünk, amelyek nem anyagi jellegűek, és ezek is há-
lára köteleznek az Úr jósága iránt.

A héberben az Ábrahám gazdagságát jelölő kifejezés a *rekus* (1Móz 14:16, 20–21). A pátriárka tizedet fizetett a gazdagságából, amelybe be-
letartoztak az állatok, a táplálék, az arany, az ezüst és a ruházat, amelyek
át nem ruházható javak voltak, s amelyekkel azelőtt nem rendelkezett,
tehát vagyongyarapodásról beszélhetünk. Ebből levonhatjuk a következ-
tetést, hogy a tized kiszámítása az anyagi nyereség minden tételére vo-
natkozik.

„Minden jövedelmünk tizede az Úré. Ő különítette el azt magának,
hogy vallásos céllal használja fel, a tized tehát szent. Ennél keveseb-
bet nem fogadott el semmilyen vallásos rendszerben” (Ellen G. White:
Counsels on Stewardship, 67. o.).

A tárház/kincstár

A tárház vagy kincstár többet jelent egyszerű tárhelynél, raktárnál.
A „tárház” a szentély adminisztratív és pénzügyi vagyongazdálkodási rendszere
volt, amely Ezékiás idejében – az előző hitehagyott királyok uralkodását
követően – folytatta működését (2Krón 31). Ugyanezt a rendszert a kés-
őbbiekben Nehémiás eredeti formájában helyreállíttatta (Neh 10:38–
39; 12:44; 13:5, 12–13).

A szentély működési rendszerében „gondviselők” is szolgáltak, ők ke-
zelték a speciális adományokat (*terumah*), a megszentelt dolgokat és a
behozott tizedet, amelyeket a lévitáknak és a papoknak szántak (2Krón
31:12–13). Továbbá volt egy másik gondviselő csoport, amely az önkén-
tes adományokkal (*nedabah*) és a „szentek szentjének áldozatával” fog-
lalkozott (2Krón 31:14).

A tized kizárólagos célja a szolgálok – a léviták és a papok – támo-
gatása volt (4Móz 18:21–28; Neh 10:37–39; Mal 3:10). Ez az Isten által
megszentelt rendszer körülbelül 1400 éven keresztül működött az Ótes-
tamentum korában.

Habár sokan közülünk iparosodott társadalomban élünk, az Isten ál-
tal meghatározott „tárház” elve ma is érvényben van, és megkönnyíti az
intézményi egységet és az anyagi források méltányos szétosztását, hogy
az evangélium helyi és világszinten is hirdetve legyen.

A tárházban egymástól elkülönített terek voltak, az egyikben a tizedet,
a másikban az adományokat tárolták. E rendszernek köszönhetően elke-

rülhető volt az áldatlan helyzet, hogy a papi tizedet helytelenül a hitközösség általános kiadásainak fedezésére használják.

Napjainkban, akárcsak a múltban, lényeges, hogy a hívő meghatározza pénzügyi adományának természetét, és megjelölje, hogy tizedről vagy adományról van szó. Ez a beazonosítás lehetővé teszi a kincstárnokok számára a helyes elosztást: a tizedet a szolgáltatók kifizetésére, az adományokat pedig az egyéb költségek fedezésére fordítják, mindezt a bibliai elvek értelmében.

Alkalmazás

A Biblia rámutat arra, hogy a tizedfizetés az Isten-imádat és az Úrral való kapcsolat fontos része (Mal 3:7–8). A csoport tagjainak nem kellene meglepődniük azon, hogy a tized terén tanúsított hűség vizsgálat tárgya lesz az ítéletkor, és az eredmény vagy áldás, vagy pedig átok lesz (Mal 3:9–11). A lelkiismeretes tizedfizetés „megnyitja az egek csatornáit”, amelynek nyomán olyan áldások áradnak ránk, amelyeknek mértéke felkelti a környező népek figyelmét (Mal 3:12).

- 1 A tized visszafizetése hogyan erősíti meg a csoport tagjainak kapcsolatát Istennel, és miként járul hozzá az evangélium világszéles hirdetéséhez?
- 2 Kérd meg a csoportod tagjait, hogy gondolkodjanak el az ókori Izrael tapasztalatán. Milyen anyagi és lelki veszteségeket gerjeszthet a tizedfizetésben és adakozásban tanúsított hűtlenség az egyház tagjainak életében egyénenként és közösségeként?

„Isten azt kéri tőlünk, hogy minden dolog Adományozójaként ismerjük el Őt. [...] Ez az Isten által kijelölt út az evangelizáció előrehaladásához” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 65. o.).

- a Ábrám visszafizette a tizedet, miután Melkiséddek kijelentette Istenről: „Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, ég és föld Teremtőjétől.” Milyen fontos okot találhatunk a tized visszafizetésére ebben a kijelentésben?
- b Isten annyira fontosnak tartotta a tizedet, hogy Ábrahám történetébe, Jákobbal kötött szövetségébe, Izrael népének életébe és Jézus Melkiséddek által képviselt szolgálatának leírásába is belefoglalta. Beszélgessetek erről a csoportban!

Adakozás Jézusnak

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 16:17; 1Krónika 16:29; Zsoltárok 116:12-18; Márk 12:41-44; 14:3-9; 2Korinthus 9:6-7

Alapige: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt” (Zsolt 116:12-14).

A tized mellett ott vannak az adományok is, amelyeket abból a kilencven százalékból adunk, ami a tulajdonunkban marad, miután visszatértünk a tizedet Istennek. Innentől kezdődik a nagylelkűség. Isten népe különféle adományokat adott, így bűnért való áldozatot, amit Isten kegyelméért adtak, vagy hálaáldozatot, amivel kifejezték köszönetüket az Úr védelméért, a tőle kapott egészségért, a jólétért és megtartó hatalmáért. Voltak továbbá a szegényeknek, illetve az istentisztelet háza építésére és fenntartására adott adományok is.

Amikor felmérjük, hogy mennyi ajándékot is kaptunk az Úrtól, akkor kezdünk úgy tekinteni az adományunkra, mint ami több csupán annál, hogy fizetünk a parkoló aszfaltozásának vagy a kórus egyenruhájának a költségeire. Arra válaszul hozzuk az ajándékainkat, amit Isten értünk tett, legfőképpen Jézus áldozatával. „*Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket*” (1Jn 4:19)! Tehát akár a helyi gyülekezetről, akár az egyházterületről, akár a világszéles egyházzól legyen szó, az egyház a mi ajándékainkat arra használja fel, hogy előbbre vigye Isten ügyét. Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, hogy mit mond a Biblia az adakozásunkról Isten művének földi igazgatása szempontjából.

Azért szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket. Jézusra, nekünk adott csodálatos ajándékára válaszként adakozunk. Azt az üzenetet kapjuk, hogy „az Úrnak nincs szüksége a mi adományainkra, nem tudjuk gazdagabbá tenni az ajándékainkkal. »Bizony tőled van minden, és azokat adtuk most neked, amiket a te kezedből kaptunk« (1Krón 29:14, ÚRK) – mondja a zsoltáros. Isten mégis engedi, hogy kifejezzük hálánkat a kegyelméért, és önfeláldozással ugyanazt tegyük másokért. Egyedül így fejezhetjük ki az Úr iránti hálánkat és szeretetünket, nincs más mód rá” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 18. o.).

Amikor Jézusnak adjuk a „saját” pénzünket, az tulajdonképpen erősíti az iránta és mások iránti szeretetünket. A pénz tehát kifejezetten jó erő lehet. Jézus többet beszélt a pénzről és a gazdagságról, mint bármely más témakörrel. *Máté, Márk, Lukács* és *János evangéliuma* minden hat verséből egy a pénzről szól. Az az evangélium jó híre, hogy Isten meg tud minket szabadítani a pénz helytelen felhasználásától és a szeretetétől.

- 1** Olvassuk el **5Móz 28:1-14** és **Mt 6:31-34** szakaszait! Ezek szerint mit fog értünk megtenni Isten, ha engedelmeskedünk neki? Önzés a részünkről, ha igényt tartunk az ígéreteire?

Az adományaink azt bizonyítják, hogy készek vagyunk áldozatot hozni Istenért. Mély lelki tapasztalat lehet az, ha kifejezzük, hogy teljesen átadjuk az életünket Istennek, az Urunknak. Mondhatjuk, hogy szeretjük az Urat, de a nagylelkű adományok segítenek kimutatni (és felerősíteni) a szeretetünket.

Az adományozó bízik a személyes Istenben, aki folytonosan gondoskodik minden szükségletéről, úgy, amint azt a legjobbnak látja. Az adományaink a meggyőződésünkből fakadnak, hogy bizonyosak vagyunk a Krisztusban nyert üdvösségben. Nem azért adakozunk, hogy kiengeszteljünk Istent vagy az elfogadását kérjük. Az készlet adakozásra, hogy hit által már elfogadtuk Krisztust, a kegyelem és a megváltás egyetlen és eleendő Forrását.

- 2** Olvassuk el **2Kor 9:6-7** verseit! Mit mond itt nekünk az Úr? Mit jelent az, hogy „amint eltökélte szívében”? Hogyan tanulhatunk meg jókedvűen adakozni?
-

- 3** Olvassuk el **5Móz 16:17** versét! A százalék helyett milyen feltételt határoz meg Isten az adakozásunk alapjaként?

Az adományainkkal elismerjük és kifejezzük a hálánkat Istennek, hogy olyan bőséges ajándékokat adott nekünk az élet, a megváltás, a fenntartásunk terén, és mindenféle módon állandóan megáld bennünket. Tehát ahogyan azt a fenti igeszakaszban is jeleztük, az adományaink mértéke attól függ, amivel Isten megáldott bennünket. *„És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bíztak, többet kívánnak tőle”* (Lk 12:48).

- 4** Olvassuk el **Zsolt 116:12-14** szakaszát! Hogyan válaszoljunk a 12. versben feltett kérdésre? Hogyan illik bele a válaszba a pénz?

Hogyan fizethetnénk meg mindent valaha is Istennek az összes áldásáért? Az egyszerű válasz az, hogy sosem lennénk rá képesek. A legtöbb, amit tehetünk, hogy bőkezűek vagyunk Isten ügye és az embertársaink megsegítése érdekében. Amikor Jézus misszióútra küldte a tanítványait, ezt mondta nekik: *„Ingyen vettétek, ingyen adjátok”* (Mt 10:8). Az adományaink hozzájárulnak a krisztusi jellem kialakításához. Az önzésünk szeretetté változik. Úgy kell törődnünk másokkal és Isten ügyével, ahogy azt Krisztus tette!

Mindig gondoljunk erre: *„Úgy szerette Isten e világot, hogy... adta”* (lásd Jn 3:16). Ezzel ellentétben – olyan biztosan, mint ahogy a nappal követi az éjszakát – minél többet gyűjtünk magunknak, annál önzőbbek leszünk és annál rosszabbul is érezzük magunkat.

Mi dönthetjük el, hogy mennyit adunk és kinek, de keresztény kötelességünk adakozni az Úrnak, és ennek vannak lelki, valamint erkölcsi következményei is. Kárt okozunk magunknak lelkileg, ha ezt elhanyagoljuk, talán többet, mint észrevesszük.

Mit árul el az adományunk és az adakozási kedvünk az Istennel való kapcsolatunkról?

A Biblia nem határozza meg, hogy mi legyen az istentisztelet rendje, de úgy tűnik, legalább négy dolognak benne kell lennie. Az Újszövetségben ezek között van a tanulmányozás/igehirdetés, az imádság, a zene, illetve a tized és a hálaadomány.

Minden izraelita férfinak (és családnak) évente háromszor kellett megjelennie az Úr előtt Jeruzsálemben. *„De üres kézzel senki se jelenjék meg az Úr előtt”* (5Móz 16:16)! Más szóval, az istentiszteletnek részét képezte a tized és az adományok begyűjtése. Isten gyermekei a páska, a pünkösöd és a sátoros ünnep idején vitték magukkal a tizedet és az adományokat. Nehéz lenne elképzelni, hogy bárki üres kézzel érkezett volna azokra az ünnepekre.

Másként megfogalmazva, az ókori Izrael istentiszteleteinek központi részét képezte a tized és hálaadományok befizetése. Isten imádata, őszinte tisztelete során nemcsak szóval, énekkel és imával fejezzük ki az Úr iránti köszönetünket és hálánkat, hanem azzal is, hogy bevisszük adományainkat a házába. Annak idején a templomba vitték, mi pedig az istentisztelet részeként a gyülekezetbe visszük azt szombaton (ami legalábbis az egyik módja a tized és a hálaadományok befizetésének).

5 Olvassuk el **1Krón 16:29, Zsolt 96:8-9, 116:16-18** részeit! **Hogyan alkalmazhatjuk a mi istentiszteleteinkre ezeket az elveket?**

Isten gyermekeiként kiváltságunk, lehetőségünk és felelősségünk, hogy beadhatjuk adományainkat, ugyanis ránk bízta földi ügyei intézésének felelősségét. Amennyiben az Úr gyerekeket adott nekünk, akiket neki nevelhetünk fel, fontos bemutatni nekik, milyen öröm tizedet és hálaadományt befizetni a szombatiskola és az istentisztelet alatt. Egyes helyeken az emberek online vagy egyéb módon fizetik be a tizedet. Bárhogyan is tesszük, a tized és hálaadományok visszatérítése az istentiszteletünk részét képezi.

Mi a tapasztalatunk a tizedfizetés és a hálaadományok istentiszteleti szerepével kapcsolatban? Hogyan hat az Úrral való kapcsolatunkra ez a gyakorlat?

- 6** Olvassuk el **Mk 12:41-44** szakaszát! Milyen üzenetet szűrünk le ebből a történetből, akár szegények, akár gazdagok vagyunk? Milyen elvet tanít ez a rész, és hogyan alkalmazhatjuk az Istennel való személyes kapcsolatainkra?

Jézus és a tanítványai a templom udvarán voltak, ahol a kincstár perselye is állt, és figyelték azokat, akik az adományokat hozták. A Mester elég közletről látta az özvegyet, aki két rézpénzt dobott be, minden pénzét odaadta. „Jézus azonban értette az indítékát. Az asszony hitte, hogy Isten rendelte el a templomi szolgálatot. Mindent meg akart tenni azért, hogy hozzájárulhasson annak fenntartásához. Azt tette, amire képes volt, és örök időkre fenn kellett maradnia az eset emlékének és örömének. A szívéből jött az adomány, aminek az értékét nem a pénz mennyisége, hanem az asszony Isten iránti szeretete és műve iránti érdeklődése adta” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 175. o.).

Egy másik igen jelentős pont, hogy ez volt az egyetlen ajándék, amit Jézus valaha megdicsért – pedig az asszony annak a vallási közösségnek adta, ami hamarosan ezután elutasította Őt, továbbá nagy mértékben eltért az elhívásától, küldetésétől.

- 7** Olvassuk el **ApCsel 10:1-4** részét! Miért keresett fel egy római századost egy angyal? A férfinak melyik két tettét jegyezték fel a mennyben?

Úgy tűnik, a mennyben nemcsak az imáinkat hallgatják meg, hanem még az ajándékaink indítékait is feljegyzik. A nevezett szakasz megjegyzi, hogy Kornéliusz nagylelkű adakozó volt. „*Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is*” (Mt 6:21). A százados szíve követte az adományait. Kész volt többet megtudni Jézusról. Az imádság és a jótékonyosság szoros kapcsolatban áll az Isten és az embertársaink iránti szeretetünkkel, és ki is fejezi azt. Ez az Úr törvényének két nagy alapelve: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat*” (Lk 10:27). Az első az imádságban mutatkozik meg, a második a jótékonyágban.

Kutatások kimutatták, hogy az emberek vagyonának csupán kilenc százaléka folyósítható, és csak abból tudnak hirtelen adakozni. A készpénzt, csekket, megtakarítást, pénzügyi alapot stb. tartják általában likvid tőkének, legalábbis azok, akiknek van ilyenük. A vagyonunk legtöbb részét „befektettük” ingatlanba, így az otthonunkba, az állatállományunkba (ha vidéken élünk) vagy egyéb, nem likvid eszközökbe.

A likvid és a nem likvid eszközök százalécai közötti különbséget úgy is ábrázolhatjuk, hogy ezer kis pénzérmét teszünk két külön befőttesüvegbe. Tíz pénzérme jelképez minden egyes százalékot. Tehát lenne kilencven érménk egy kis üvegben, ami a likvid eszközök kilenc százalékát jelképezné, illetve kilencszáztíz érme egy nagy befőttesüvegben, ami a nem likvid eszközök kilencvenegy százalékát jelentené.

A legtöbben a kis perselyből, a likvid eszközökből adják az adományait vagy hozzájárulásait. Ez a bankszámlájukról vagy a pénztárcájukból érkezik. Ám amikor az embert kifejezetten lelkesíti valami, akkor „a nagy üvegből” ad. Sok efféle történetet találunk a Bibliában.

8 Olvassuk el **Mk 14:3-9** és **Jn 12:2-8** szakaszait! Kik voltak a fő szereplők Simon vacsoráján? Mennyit ért Mária ajándéka? Miért kente meg ekkor Jézust? _____

Mária ajándéka háromszáz dénárt ért – egy teljes év bevételét. Ez minden bizonnyal a „nagy üvegből” adott ajándék volt. Júdás annak az összegnek a kicsivel több, mint a harmadéért árulta el Krisztust – harminc ezüstpénz „kis üvegből” való ajándékaért (Mt 26:15). Valódi szeretetet és elköteleződést igényel az, hogy „nagy üveges” ajándékot adjunk a befektetéseinkből. Ám amikor Júdáshoz hasonlóan kapzsivá válunk, akkor szinte a semmiért eladhatjuk a lelkünket.

Barnabás munkáját és tetteit huszonnyolc alkalommal említi meg az Újszövetség. Legfőbbképpen Pál apostol útítársaként, illetve nagy miszcionáriusként tartjuk őt számon. Ám mindennek az alapját az őt említő első szakaszban találjuk. ApCsel 4:36-37 verseiben az adományáról olvasunk, ami valóban „nagy üveges” adakozás volt. Milyen hatásos példa ez Krisztus szavaira: „*Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is*” (Mt 6:21)!

Az adományozás miért éppen olyan fontos az adakozónak, mint a kedvezményezettnek?

Az emlékezés mennyei könyvében feljegyzik Isten családtagjainak pénzügyi hűségét is. „A jegyzőkönyvet vezető angyal hűségesen felír minden olyan adományt, amit Istennek adtak és a kincstárba helyeztek, illetve hozzáírja azt is, hogy mire használták fel azt. Isten szeme figyelemmel kíséri az ügyére adott minden egyes fillért, ahogyan az adakozó készségét vagy vonakodását is. A tetteik szerint jutalmazza meg azokat, akik önfeláldozó és megszentelt módon visszaadják neki azt, ami az Övé, ahogy azt kéri tőlük. Nem veszítik el a jutalmukat, akik őszinte lelkiállattal, tekintetüket Isten dicsőségére szegezve hozzák meg az áldozatot, még akkor sem, ha az elkülönített összeget [mások] helytelenül használják fel, úgy, hogy nem éri el azt a célt, amit az adományozó szeretett volna – Isten dicsőségét és a lelkek üdvösségét” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 518. o.).

„Kornéliuszhoz hasonlóan az imát az adakozással kell egyesítenünk. Az Úr emlékezni fog az imádságainkra és adományainkra. A hit cselekedetek nélkül halott, és élő hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Miközben imádkozunk, az imádságaink beteljesüléséért mindent oda kell adnunk, amit csak tudunk, a munkánkból és a javainkból is. Isten nem fedlekedik meg rólunk, ha a hitünk szerint cselekszünk. Feljegyez minden szeretetből és önmegtágadásból fakadó tettet. Olyan utat nyit majd előttünk, amelyen kimutathatjuk a hitünket a tetteinkkel” (Ellen G. White cikke, *Atlantic Union Gleaner*. 1903. június 17.).

Naponkénti tanulmányozásra: 1Krón 29 – 2Krón 6; Ellen G. White: Az imádság, 13. fejezet, a Nehémiásról szóló résztől a fejezet végéig

1. Milyen alkalommal történt meg Salamon másodszori királlyá tévése és felkenetése? _____
2. 2Krón 2:17–18 versei alapján az Izrael földjén élő 153.600 idegen férfi körében hogyan oszlottak meg a feladatok?

3. Hány arany gyertyatartó volt a templomban? _____
4. Mikor emelték fel a lévíták a frigyládát? _____
5. Mikor foglalkoztatták Keresztelő Jánost a világ eseményei?

Általános áttekintés

Mit ajánlhatunk fel Jézusnak cserébe azért, amit értünk tett (Zsolt 116:12–14)? Az isteni szövetség testünk, elménk, tehetségünk és minden javunk átadását kéri tőlünk (5Móz 8:18). Ez a szövetség csak akkor tartható tiszteletben, ha az ember teljes szívével, lelkével és minden erejével szeretetteljes kapcsolatban áll Istennel (5Móz 6:5).

Az istentiszteleten felajánlott pénzbeli adományok elköteleződésünk minőségét és Istent imádó voltunkat tanúsítják. Hitgyakorlatként ezen adományaink a hálánkat fejezik ki, és megerősítik a szeretetünket Urunk és az Ő ügye iránt.

A Szentírásban az adományokat a kapott áldásoknak megfelelően ajánlották fel, és nem egy bizonyos százalékarány alapján, amelynek köze nincs az adományozó anyagi jólétéhez (5Móz 16:17; Lk 12:48). Továbbá az Ószövetségben – önkéntes jellegük ellenére – az adományok lényegesek voltak a nagy istentiszteleti alkalmakon, amikor az imádók nem jelenhettek meg Isten előtt üres kézzel (5Móz 16:16).

Ebben az értelemben az imádat és az adományozás önkéntes cselekedet, viszont az első csak akkor elfogadott, ha a második kíséri. Az imádat és az adakozás tehát szívből jön, mindamellet kötelező is, abban az értelemben, hogy Isten iránti szolgálatunk lényeges részét képezi.

A szegény özvegy történetében (Mk 12:41–44) a testet öltött Ige időt szakított arra, hogy megfigyelje az adományozókat, megvizsgálta indítékaikat és az összegeket, amiket a templom perselyébe vetettek, Isten munkája előmenetelét segítő (ApCsel 4:36–37; Mk 14:3–9). Isten angyalt küldött Kornéliushoz (ApCsel 10:4), amivel bebizonyította, hogy látja és elfogadja az őszinte adakozókat.

Magyarázat

Az imához hasonlóan az adományozás is hitből fakadó kötelezettség (ApCsel 10:4). Az Ótestamentumban voltak kötelező imádati adományok, mint például az engesztelési áldozatok vagy a templomi adó (3Móz 1–5; 2Móz 30:13–14). Voltak önkéntes adományok is, amelyek értékét és típusát nem szabályozta rendelet (2Móz 25:1–5). A Szentírásból azonban megtudjuk, hogy mind a kötelező, mind a jószántából hozott áldo-

zatok lényegesek voltak az imádatban. Mégis, bármennyire is spontán tettről van szó, az adományozást – mint bármely más lelki cselekedetet – rejtett önző vágyak szennyezhetik be. Ahhoz, hogy Isten elégedett legyen, az adományozásnak nagylelkűnek kell lennie. Az adományozó vágyát ki kell egészítenie az adakozás örömeinek, amely a Szentlélek egy gyümölcse (2Kor 9:6–7; Gal 5:22).

A „szabad akaratból” kifejezés jelentése

A Biblia általában a „szabad akaratból”, vagy „akit a szíve hajt” kifejezéseket használja a spontán módon felajánlott adományok megnevezésére (2Móz 25:1–2; 2Kor 8:3). Az imádat szempontjából a spontán vagy önkéntes jelleg nem jelent feltétlenül választhatóságot. A bűnbeesés előtt a kötelezettségek teljesítése és az engedelmesség örömben és szeretetben megnyilatkozó szolgálatban öltött formát. A bűn tönkretette a kötelesség és az adakozó lelkiület egységét, de a Szentlélek helyreállítja és újból tökéletes egységet alkot.

A „szabad akaratból” kifejezés jelentése: saját kezdeményezésből tenni valamit, anélkül hogy bárki kényszerítene rá. A Biblia általában azt mondja, hogy az áldásokkal vagy a kapott javak értékével arányosan az imádatnál társított önkéntes adományok lényegesek voltak az imádat szempontjából. Lényegi természetüknek köszönhetően tehát az önkéntes adományok nem voltak opcionálisak, kivéve azt az esetet, amikor az illető személy úgy dönt, hogy nem szolgál az Úrnak.

Megtörténhet azonban, hogy nem minden önkéntes adomány tetszik Istennek, ugyanis a szabad akaratból történő adományozás mögött is rejtőzhetnek téves indokok. Az emberek adakozhatnak, mindenüket a szegényeknek adhatják, a testüket is felajánlhatják jószántukból a magyarára, és még sincs szeretet bennük (1Kor 13:1–3).

Másfelől a választhatóság fogalma általában egy opcionális lehetőséget, dolgot feltételez, amely felől szabadon döntheted el, hogy megteszed vagy sem. Az imádat kontextusában a fogadalomtételek választható cselekedetek voltak. Az adományok azonban részét képezték az engesztelésnek, megbocsátásnak, hálának és odaszentelődésnek. Következésképpen önkéntes jellege ellenére az adományozás nem lehet választható cselekedet az imádatban. A „szabad akaratból” felajánlott adományok szeretetteljes szívből és az Úr iránti örömteli engedelmességből származnak, ezért a legnagyobb és legjobb részt ajánljuk fel Neki mindaból, amink van.

Az önkéntes adományozás, szemben a szükséges (nélkülözhetetlen) adományozással

Habár szükséges az adományozás, mégis önkéntes cselekedetről van szó. Az adományozás hiányának azonban súlyos lelki következményei lehetnek. Ezért a régi Izraelben az „adomány” szót a lelki életben alku tárgyát nem képező kötelesség megnevezésére használták. Íme néhány példa:

1. A Messiás szolgálata önkéntes cselekedet. A héber *nedabah* szót (Zsolt 110:3, Károlinál „készséggel”, *a ford. megj.*) azok megjelölésére használták, akik megjelentek a Messiás előtt, hogy kifejezték tiszteletüket. Ugyanezt a szót használták a szabad akaratból felajánlott adományok – vagy egyszerűen adományok vagy áldozatok – megnevezésére is (4Móz 29:39).

Zsolt 110:3 versében a nép önszántából, lelkesen a Messiás rendelkezésére áll. Mindent, amit Istenért teszünk, a szabad akaratból történő adományozás lelkületében kell megtennünk.

2. Az ünnepi adományok. A *nedabah* szót magának az adománynak a megnevezésére is használják, még azokban az esetekben is, amikor kötelező adományról van szó: „És tarts hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek, a te kezdednek szabad akarat szerint való adományával, amelyet ahhoz képest adj, amint megáldott téged az Úr, a te Istened” (5Móz 16:10). Annak ellenére, hogy önkéntes adományról volt szó, senki sem jelenhetett meg üres kézzel az ünnepen (16. vers). Továbbá az adományoknak egyenes arányban kellene lenniük a kapott áldással (10. vers). Tehát amikor a Biblia a „szabad akaratból” kifejezést használja, még nem jelenti feltétlenül azt, hogy ezzel az adomány opcionális vagy fakultatív jellegére utal. Kivételt képez az az eset, amikor valaki úgy dönt, hogy nem szolgál többé az Úrnak.

3. Hála- és engesztelésért felajánlott adományok. Az önkéntes adományok szükségesek voltak az Isten-imádat keretében és a szentélyben végzett szolgálatban, amint erről 3Móz 1–7 fejezeteiben is olvashatunk. Ebben az igeszakaszban az engesztelési, valamint a bűnért való áldozat önkéntes volt, akár csak a teljesen égő áldozat és az ételadomány, többek között. Például, senki sem részesülhetett megbocsátásban, ha nem mutatott be előtte áldozatot, következésképpen szükséges, nélkülözhetetlen áldozatról volt szó.

4. A tized mint felajánlás. A tized kötelező (Mal 3:8), de azt is jó akarral kell visszafizetni: „Mivelhogy Izrael fiainak tizedét, amit felemelt áldozatul [héber *terumah*] visznek fel az Úrnak, adtam a lévítáknak örökségül” (4Móz 18:24; lásd a 19, 26 és 28 verseket is).

Ezért minősül Istentől való lopásnak a tized és az adományok elhozatalának elmulasztása vagy megtagadása (Mal 3:8). Ez nem lehet opció a megtért szív számára. „Isten a tizedet és az adományokat felelőségünk mértékéenként írta elő” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 80–81. o.).

5. A templomi adó. A kötelező templomi adó is „adomány” (Károlinál „áldozat”, *terumah*) volt: „Mindaz, aki átesik a számláláson, húsz esztendőstől fogva felfelé, adja meg az áldozatot az Úrnak” (2Móz 30:14; lásd a 13. verset is).

Az előírányzott vagy önkéntes adományok elhozatala a Bibliában bizonyos kifejezések által van kifejezve: „Hozzátok be a tizedet” (Mal 3:10); „Mindaz... adja meg az áldozatot az Úrnak” (1Móz 30:14); „Szólj az Izrael fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat” (2Móz 25:2). Ezek a felszólító módban szereplő igék világosan mutatják, hogy Isten útmutatásait követni kell. Isten népe történetének minden korszakában az adomány/áldozatok elhozatala olyan kötelesség volt, aminek jó szívvel kellett eleget tenni.

Önkéntesen és jó szívvel

A templomi adományokra (2Móz 25:1–2) vonatkozó elvek az összes adománytípusra érvényesek, akár önkéntes, akár kötelező adományról van szó: mindet teljes szívvel kell elhozni az Úr házába. „Szólj az Izrael fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, akit szíve hajt arra, szedjete nékem ajándékokat.”

1. Ebben az igeszakaszban egy isteni parancs van megfogalmazva, továbbá a jóakarató szív fontossága is meg van említve. Ha a parancs teljesítése nem jó szívvel történik, az adomány nem lesz elfogadva (2Kor 9:6–7). Mi több, ha az adományozó önszántából, jó szívvel adakozik, de a szívében nem teljes a szeretet (1Kor 13:1–3) és az öröm (2Kor 9:7), az adományozónak „semmi haszna abból” (1Kor 13:3).

2. Isten a parancsolatai megtartására buzdít (5Móz 30:19), ugyanakkor megadja a választás lehetőségét: „Válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod” (5Móz 30:19), mert az engedelmesség az örömön és a jó szívvel elvégzett cselekedeteken alapszik (5Móz 28:47).

3. Dávid felhívása Salamon templomának megépítésére nagyon jól szemlélteti a belső motiváció fontosságát: „Ha valaki még adni akar, szabad akarata szerint, töltsé meg az ő kezét ma és adjon, amit akar az Úrnak” (1Kón 29:5). Az eredmény: „És örvendezte a sokaság, hogy szabad akarataukból adának; mert tiszta szívükből adakozának az Úrnak” (1Kón

29:9). Pál is hasonló elveket fogalmaz meg: „Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9:7). A szegény özvegy (Mk 12:41–44), a római százados (ApCsel 10:4) és Barnabás (ApCsel 4:36–37) nagylelkűen, a kapott áldásokkal arányosan, tökéletes, örömteljes szívvel adakozott. Ezek a bibliai szereplők azt bizonyítják, hogy a Szentlélek jó cselekedetekre buzdítja a szíveket.

Alkalmazás

1 Kérd meg csoportod egyik tagját, hogy olvassa fel Jer 17:9 versét. Jeremiás figyelmeztet, hogy az ember szíve csalárd. Tedd fel a csoportodnak a következő kérdéseket:

a Adhat-e valaki jószántából, gesztusa mögött mégis büntetéstől való félelem, vagy társadalmi szokások rejtőzzenek? Magyarazzátok meg a válszokat!

b Lehet-e hivatkozni az adományozás „önkéntes” jellegére, amikor nem, vagy csak keveset adakozunk, hogy így nyugtassuk meg a lelkiismeretünket? Beszélgetsetek erről a csoportban!

2 Olvassátok el az alábbi idézeteket, majd tedd fel a csoport tagjainak az alábbi kérdéseket!

„Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja – amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 34. o.).

„Krisztus nem tűrhet meg vetélytársat a lélekben, nem fogadhat el részleges szolgálatot. Csak önkéntes szolgálatot kíván, hogy a szív önként a szeretet kényszerének engedjen” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 487. o.).

a Mit jelent a második idézetben az „önkéntes szolgálat a szeretet kényszerére alatt” kifejezés? Miért egyedül ez a fajta szolgálat tetszik Istennek? Hogyan alkalmazható az adományozás gyakorlatában ez az elv?

b Hogyan tesz képessé a szeretet a parancsolatok megtartására (Préd 12:15) oly módon, hogy az tetsszen Istennek, és a szabadságunk se csorbuljon? Hogyan alkalmazható ugyanez az elv a tized és az adományok önkéntes felajánlásakor?

Az imák „szájamnak önkéntes áldozatai” (Zsolt 119:108). Önkéntes jellege ellenére az imádkozást folytatni kell.

c Miben áll a folyamatos imádkozás és adományozás – mint imádati cselekedet – fontossága (ApCsel 10:4)?

január 28 – február 3.

Adósságok kezelése

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 15:1-15; 28:1-2, 12; Példabeszédek 6:1-5; 22:7; Máté 6:24; 1János 2:15

Alapige: „A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadónak” (Péld 22:7).

Az adósság egyik meghatározása az, hogy „ma abból élünk, amit a jövőben akarunk megkeresni.” Manapság mintha az élet velejárója lenne az adósság, de nem kellene ennek így lennie a keresztények között. A Biblia óv attól, hogy adósságba verjük magunkat. A Szentírás legalább huszonhat utalást tesz az adósságra, ami mind egytől egyik rosszálló. Nem azt mondja, hogy bűn pénzt kölcsönvenni, de megemlíti annak gyakori rossz következményeit. Pál a következőt tanácsolta az anyagi kötelezettségeket illetően: *„Adjátok meg azért mindenkinek, mivel tartoztok: akinek az adóval, az adót; akinek a vámmal, a vámot; akinek a félelemmel, a félelmet; akinek a tisztességgel, a tisztességet. Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek”* (Róm 13:7-8).

Miért van az, hogy az adósság tulajdonképpen nemzetközi csapás minden lehetséges szinten – egyéni, vállalati és állami szinten egyaránt? Mindig minden társadalomban volt legalább egy kis rész, amelyik eladósodott. Ma viszont az emberek sokkal nagyobb hányadának van adóssága, ami szinte sohasem szolgál a javukra.

Ezen a héten az adósság okait és azok rendezését gondoljuk végig. Lehet, hogy nekünk nincs adósságunk, de az erről a kérdésről szóló értékes információt továbbadhatjuk a családuknak és a barátainknak, akiknek a hasznára válhat.

- 1** Olvassuk el **5Móz 28:1-2, 12** verseit! Isten mit tart ideálisnak a gyermekei számára az adósság kérdését illetően? Hogyan érhetik el ezt az állapotot? Milyen elveket szűrhetünk le ebből mi? Hogyan alkalmazhatjuk ezeket ma, még ha akkoriban más is volt a helyzet, mint manapság?

Kutatások bizonyítják, hogy az emberek általában három fő okból kerülnek anyagi nehézségbe. Előfordulásuk gyakorisága alapján soroljuk itt fel ezeket:

1. A tudatlanság. Sokan még a tanultak közül sem értenek a pénzügyekhez. Sosem hallottak a bibliai vagy akár a világi pénzkezelési elvekről. Viszont van remény! Ez a tanulmány egyszerű módon felvázolja majd ezeket az elveket és az alkalmazásuk módját.

2. A kapzsiság/pénzsóvárság vagy az önzés. Az emberek egyszerűen többet költenek a reklámokra és személyes vágyakra reagálva, mint amit megengedhetnének maguknak. Nem hajlandóak ott élni, azt vezetni vagy viselni, amit tulajdonképpen megengedhetnek maguknak. A legtöbben közülük azt is érzik, hogy túl szegények a tizedfizetéshez. Ennek következményeként Isten megígért bölcsessége és áldásai nélkül élik le az életüket (lásd Mal 3:10-11; Mt 6:33). Van számukra is remény, viszont ahhoz szívbeli változásra és a megelégedettség lelkületére van szükség!

3. Egyéni szerencsétlenség. Megeshet, hogy valaki komolyan megbetegszik, de nincs egészségbiztosítása. Talán elhagyta a házastársa, aki szórta a pénzt, természeti csapás következtében megsemmisülhetett minden vagyona. Az is lehet, hogy valaki mélyszegénységben született és nőtt fel. Van remény a számukra is! Bár az útjuk nehezebb, mégis képesek lehetnek felülkerekedni a gondjaikon. Változás jöhet keresztyén barátok támogatása révén, istenfélő tanácsadók gondolatai és/vagy segítségével által, a kemény munkával párosuló tanulással, illetve Isten áldásainak és gondviselésének köszönhetően.

Bármi is legyen az adósság oka, azt fel lehet számolni, még akkor is, ha az az ember saját hibájából halmozódott fel. Az adósoknak viszont változtatniuk kell az életükön, a költsékezési szokásaikon és az anyagi prioritásaikon!

Olvassuk el 1Tim 6:6-9 részét! Mit mond itt Pál, amire mindannyiunknak hallgatnunk kell? Mit jelentenek ezek a szavak nekünk? Hogyan tudnánk jobban követni azt, amire itt az Ige tanít bennünket?

Anyagi természetű lények vagyunk és anyagi természetű világban élünk, ami időnként igen csábító lehet. Ahhoz, hogy időnként ne érezzük a tulajdonszerzés és a gazdagság iránti vágyat, acélból és szintetikus olajból kellene lennünk hús és vér helyett. Ki ne játszott volna már el a gazdagság vagy a lottónyereség gondolatával?

Mindannyian találkozunk ezzel, és önmagában véve nincs is semmi baj vele, ha keményen dolgozunk azért, hogy jól élhessünk vagy gazdagok lehessünk, viszont senkinek nem kell beleesnie a pénz, a gazdagság és az anyagi javak bálványozásának csapdájába. Isten erőt ígért nekünk, hogy hűségesek tudjunk maradni ahhoz, amit helyesnek tartunk. Ez azért fontos, mert sokakat vitt már romlásba a jólét és az anyagi tulajdonszerzés kísértése.

- 2** Olvassuk el **Mt 6:24** és **1Jn 2:15** verseit! Mi a közös gondolat ebben a két igazsákszabzon, noha más-más módon fejezik azt ki?

Sajnos a világ szeretete lehet olyan erős, hogy az ember adósságba verje magát, csak hogy – reményei szerint – kielégíthesse a vágyait. (Ám ez sosem sikerül, lásd Préd 4:8!) Mivel az adósság Sátán egyik csapdája, amit a lelkünknek vet, nagyon is érthető, hogy Isten szeretné, ha gyermekei mentesek lennének az adósságoktól. A Biblián és Ellen White írásain keresztül tanácsol bennünket, hogy anyagi téren szabadok lehessünk.

- 3** Olvassuk el **Zsolt 50:14-15** verseit! Milyen legyen Isten népének a lelkilete? Mit jelent a fogadalmaink teljesítése? _____

A teremtő és megváltó Istent dicsőítve és hálával lépünk be a gyülekezeti tagságba. A tizenhárom keresztségi fogadalom közül a kilencedik a következő kérdést tartalmazza: „Hiszed-e, hogy szükség van a szervezett egyházra, és szándékodban áll-e Istent imádni és az egyházat támogatni tizededdel és adományaiddal, személyes erőfeszítéseiddal és befolyásoddal?” Hetednap adventistaként minderre igent mondtunk. Így ez az igeszöveg (Zsolt 50:14-15) ígéret azok számára, akik hálát adnak Istennek és hűségesen teljesítik a fogadalmaikat.

Mit árulnak el a döntéseink arról, hogy mennyire kezeljük jól a világ csábítását? A jó megélhetésért végzett kemény munka miért nem kerül feltétlenül azonos besorolás alá, mint a gazdagság meg a pénz bálványozása? Hogyan tanulhatjuk meg, mi a különbség?

4 Olvassuk el Péld 22:7 versét! Milyen értelemben vagyunk a szolgálói annak, aki kölcsönad?

A *bevezető állítás*: elköteleztük magunkat Istennek, hogy hűségesen visszatérítjük a tizedet, ami szent, és így bölcsességet és áldást nyerünk. Az Úr készségesen megáldja azokat, akik engedelmeskednek neki.

Az *első lépés* az, hogy moratóriumot hirdetünk a további adósságnak: nem költünk többet hitelből. Nem kerülünk adósságba, ha nem veszünk fel több kölcsönt. Ha nem kölcsönzünk több pénzt, akkor nem eshetünk még mélyebbre az adósságban.

A *második lépés*, hogy szövetséget kötünk Istennel, aminek értelmében inentől kezdve, ha csak lehetővé teszi, olyan gyorsan visszafizetjük az adósságainkat, amennyire csak lehet. Amikor Isten megáld bennünket anyagiakkal, használjuk arra a pénzt, hogy csökkentjük a tartozást, és ne vegyünk újabb dolgokat! Talán ez a legfontosabb lépés. Amikor a legtöbbben váratlanul pénzhez jutnak, egyszerűen elköltik azt. Mi ne tegyünk így, inkább csökkentjük vele a tartozásunkat!

A *harmadik lépés* a gyakorlati rész. Soroljuk fel az összes tartozásunkat, a legnagyobbtól a legkisebbig, csökkenő sorrendben! A legtöbb család számára a jelző áll a lista tetején és a hitelkártya vagy egyéb személyi adósság legalul. Kezdjük azzal, hogy havonta legalább a minimum összeggel törlesztünk mindenre! Ezután ahogy csak tudjuk, duplázzuk meg vagy növeljük a törlesztésünket a lista alján álló adósságunkra! Kellemes meglepetés lesz, hogy milyen gyorsan vissza tudjuk fizetni a legkisebb adósságot! Majd azt az összeget, amit addig a lista alján levő elemre fordítottunk, felfelé haladva a soron következő adósság törlesztésére fizessük! Meglepő, mennyi pénz szabadulhat fel a kisebb összegű, de magas kamatú adósságok felszámolásával, amit aztán a következő, nagyobb összegű tartozásra fordíthatunk.

Sok családot áld meg Isten váratlan módon, amint megkötik vele a szövetséget, és gyorsabban tudnak törleszteni, mint azt várták.

„Ne legyetek pénzsóvárok, elégedjete meg azzal, amitek van, mert ő mondta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled” (Zsid 13:5, ÚRK). Hogyan kerülhetjük el az adósságot, ha alkalmazni kezdjük ezt a tanácsot?

A Biblia teljesen egyértelműen kimondja: Isten nem akarja, hogy a gyermekei felelősséget vállaljanak mások adósságaiért. *A példabeszédek könyve* óv a kezességvállalástól – azaz attól, hogy anyagilag felelősséget vállaljunk másokért.

5 Olvassuk el Péld 6:1-5, 17:18 és 22:26 verseit! Milyen üzenetet találunk itt?

Akkor történik kezességvállalás, amikor olyan valaki szeretne hitelt kapni egy intézménytől, akinek rossz a hitelképessége, és nem felel meg a feltételeknek. A hitelező azt mondja neki, hogy ha szerez egy barátot, akinek jó a hitelképessége, és hajlandó vele együtt aláírni, a bank megadja a hitelt, és fizetéképtelenség esetén a garantáló személyt tartja majd felelősnek.

Időnként megeshet, hogy hozzánk fordul egy gyülekezeti tag és megkér, vállaljunk érte kezességet. Ezt kell válaszolnunk: „A Biblia azt mondja, hogy sose tegyek ilyet.” Meg kell értenünk, az Írás arra bátorít, hogy segítsünk a rászorulókon, de ne vállaljunk felelősséget az adósságaikért!

Időnként serdülők megkérlik a szüleiket, hogy vállaljanak kezességet az első járművük megvételéhez, vagy az idősebb gyerekek is kérhetik ezt a szüleiktől, amikor az első vállalkozási hitelüket akarják felvenni. Itt is ugyanaz a válasz. Helyénvaló segíteni azon, akinek tényleg szüksége van rá, de ne vállaljunk kezességet mások tartozásaiért! *Tanulmányok bizonyítják, hogy a garanciát vállalók hetvenöt százalékának kell végül fizetnie!*

6 Olvassuk el Péld 28:20 és 1Tim 6:9-10 verseit! Milyen figyelmeztetést kapunk itt?

A gyors meggazdagodással kecsegtető ajánlatok képezik a pénzügyi csapdák másik csoportját. Akik belekeverednek, azokat szinte biztosan tönkreteszik anyagilag. Amikor valami túl jónak hangzik ahhoz, hogy igaz legyen, akkor az úgy is van. Sokan megsérülnek ennek következtében érzelmileg és pénzügyileg. Az ilyen ördögi tervekkel számos esetben még az a tragédia is együtt jár, hogy a kárvallottaknak pénzt kell kölcsönözniük, mielőtt egyáltalán bekapcsolódhatnak. Rengeteg életet és családot tettek már tönkre az efféle csalások, amelyek végül csak a csalókat teszik gazdaggá, azokat, akiktől az ötlet származik, azok kárára, akik a csapdába beleestek. Szedjük a lábunkat, ha egy barátunk vagy akár családtagunk megpróbál belevonni efféle csapdádba! Ne csak sétáljunk, hanem fussunk el, amilyen gyorsan csak tudunk!

7 Olvassuk el 5Móz 15:1-5 szakaszát! Mit vár el népétől az Úr e versek szerint?

Nemcsak a szolgaságot és a földhasználatot (2Móz 21:2; 3Móz 25:3-4), hanem a kölcsönadást is szabályozták hétéves rendeletekkel. Mivel a hitelezők nem akartak semmilyen hitelt elengedni, az adósság leghosszabb ideje hét év volt. Ezek a versek is mutatják, hogy az Úr figyelt az anyagi kérdésekre, főként, ha izraelitákat is érintettek. Itt azt is látjuk, hogy Isten tudomásul vette az adósság realitását, bármennyire rossz is volt az általában, továbbá hangsúlyozta: amennyire csak lehet, kerülni kell.

Ezzel szemben ma a világ számos részén harminc vagy negyven évre kínálnak hiteleket lakásvásárlásra. Úgy tűnik, azért is kerülnek sokba a lakások, mert lehet hitelt felvenni a megvásárlásukra.

Sok szülő és diák gondolkodik azon, hogy kölcsönt vegyen fel a továbbtanulás miatt. A főszabály szerint a felsőoktatási végzettség megnöveli az ember várható bevételeit élete további részére. Egyeseknek muszáj kölcsönt felvenni ahhoz, hogy tanulhassanak, de ne feledjék a következő tényezőket: Mindent kamatostól kell visszafizetni. Igyekezzenek elnyerni az összes lehetséges támogatást és ösztöndíjat, amire csak jogosultak lehetnek! A tanulás érdekében dolgozzanak és takarítsanak meg, amennyit csak tudnak! Csak azokat a tárgyakat vegyék fel, amelyekkel megszerezhetik a szükséges állást! Segítsenek a szülők! A bibliai időkben a szülők művelésre alkalmas földet adtak a gyerekeiknek, hogy megélhetésük legyen. Ma valószínűleg az oktatás az az „örökség”, aminek a segítségével a fiatalok független felnőttekké válhatnak.

Egy ideális világban nem lenne kölcsönfelvétel, sem adósság. Ám mivel nem tökéletes világban élünk, előfordulhat, hogy kölcsönt kell felvennünk. Győződjünk meg róla, hogy tényleg az-e a legjobb ajánlat, a legkedvezményesebb kamattal! Majd csak a lehető legkevesebb összeget vegyük fel, és amint lehet, fizessük vissza! Elviekben kerülnünk kell az adósságot, amennyire emberileg lehetséges. Ha a mindennapokban követjük a Biblia pénzügyi elveit, sikeresen elkerülhetjük a szükségtelen adósságot és azt a rettenetes nyomást, amit az ránk és a családunkra gyakorolhat.

Mennyire voltunk tisztességesek, becsületesek és kedvesek azokkal, akiknek eddig kölcsönadtunk? Hogyan állunk majd meg Isten előtt, amikor számot kell adnunk a tetteinkről? (Lásd Préd 12:16!)

Ez a három lépésből álló, adósságot megszüntető eljárás valójában Ellen G. White írásának egy oldalán található. „*Határozzuk el, hogy nem kerülünk többé adósságba! Inkább tagadjunk meg ezer dolgot magunktól ahelyett, hogy adósságba vernénk magunkat! Az adósság eddig csak megmérgezte az életünket. Kerüljük, mint a pestist! [...] Kössünk ünnepeles szövetséget Istennel, hogy az áldásával minden adósságunkat kifizetjük* és többé senkinek nem fogunk tartozni, még akkor sem, ha csak zabkásán és kenyéren kell élnünk... [...] *Törlesszünk minden részletet, amilyen gyorsan csak lehet!* Hatalmas győzelmet aratunk, amikor újból szabad emberek lehetünk, és nem tartozunk senkinek semmivel” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 257. o.).

Ha még több segítségre van szükségünk ahhoz, hogy megszabaduljunk az adósságunktól, akkor próbáljuk ki a következőket:

Állítsunk össze egy egyszerű költségvetést, jegyezzünk fel minden bevételt és kiadást három hónapig! Sokan meglepődnek, hogy mennyi pénzt költenek el szükségtelen dolgokra. Szabaduljunk meg a hitelkártyáktól! A hitelkártyák rengeteg család eladósodásához vezetnek. Ha nem tudjuk kifizetni minden hónap végére a tartozást, vagy ha olyasmit veszünk, amit amúgy nem vettünk volna meg, akkor jobb, ha megszabadulunk a kártyáktól, mielőtt tönkretennének minket. Időnként fel sem tűnik, hogy mennyit meg tudnánk spórolni a havi kiadásainkból csak azáltal, ha figyelnénk arra, mit veszünk meg. Gyorsan összeadódnak az összegek!

Naponkénti tanulmányozásra: 2Krón 7–13; Ellen G. White: Az imádság, 14. fejezet, egészen a „Minden nap imádkozzatok az áldásért, amelyet a szombat hozhat” bekezdésig

1. Miért nem engedte meg Salamon a feleségének, hogy a Dávid házában lakozzon? _____
2. Mit adott Salamon Sába királynőjének a találkozásuk alkalmával? _____
3. Kit kedvelt a legjobban Roboám a feleségei közül? _____
4. Miért erősödtek meg Júda fiai Izrael fiaival szemben? _____
5. Mit tegyünk, amikor van egy órányi szabad időnk? _____

Általános áttekintés

Isten figyelmeztet az adósságokat illetően, ami azt jelenti, hogy ennek a problémának lelki velejárói vannak (Péld 6:1–5; 22:7).

Az adósságtól való szabadulás előfeltétele, hogy Istent és az Ő országát tesszük életünkben az első helyre, így menekülünk meg az anyagi dolgok utáni vágytól (Mt 6:33). Az isteni szövetség jólétet és az adósságtól való szabadulást ígéri (5Móz 28:1–2). Ahhoz azonban, hogy ezek az ígéretek megvalósulhassanak, meg kell tapasztalnunk az Isten iránti szeretetet, amely a parancsolatok és a keresztségkor tett fogadalmak megtartásában ölt formát, beleértve a tized és az adományok terén tanúsított hűséget is (Zsolt 50:14–15; Mal 3:7–12).

A hitelező az adós ura (Péld 22:7), de Jézus szerint egyedül Isten lehet Úr az életünkben (Mk 12:29). Ha Istent szeretjük, és nem a világ dolgait (1Jn 2:15), Krisztus kegyelme által legyőzhetjük a kívánságokat és a kérések kísértését (1Jn 2:16). Ne igazodjunk korunk anyagi, fogyasztói lelkületéhez, amely eladósodáshoz és csődeljáráshoz vezet, hanem alakuljunk át a mi elménk megújulása által, és törekedjünk Isten tökéletes akaratának teljesítésére (Róm 12:1–2).

Isten azt szeretné, ha vágnánk a lelki megelégedésre (1Tim 6:6) és az adósságmentes életre (Róm 13:8). A lelki megelégedés megóv attól, hogy a meggazdagodás érdekében kompromisszumokat kössünk a hitelvek terén (1Tim 6:9). Ezért kell bölcsen megterveznünk a pénzügyeink igazgatását (Lk 14:28), és ne vállaljunk felelősséget mások adósságainak rendezését illetően (Péld 6:1–5). Ha betartjuk ezeket az egészséges bibliai elveket, szorgalmasak leszünk, és felkészülünk a nehéz, előreláthatatlan időkre (Péld 6:8). Ha távol tartjuk magunkat az eladósodástól és a pénz szeretetétől, részünk lesz Isten áldásaiból, amelyeket hűségeseink ígért (Mal 3:10–12).

Magyarázat

Isten bármilyen adósságtól megszabadíthat. Az esetek többségében azonban a mi kezünkbe helyezi az adósság problémájának megoldását. Végső soron mi az Ő sáfárai vagyunk, és az Ő akaratára és áldására kellene cselekednünk.

Keresztényekként mindent meg kellene tennünk, hogy soha senkinek ne tartózzunk (Róm 13:8). A hitelező szempontjából nézve, a kereszténynek nem lenne szabad kihasználnia azokat, akiknek anyagi nehézségeik vannak. A Biblia tanításai megmutatják, hogyan legyünk nagylelkűek, és ha lehetséges, engedjük el a fizetni képtelenek adósságát (5Móz 15:1–4).

Általában az eladósodás összetett jelenség, személyes, társadalmi és lelki szempontokat is magába foglal. Következésképpen a magyarázatunkat néhány gyakorlati bibliai tanácsra korlátozzuk.

Bibliai elvek az adósságtól való szabaduláshoz

A. *Tedd Istent az első helyre! (Mt 6:33)*

1. Legyen Isten életed prioritása! (Mt 6:25–34)

Isten nem akarja, hogy eladósodjunk, mivel Ő a szolgálói jólétében gyönyörködik (Zsolt 35:27). Következésképpen az embernek bármilyen krízishelyzetben először Őt kellene keresnie (Zsolt 105:4). Az eladósodásnak lehet lelki eredete – ebben az esetben valakinek el kell gondolkodnia pénzügyi természetű bűnei megvallásán: a lopáson és az uzsoraszedésen (Ez 18:12–13); a kapzsiságon, ami bálványimádás (2Móz 22:12; Kol 3:5); a csalárdságon a szerződés szintjén (Róm 1:31); a pénz szeretetén (1Tim 6:10); a tizedfizetés és az adományozás elmulasztásán (Mal 3:7–10).

A mennyei tervtől eltávolodóknak vissza kell térniük Istenhez és megújítaniuk Vele a szövetséget (Zsolt 50:14–15; Mal 3:7–12). Isten szabadulást és áldásokat ígér ezeknek a személyeknek. A jó cselekedetére irányuló vágy nyilvánvalóvá teszi, hogy a kegyelem dolgozik, hisz „az Isten jósága megtérésre indít” (Róm 2:4).

Csak akkor teljesíthetjük Isten akaratát (5Móz 28:1–2), ha kegyelem alatt állunk. „Mert – ahogy Pál írja – kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Ef 2:8–10). Hit és Isten kegyelme által mennyei segítséget kérhetünk az adósságtól való szabaduláshoz, és akkor örvendezni fogunk az Úr áldásának, amely „meggazdagít, és azzal semmi nem szerez bántást” (Péld 10:22).

2. Légy szent és tiszteld a szent dolgokat!

A Bibliában Isten az Ő népét szentnek, kiválasztottnak és különlegesnek tartja (2Móz 19:6; 1Pt 2:9). Ez a szentség az Isten parancsolatainak megtartásakor igazolódik be (5Móz 28:9).

A tized szintén szent (Károli: „szentség”, 3Móz 27:30–32), és az adományok is szentek (4Móz 18:29). Ezekben a bibliaszövegekben a „szent(ség)” kifejezés a héberben a *kodesh*, aminek a szó szerinti jelentése: „az Úrnak elkülönített”.

A tized és az adományok visszatartása a szent dolgok jogtalan el tulajdonítása; ezek kizárólag az Istenéi, ezért vissza kell ezeket adni Neki (3Móz 5:15–16). Az ószövetségi időkben „a vétkesen elvett szent dolgok” visszafizetése a vérrel való engesztelés és a bűnös megbocsátása előtt kellett megtörténnie. A tized és az áldozni való visszatartása miatt a nép elszakadt Istentől, és nem részesült áldásban (Mal 3:7–10), mivel megszenteltelítette a szent dolgokat. Isten nem változik, a tizedre és az adományokra vonatkozó elv ma is érvényben van (Mal 3:6–8).

„Testvéreim, hozzátok el a tizedet tisztességesen az Úrnak, és örömmel hozzátok el a hálaadományokat is! Sokukra nem száll áldás mindaddig, míg nem fizetik vissza a tizedet, amit visszatartottak maguknak” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 87. o.).

B. Kérj segítséget! (Péld 15:22)

1. Kérj tanácsot a barátaitól és a szakemberektől!

Olykor szükséges elismerned adósi mivoltodat, és segítséget kérnél a barátaitól, családodtól. Pszichikai zavar, például oniománia (kóros vásárlási kényszer) okozta adósság esetén szaktanácsadásra van szükség. Ha ebben a helyzetben vagy, hasznos lehet lelki segítséget kérni a lelkésztől, családtagjaidtól, vagy közeli barátaitól. A baráti segítség ebben a folyamatban megkönnyítheti a terhedet, és bátorságot nyerhetsz a probléma megoldásához.

„A tisztesség előtt pedig alázatosság van” (Péld 18:12). Isten gyermekei gondoljanak arra, hogy milyen előnyökkel jár, ha bölcs, tapasztalt emberekkel tanácskoznak, s nem utolsósorban pénzügyi tanácsadókkal, pszichológusokkal, hiszen a sok tanácsos lehetővé teszi a tervek megvalósulását (Péld 15:22).

„Ha az életben kevésbé sikeresek megengednék, hogy tanítsák őket, elsajátíthatnák az önmegtágadás szokását és az okos gazdálkodás gyakorlatát, és ettől kezdve már nem ők lennének, akik alamizsnát kapnak, hanem fordítva: ők segítenének másoknak” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 3. köt., 400–401. o.).

2. Kérj segítséget és bölcsességet Istentől!

Az isteni segítséget helyes ítélőképesség formájában is megkaphatja az ember. A Bibliában az értékekkel való bölcs gazdálkodás képessége

Isten ajándéka. Bölcs Salamon azt mondja, hogy „tudomány által telnek meg a kamarák minden drága és gyönyörűséges marhával” (Péld 24:4), Pál tanácsa pedig ekképpen hangzik: „Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra” (1Kor 12:31). Mi is kérhetünk bölcsességet Istentől, hogy helyesen gazdálkodjunk a pénzzel, főleg gazdasági válság idején. Jakab apostol is ennek a bölcsességnek a keresését javasolja (Jak 1:5).

A „tudomány” szó Péld 24:4 versében hozzáértést, gyakorlati adottságokat, helyes ítélőképességet jelent. Következésképpen az anyagi jólétet az Isten által ránk bízott pénzzel való hűséges sáfárkodás bibliai elveinek helyes alkalmazása előzi meg.

C. Takarékoskodj! (Péld 6:8)

Mit mond az ihletett írás a takarékoskodásról?

Légy olyan, akár a hangya, aki nyáron gondoskodik a téli élelméről! Tégy félre pénzt, takarékoskodj! Költségvetésedben mindig különíts el egy bizonyos százalékot erre a célra!

Isten bölcs tanácsa által takarékoskodásra buzdította Józsefet Egyiptomban (1Móz 41:46–47). Takarékoskodj, hogy legyen miből gazdálkodnod a jövőben vagy a válságos időkben! Ne költsesz feleslegesen! „Isten gyermekeinek – a legnagyobbaktól a legkisebbekig – meg kell tanulniuk takarékoskodni!” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 268. o.).

D. Tervezd meg a költségvetésedet! (Lk 14:28–30)

A költségvetés a pénzügyi tervezés egy eszköze a bejövetelek és kiadások kezelésére. Fontos eszköz, mivel tervezés nélkül lehetetlen sikereket elérni ezen a téren. „Arra nagyon ügyeljete, hogy ne költsetek többet, mint amennyi a bejöveteletek!” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 375. o.).

Imádkozz, amikor költségvetést készítesz! Törekedj arra, hogy Istent tedd életedben az első helyre (Mt 6:33)! Légy realista, és tanácskozz a családod többi tagjával, hogy közösen meghatározzátok, mi a legjobb mindenki számára. A Biblia határozottan elítéli azokat, akik nem gondoskodnak a családjukról: „Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitelennél” (1Tim 5:8). Vedd be a költségvetésedbe a nélkülözők szükségleteinek fedezését is, mert a róluk való gondoskodás „tisztá és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt” (Jak 1:27).

Alkalmazás

Kérd meg csoportod egyik tagját, hogy olvassa fel az alábbi idézetet, majd közösen válaszoljátok meg az alábbi kérdéseket.

„Sokan, nagyon sokan nem úgy nevelték magukat, hogy kiadásaik ne lépjék túl a bevételeiket. Nem tanulják meg a körülményekhez való alkalmazkodást, ezért újra és újra kölcsönkérnek, és elárasztja őket az adósság, aminek következtében elkedvetlenednek és elcsüggednek” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 374. o.).

1 Az idézett szöveg egy egyre inkább elterjedt társadalmi állapotot tükröz. Az eladósodottság elterjedt jelensége hogyan keltheti sokakban azt a benyomást, hogy egy teljesen normális, társadalmilag elfogadott állapotról van szó, annak ellenére, hogy komoly stressztényező, és korlátozza az ember lehetőségeit? Mi lenne a megoldás? Olvassátok el Róm 12:1–2 verseit.

2 A szövetségében Isten megígéri, hogy népének nem lesz tartozása mások felé (5Móz 28:1–2), továbbá azt is elhatározta, hogy a hitelezők hétévente szabadon engedjék az adósaikat (5Móz 15:1–4). Az isteni tervben nem szerepelt a szegénység, következésképpen adósoknak sem kellett volna lenniük (5Móz 15:4). Miért nem volt sikere az adósságokra vonatkozó isteni tervnek Izraelben (Mal 3:6–10)? Hogyan történhet ez meg velünk is? Hogyan kerülhetjük ki napjaink e csapdáját?

Íme, néhány adósságforrás:

- Adósság rajtunk kívül álló okokból: természeti katasztrófák, betegségek, háborúk.
- Személyes gyengeség, ami mögött a bölcsesség, a tapasztalat és a pénzügyi eszközök és képzettség hiánya áll.
- A rossz szokások, a dicsekvés és a tékozlás miatt jelentkező hiúság.
- A hasznos adósság, amely szükséges üzleti befektetések, ingatlanvásárlás vagy iskoláztatási költség eredménye.

3 Kérd meg a csoportod tagjait, hogy nevezzék meg azokat az adósságtípusokat, amelyek elkerülhetőek, majd azokat, amelyek adott esetben indokoltak lehetnek.

február 4–10.

Mennyei kincsek gyűjtése

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 6:5-14; 13:10-12; 32:22-31; 2Korinthus 4:18; Zsidók 11:8-13, 24-29

Alapige: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért” (Mk 8:36-37).

Jézus a világ legjobb befektetési tanácsát adta, amikor azt mondta, hogy *„ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják”* (Mt 6:19-20). Azzal fejezi be a befektetési stratégiáját, hogy *„ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is”* (Mt 6:21). Más szóval: mutasd meg, hogy mire költöd a pénzed, én pedig megmutatom neked, hol van a szíved! Ugyanis ahová tesszük a pénzünket, a szívünk is oda fog húzni, ha már nincs eleve ott.

Szeretnénk, hogy a szívünk Isten országa felé húzzon? Ha igen, akkor fektessük oda a pénzünket, ahol örökös jutalmat nyer! Fordítsuk az időnket, a pénzünket és az imáinkat Isten művére! Ha így teszünk, még jobban érdekelni fog minket az a munka, és a szívünk is követni fogja azt. Ezen a héten olyan igeszakaszokat és képeket vizsgálunk meg, amelyek bemutatják, hogyan gyűjtsünk kincset a mennyben és szerezzünk örökre megmaradó jutalmat.

Február 11– 18. – A keresztény otthon hete

Érdeemes megemlíteni: Isten gyakran arra hívja azokat, akik mennyei kincset keresnek, hogy nagy mértékben változtassanak a földi életükön. Készüljünk fel rá, hogy esetleg mi is ilyen helyzetbe kerülünk!

- 1** Olvassuk el **1Móz 6:5-14** szakaszát! Milyen gyökeres változásokkal nézett Noé szembe amiatt, hogy Istennek engedelmeskedett? Milyen elveket találhatunk itt mi, akik szintén olyan világban élünk, amit figyelmeztetni kell a közelgő veszélyre?

Noé arra is fordíthatta volna az idejét és az erőforrásait, hogy otthont készít magának. Mégis úgy döntött, hogy alapvetően megváltoztatja az életét, és százhusz éven át engedelmeskedett Isten felszólításának, építette a bárkát.

Ma az özönvíz történetét kétkedve többen csak mítosznak tartják, ezért elutasítják, általában a természet törvényeire vonatkozó tudományos feltételezésekre alapozva. Ebben semmi új nincs. „Az özönvíz előtti világ századokon át változatlanoknak hitte a természet törvényeit. Az ismétlődő évszakok rendben követték egymást. Addig soha nem esett eső. A földet köd és harmat öntözte. A folyók még soha nem léptek ki medrükből, hanem vizüket baj nélkül vitték a tengerbe. Szilárd törvények tartották a vizet partjai között” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 66. o.). Az özönvíz előtt a valóságra alapozott téves értelmezés alapján úgy érveltek az emberek, hogy sosem lehet árvíz. Az özönvíz után pedig a valóságra alapozott, de hibás okfejtés következtében mondták, hogy sosem volt özönvíz.

Eközben a Biblia azt is kijelenti, hogy az emberek ugyanúgy kételkedni fognak a végidei eseményekkel kapcsolatban, ahogyan azt az özönvíz idején tették (lásd 2Pt 3:3-7). Hogyan készülhetünk tehát fel a közelgő pusztulásra? Van olyan tudatos döntés, amit „késleltetett jutalmazásnak” neveznek. Tulajdonképpen azt jelenti, hogy a szebb jövő reményében türelmesen kell végezzük a munkát, amire Isten elhívott bennünket. Nem tudjuk, Krisztus mikor tér vissza, de a fontosabb az, hogy Noéhoz hasonlóan addig azt tegyük, amire az Úr kér bennünket, még akkor is, ha az alapvető módon megváltoztatja az életünket, ahogy az Noé esetében is történt.

Mennyire állunk készen arra, hogy Isten felhívására nagymértékben változtassunk az életünkön, amint Noé is tette? (Segítség: lásd Lk 16:10!)

Isten felszólította Ábrámot, hogy hagyja el szülőföldjét és a családját, és menjen arra a földre, amit majd mutatni fog neki. Nem tudjuk meg a részleteket, de Ábrámnak el kellett hagynia születési helyét, ahol a fiataloktól töltötte. Nem lehetett könnyű döntés, emiatt minden bizonnyal le kellett mondania néhány földi örömről és kényelemről.

2 Olvassuk el **1Móz 12:1-3** részét! Az ígélet és annak elfogadása következményeként hogyan áldotta meg Isten „a föld minden nemzetségét” (ÚRK) Ábrahámban? _____

Nagy dolog volt ez Ábrám és a családja számára, ami meg is változtatta az életüket. *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy”* (Zsid 11:8, ÚRK). *„Ábrahám feltétel nélküli engedelmissége a hit egyik legcsodálatosabb bizonyítéka az egész Bibliában”* (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 94. o.).

A legtöbben nem állnánk készen arra, hogy elhagyjuk a szülőföldünket, azzal együtt a barátainkat és a családtagjainkat is. Ábrám viszont így tett. Megelégedett azzal, hogy ott legyen, ahová Isten küldte. Bármilyen különösnek is tűnjön a helyzet, Ábrahám, Izsák és Jákób sosem vehette birtokba azt a földet, amíg éltek – mégis hűek maradtak az Úrhoz.

3 Olvassuk el **Zsid 11:8-13** szakaszát! Milyen időszerű üzenetet kapunk itt? _____

Ábrámot fejedelemlékként ismerték. Nagylelkűnek, bátornak, vendégszeretőnek tartották, aki a Magasságos Istent szolgálta. Példás bizonyosságot tett Istenről. Az Úr kegyelméből Ábrahám örökösei vagyunk. *„Úgy, amint Ábrahám is hitt Istennek, aki ezt igazságul számította be neki. Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok Ábrahám fiai”* (Gal 3:6-7, ÚRK). *„Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai és ígélet szerint örökösök vagytok”* (Gal 3:29, ÚRK).

Ábrahámnál, ahogy Noénál is azt látjuk, hogy olyan döntést hozott, ami alapvetően megváltoztatta az életét, amikor engedelmeskedett Istennek.

Olvassuk el 2Kor 4:18 versét! Milyen hatást gyakorol ez a vers a lelki téren hozott döntéseinkre? Hogyan követte Mózes és Ábrahám ugyanezt az elvet?

Amikor Isten hívására Ábrám elhagyta a hazáját, Lót, az unokaöccse úgy döntött, hogy vele tart a hosszú utazáson. *Mózes első könyve* 13. fejezete feljegyezi, az Úr gazdagon megáldotta Ábrámot, akinek így „sok jószága, ezüstje és aranya volt” (1Móz 13:2, ÚRK). Viszont Lótnak is „voltak juhái, ökrei és sátrai” (1Móz 13:5, ÚRK). Olyan gazdagok lettek mindketten a hatalmas csordáikkal, hogy nem maradhattak meg egymás mellett. Ábrám felajánlotta Lótnak, hogy kiválaszthatja, hol szeretne élni. Így akarta elkerülni a pásztoraik közötti összetűzéseket. Lótnak természetesen át kellett volna adnia a választás jogát Ábrámnak, mint nála idősebbnek, hiszen neki köszönhetően gazdagodott meg. Ám semmilyen hálát nem mutatott jótevője iránt, önző módon azt a földet kívánta, amit a legjobbnak tartott.

4 Olvassuk el **1Móz 13:10-12** részét! Milyen észszerű tényezők vezethették Lótót a döntésére? _____

Bármilyen egyszerűen magyarázhatta is a döntését Lót, hogy a városba költözik, de ott a dolgok nem alakultak jól a számára. Amikor azonban Ábrám meghallotta, hogy mi történt vele, nem azt mondta: „Bizony Lót, ez elég kellemetlen, de csak azt aratod, amit vetettél.” Inkább a segítségére sietett (lásd 1Mózes 14. fejezetét).

Előfordul, hogy nem tanuljuk meg a leckét, amikor új dolgokat próbálunk megszerezni. Lót egyenesen visszaköltözött Sodomába! Nagy irgalmában Isten mégis hírmondókat küldött Lóthoz és a családjához, hogy tudtukra adja, milyen pusztítás közeleg ezekre a városokra.

5 Olvassuk el **1Móz 18:20-33** szakaszát! Mit mondott Isten Ábrahámnak, miért látogatott el a földre? Mit felelt Ábrám a gonosz városok elpusztításának hírére? _____

Mivel Ábrám aggódott Lótért és a családjáért, alkudozni kezdett Istennel, hogy kegyelmezzon meg a városoknak, ha laknak bennük igaz emberek. Ötvennel kezdte és egészen tízig ment le. Szerető jellemével összhangban az Úr egészen addig kegyelmet adott, amíg Ábrám tovább kérlelte Őt. Isten és két angyala személyesen mentette meg Lótót, a feleségét és a két lányát. Ám a felesége visszatekintett és sóbálvány-nyá vált. Lót gazdag emberként költözött Sodomába és szinte nincstelelenül távozott. Mennyire vigyáznunk kell a döntésekkel, amelyeket meghozunk, főként amikor a teljes kép helyett a rövidtávú haszonszerzésre figyelünk (lásd Mk 8:36-37)!

Jákób fiatalemberként szerette és félte Istent, mégis szövetkezett az édesanyjával, Rebekával, hogy megtévessze az édesapját és elnyerje az áldását. Ennek következtében felnőtt korában rossz útra lépett. Menekülnie kellett, nehogy utolérje a korai halál. Rebeka azt mondta neki, hogy *„fuss Lábánhoz... És maradj nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik... akkor elküldök és haza hozatlak téged”* (1Móz 27:43-45). Jákób végül húsz évig maradt távol, és többé nem látta az édesanyja arcát.

6 Olvassuk el **1Móz 32:22-31** verseit! **Mi történt itt Jákóbbal? Milyen lelki tanulságokat szűrhetünk le ebből az esetből Isten kegyelméről, amit akkor is felkínál, amikor rossz döntést hozunk meg?**

„Alázatosan, bűnbánattal és a saját akarataról lemondva ez a bűnös, tévelygő halandó legyőzte a mennyei Felséget. Remegve kapaszkodott Isten ígéreteibe, és a Végtelen Szeretet szíve nem tudta elutasítani a bűnös könyörgését.

Ekkor világosan Jákób elé tárult, mi volt az a hiba, ami bűnéhez, az elsőszülöttségi jog csalás általi megszerzéséhez vezetett. Nem bízott Isten ígéreteiben, hanem a saját erőfeszítéseivel akarta elérni azt, amit Isten a maga idejében és módján valósított volna meg...

Jákób megkapta azt az áldást, amelyre lelke vágyott. Isten megbocsátotta annak a bűnét, aki a másikat kitérta a helyéből” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 158–159. o.).

7 Olvassuk el **1Móz 49:29-33** szakaszát! **Jákóbnak nem volt már földje Kánaánban. Ennek ellenére mit hagyott meg a fiainak a temetésével kapcsolatban? Vajon miért kérhette ezt?**

A Bibliában az áll, hogy mindhárom pátriárkát ugyanabba a barlangba temették el, a feleségükkel együtt. Jákób, aki erősen bízott az Úrban, idegennek, vándornak tartotta magát ezen a földön (lásd Zsid 11:13). Noha hibákat követett el, de ő, aki nincstelenül távozott Kánaánból, gazdag emberként tért oda vissza.

A hibáink ellenére Isten még mindig megáldhat bennünket. Mennyivel jobb volna azonban már kezdettől fogva elkerülni a rossz döntéseket! Milyen válaszutak előtt állunk most? Hogyan kerülhetjük el azt, hogy rosszul válasszunk?

Mózes személye kimagaslik a szent történelem korai éveiben. Isten gondviselése tartotta őt életben vállalkozó szellemű édesanyja és gondoskodó nővére segítségével. Amikor a fáraó lánya megtalálta a kis Mózes kosarát a sás között, megkérdezte a héber édesanyát, hogy gondoskodna-e a kicsiről, és még fizetett is neki érte. Micsoda áldásos kihívás volt ez a fiatal anyuka számára, aki idegen és rabszolga is volt az országban! Jókébednek csak tizenkét éve volt arra, hogy megtanítsa a gyereket imádkozni, bízni Istenben, tisztelni Őt, illetve jellemben felkészítse a jövőbeli szolgálatára. Mózes évekig tanult aztán Egyiptom királyi udvarában. *„Megtanították Mózeszt az egyiptomiak minden bölcsességére, és hatalmas volt szóban és tettben”* (ApCsel 7:22, ÚRK). Férfivá érve azonban olyan tudatos döntést hozott, ami megváltoztatta az életét és a történelem menetét.

- 8** Olvassuk el **Zsid 11:24-29** részét! Gondoljunk arra, amit Mózes maga mögött hagyott és amivel ahelyett szembe kellett néznie! Próbáljuk elképzelni a helyzetét, mielőtt meghozta a döntését! Mit hagyott hátra és mit fogadott el a távozásával? _____

Egyiptom volt az egyik, ha nem a legnagyobb hatalom a korabeli ókori világban. A Nílus megtermékenyítette a földet, így a gabonával teli Egyiptom gazdag és erős ország volt. Mózes pedig ennek az országnak az élén állhatott volna. Szinte el sem tudjuk képzelni, mennyire csábíthatta őt fiatakorában Egyiptom világa, annak minden kincsével együtt. Bizonyára csalogatta az elismerés, az élvezetek tömkelege és a gazdagság. Kétségtől könnyen megmagyarázhatta volna magának, ha marad és nem vet el magától mindent csak azért, hogy egy csapat semmibe vett rabszolgához kösse a sorsát.

Mégis mi történt? Ahogy a Szentírás mondja: *„Inkább választotta az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét”* (Zsid 11:25, ÚRK), nem is beszélve a szenvedésekről! Mózes második könyvének nagy része azzal foglalkozik, hogy mivel küszködött és milyen próbákkal nézett szembe, ráadásul nem léphetett be az ígért földjére sem, mindazok ellenére, amiken át kellett mennie (lásd 4Móz 20:12). Mindannyian tudjuk, Mózes végül a helyes döntést hozta meg, noha maga is azon tűnődött, hogy jól választott-e.

Világi szempontból nézve Mózesnek Egyiptomban kellett volna maradnia. Keresztényként azonban olyan képet kapunk a valóságról, ami messze túlroptat bennünket ezen a világon.

Isten betartotta a szövetség rá eső részét, amikor megáldotta Ábrahámot. Ábrahám pedig azzal tisztelte az Urat, hogy nem a földön gyűjtött kincseket. „Nem erre a világra szól az az örökség, amit Isten ígért népének. Ábrahámnak nem volt birtoka a földön, »egy lábnyomnyi« sem (ApCsel 7:5). Ugyan nagy vagyona volt, de Isten dicsőségére és ember-társai javára használta fel. Nem tekintette ezt a világot otthonának. Isten arra szólította, hogy hagyja el bálványimádó honfitársait, és neki ígérte Kánaánt mint örök birtokot, de sem fia, sem unokája nem kapta meg azt. Amikor Ábrahám temetkezési helyet akart szerezni halottja számára, meg kellett azt vennie a kananeusoktól. Egyetlen birtoka az ígélet földjén egy sziklába vájt sír volt a Makpelah barlangjában” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 133. o.).

Életünk során időnként kísértést érzünk arra, hogy keressük a gazdagságot és a kényelmet. Erős hitre van szükségünk ahhoz, hogy kívárujuk a jutalmazást. „A fáraó palotájának a nagyszerűségét és az uralkodó trónját ösztönzéseként tárták Mózes elé. Ő azonban tudta, hogy a királyi udvar bűnös örömei és élvezetei az embert elvonják Istentől. Mózes túltekintett a káprázatos palotán, a koronán, és tekintetét arra a nagy megtiszteltetésre irányította, amellyel a Magasságos az Ő szentjeit ajándékozta majd meg bűntől mentes országában.” (i. m. 205–206. o.)

Naponkénti tanulmányozásra: 2Krón 14–20;

Ellen G. White: Az imádság, 14. fejezet, a „Minden nap imádkozzatok az áldásért, amelyet a szombat hozhat” bekezdéstől a fejezet végéig

1. Mennyi ideig élt Izrael az igaz Isten nélkül?

2. Milyen volt Asa halotti ágya?

3. Ki volt az, aki térítő útra indult, hogy az embereket atyáik Istenéhez fordítsa? _____
4. Ki volt az a gonoszul cselekvő király, akivel Jósafát barátságot kötött, s amivel kiváltotta az Úr nemtetszését?

5. Milyen körülmények között lesz képtelen a tanító megérteni és teljesíteni a küldetését?

Általános áttekintés

Noé kincseket gyűjtött a mennyben. Istennel járt, és hit által minden jövedelemforrását arra használta fel, hogy bárkát építsen a szárazföldön. Figyelmeztette a világot, hogy készüljön fel a nagy pusztításra, amit az addig nem létező eső fog okozni, de egyedül csak ő és a családja menekült meg és örökölte az egész földet (1Móz 6:14–18). Ábrahám is hit által indult útnak, anélkül hogy tudta volna, hova megy, és bízott abban, hogy a meddő felesége sok nép anyja lesz (1Móz 11:30; 17:16). A későbbiekben Ábrahám magával vitte egyetlen fiát – legdrágább kincsét –, hogy feláldozza (1Móz 22:9; Zsid 11:17). Mózes, a herceg, lemondott az uralkodás jogáról, mert helyesen megértette, hogy hasznosabb az Isten ügyéért való szenvedés, mint a földi gazdagságok és élvezetek (Zsid 11:24–27).

A gazdagság szeretete azonban elnyomhatja az Ige hangját az emberi szívben. A virágzó Sodomába költöző Lót, ahogy az elsőszülöttségi jogot csalással megszerző Jákob életében is voltak veszteségek és szenvedések. Lót megtért, megszabadult, és a neve fennmaradt a megigazult hívők között (2Pt 2:7), később a leszármazottjai közül egyesek a Messiás ősei közé számláltattak (1Móz 19:30:37; Ruth 4:10; Mt 1:5). Jákob könyörgés és sírás által Izrael lett, a választott nép atyja (Hós 12:4–5; 1Móz 32:28). Ezek a férfiak hit által győztek, és végül mindenüket feláldozták Isten ügyéért. Odaadásuk követendő példa számunkra (Mt 6:19–21).

Magyarázat

Kincsek Isten számára

Jézus azt tanácsolja, hogy a mennyben gyűjtsünk magunknak kincseket (Mt 6:19–20). De hogyan tegyük ezt? Az egyik módszer a befektetések módszere. Amikor a gyülekezeti életbe és a jótékonyági cselekedetekbe investálunk, tudatosítva magunkban, hogy ezek mind Isten földi országának szempontjai, tulajdonképpen a mennybe fektetünk be.

A. Befektetések

„A földi kincsek, ha helyesen használjuk fel – áldások. Tulajdonosaiknak tudniuk kellene, hogy Istentől kapták kölcsön, és jókedvűen kellene költeniük javaikat az ügy elősegítésére” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt., 141. o.).

1. A hely, ahol a kincseink vannak, hűségünk és prioritásaink (odaadásunk, elköteleződésünk, preferenciáink) irányát mutatja meg (Mt

6:21). Akik szeretik a pénzt, azoknak sosem lesz elég (Préd 5:10). Pál szerint a pénz szeretete minden gonosz gyökere (1Tim 6:10). Az, ahogyan felhasználjuk a pénzünket, hűségünk próbája az örökkévalóság számára (Lk 16:10–11). Ha a pénzünket csak világi dolgokba fektetjük, a mammont jobban fogjuk szeretni, mint Istent (Lk 16:13). Isten vágyik a szívünkre (Péld 23:26), és mi felajánlhatjuk neki azáltal, hogy befektetünk az Ő munkájába. Következésképpen azok közül szerzünk magunknak „barátokat”, akik befogadnak minket „az örök hajlékokba” (Lk 16:9), ahol Istent fogjuk szeretni és szolgálni, nem pedig a mammont (Lk 16:13).

2. A mennyei parancsolat az evangélium minden nép számára történő hirdetésére (Mt 28:18–20) átfogó és nagy befektetéseket igényel.

A bűn tekintetében a menny befektette Jézus véré a megmentésünkbe. Jézus, a Bárány, aki a világ alapítása előtt megöletett (1Pt 1:18–19), megígérte, hogy a Szentlélek – megváltásunk biztosítékaként (Ef 1:13–14) – örökre velünk marad. A mártírok vére az egyik legértékesebb befektetés, amit Isten Igéjéért tettek a történelemben (Jel 6:9–10). A Krisztusban meghaltak azok a befektetők, akik örökségüket várják; jutalmuk tartalmazza a bűn megszűnését és mindenkinek a megújulását (2Pt 3:13; Jel 21:1–7).

Az a tény, hogy a javainkat és az életünket hit által az evangélium terjesztésébe fektetjük (Mt 28:19), a legbiztonságosabb út arra, hogy kincseket gyűjtsünk a mennyben.

B. Példák jó befektetésekre

1. Befektetések a szembeszegülés ellenére

A hittel szembeni ellenszegülés kívülről származik, és az üldözés (2Tim 3:12) és a gonosz lelkek támadásainak formájában nyilvánul meg (Ef 6:11–12). Az emberi természet azonban felszínre hozza belőlünk a kívánságokat és a bűnt, ami halálhoz vezet (Jak 1:14–15), mivel a meg nem tért szív nem az Atyáé, hanem a világé (1Jn 2:15–16). Vannak bibliai példák olyan szituációkra, amelyekben lehetetlennek tűnt, hogy Isten ígéretei teljesüljenek, a belső és a külső ellenszegülés miatt. A hívők azonban kitartottak: azt tették, amit Isten megparancsolt nekik, és győztek.

2. Noé (1Móz 6)

Noé és családja érezte a társadalmi nyomást a többség részéről, hiszen a figyelmeztetésük a világ özönvíz általi közelgő megsemmisülését illetően élesen szemben állt azzal a ténnyel, hogy addig még nem esett eső a földön. Üldözték és gúnyolták őket a tudományos ismeretekkel rendel-

kezők, akik ellentmondtak az isteni jövendölésnek. A hit azonban nem mindig alapszik tudományos tényeken vagy bizonyítékokon, és nincs is mindig összhangban ezekkel.

A Noét körülvevő világ nem tévedett a természeti jelek tekintetében; egyszerűen nem hitt Isten kinyilatkoztatásában. Az özönvíz előtt élők kincseket gyűjtöttek a földön – a szívük is földi kincsek rabja volt –, és ez jelentette a különbséget élet és halál között.

Nem elég, hogy igazad van és az állításaid összhangban vannak a tudományos élet képviselőinek kijelentéseivel és a közvéleménnyel. Szükséges ismerni és cselekedni Isten akaratát.

Noé és családja minden bizonnyal erős stressznek is ki volt téve, amit a többség reakciója idézett elő, valamint a bolygó közelgő pusztulásának tudata. Noé képes volt megbirkózni a rá nehezedő nyomással, mivel hittel haladt előre a munkában, és teljes szívvel végezte az Isten által rá bízott küldetést.

3. Ábrahám (1Móz 12:1–9)

Ábrahámnak az utazása során meg kellett birkóznia az ismeretlennel, a családjától való elválással és a nomád élettel járó veszélyekkel. A „tudományos” bizonyítékok mind azt valószínűsítették, hogy sosem lesz belőle nemzetek atyja, hiszen az évek teltek felette, és Sára továbbra is meddő volt.

Újból láthatjuk, hogy a belső félelem és a külső bizonyítékok hogyan szegülnek szembe Isten Igéjével. Végül is Ábrahám befektetett az Isten által rábízott küldetésbe. Kincseket gyűjtött a mennyben, mindenét az Úr munkájába fektette, és Izsák csodálatos születésével sok nemzet atyja lett.

4. Mózes (2Móz 3:1–4:16)

Mózes félnék volt, mégis elment tárgyalni a föld akkori legnagyobb uralkodójával. Nem rendelkezett hadsereggel, mégis követelte a rabszolgák felszabadítását. Élelem és víz nélkül végig vándorolt a sivatagon több mint egymillió férfival, nővel, gyermekkel és az őket kísérő állatokkal. Egy egyszerű bottal – az Istentől kapott erő által – csodákat tett. A kor világhatalmának trónját veszni hagyva lemondott a legnagyobb földi vagyonról, amit valaha bárki megkívánhatott magának, és ehelyett a mennyben gyűjtött kincseket magának.

C. Példák rossz befektetésekre

1. Lélektani szempontból az ember az azonnali – vagy az előtte lévő – vágyai és szükségletei teljesedését teszi az első helyre. A valóságban azon-

ban a „halogatott reménység” csüggedéshez vezet (Péld 13:12). Ezért van szükség türelemre az isteni ígéretek teljesedésének várásában, hiszen az Úr a megfelelő időben véghez viszi mindazt, amire ígéretet tett (Róm 8:25). Az ember hajlamos arra, hogy azonnali megoldásokat keressen, amivel siettetni próbálja az ígéretek teljesedését és elvárásai teljesülését.

Jákob és Lót élete egy bizonyos szakaszában igencsak leszűkültek a lehetőségek. Veszteségeket kellett elszenvedniük, míg mindenüket teljesen át nem adták Krisztusnak, és elfogadták a mennyei kegyelmet.

Nem mindig kapunk azonnali választ az imáinkra, és a dolgok sem mindig úgy alakulnak az életünkben, ahogy szeretnénk. Érdemes megfontolnunk a következő tanácsot: „Járd a hit keskeny pallóját! Bízz mindent Isten ígéreteire! Bízz Istenben, ha sötétség vesz is körül! Ekkor kell hitednek lennie!” (Ellen G. White: *Bizonyásgátételek*, 1. köt., 167. o.).

2. Isten döntött úgy, hogy az elsősülöttségi jog szerint Ézsaut megillető ígéretek – a szövetség áldásai – Jákobra szálljanak. Ahelyett, hogy bízott volna a gondviselő Istenben, aki elsöpörheti az útból az akadályokat, Jákob belement az édesanyja által kitervelt ravasz cselszövésbe, hogy ezáltal ellopja a testvérétől az elsősülöttségi joggal járó áldásokat (1Móz 27). A hit önvizsgálatra készítető erejét nélkülözve Jákob nem volt több mint egy meggondolatlan megalkuvó, aki mindenáron arra törekedett, hogy elérje a számára hasznosnak vélt eredményt. Bétel után (1Móz 28:11–22) Jákobot meghatotta és átformálta a mennyet a földdel összekötő létráról szóló álom (Jn 1:51). A Jabbók révi küzdelem alkalmával (1Móz 32:24–29), sok könyörgés és sírás közepette (Hós 12:4–5) Isten Izraelre változtatta a Jákob nevét. Megváltozott neve Istennel folytatott küzdelmének és győzelmének emléke. Jákob diadala az üdvözültek tapasztalatát képviseli.

3. Az ambiciózus Lót a nyereség távlatában gondolkodott. A legforgalmasabb kereskedelmi útvonal mentén épült várost választotta, ahol gazdag piac és zöld legelők tették élhetőbbé az életet. A gonosz Sodoma városában telepedett le, felhagyva Ábrahám nomád életmódjával (1Móz 13:10–13). A végén Lót minden anyagi vagyonát és családja egy részét is elvesztette. Jólétről álmodozott, de az álma szertefoszlott, és arra kényszerült, hogy a hegyekbe meneküljön a két lányával, mindezt azért, mert élete egy bizonyos szakaszában rossz döntést hozott (1Móz 19:15–30).

Jézus felhívása ma is érvényes: Bízz az isteni gondviselésben, és gyűjts kincseket a mennyben (Mt 6:19–21)! Fektesse be az evangélium hirdetésébe, míg van idő!

„Most ragyogó alkalom kínálkozik, hogy a szenvedő emberiség javára és az igazság fejlesztésére fordítsák pénzüket.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt., 638. o.).

Alkalmazás

Kérd meg csoportod egyik tagját, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd válaszoljatok a kérdésekre.

A hit és a türelem

„Sokan vannak, akik nyugtalanokká válnak, ha nem tudják ügyeik határozott kimenetelét. Nem tudják elviselni a bizonytalanságot, és türelmetlenségükben visszautasítják a várakozást, hogy meglássák Isten üdvösségét” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 687. o.).

A körülmények nyomására Lót és Jákob egyből a sikert akarták, anélkül hogy megvárták volna az Isten által kiválasztott pillanatot.

- 1 Milyen elővigyázatossági lépéseket tehetünk annak érdekében, hogy ne legyen részünk a Lót és a Jákob tapasztalatában?
- 2 Várni az Úr közbelépését, és nem türelmetlenül az anyagi biztonságra törekedni. – Hogyan növeli ennek az elvnek a követése a tizedfizetésben és az adományozásban tanúsított hűséget?
- 3 Egyre nyugtalanabb vagy, amikor nem tudod, hogyan végződnek a dolgok? Miért oly nehéz sokunk számára elviselni az élet bizonytalanságait, és türelmesen kivárni az Úr szabadítását? Hogyan akadályozza a hit érvényesülését a türelem hiánya (Zsid 11:1–2, 6; 6:15; 10:36)? Miért történik ez meg?

A hit és a cselekedetek

„Akik továbbra is kötődnek földi kincseikhez, és nem használják fel helyesen az Istentől kölcsönkapott javakat, el fogják veszíteni a mennyei kincset, el fogják veszíteni az örök életet” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt. 174. o.).

Az üdvösség hit által a mienk (Ef 2:8–10).

- 1 A tizedfizetés, adományozás és a nehéz sorsúak megsegítése terén tanúsított hűség hogyan kedvez az Istennel való közösségnek, és bizonyítja a mennyei gondviselésbe vetett bizalmat?
- 2 Hogyan befolyásolja a hitünket a tizedfizetésben és adományozásban tanúsított tisztesség?

A legkisebbekért

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 15:11; Jób 29:12-16; Ézsaiás 62:1-2;
Máté 19:16-22; Lukács 4:16-19; 19:1-10

Alapige: „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta” (Mt 25:34).

A Biblia gyakran szól a jövevényekről (akiket időnként idegeneknek nevez), az árvákról és az özvegyekről. Talán Jézus erre a csoportra utalt, amikor azt mondta: „*az én legkisebb atyámfiai*” (Mt 25:40).

Hogyan tudjuk ma azonosítani magunkat ezekkel az emberekkel? A bibliai idők jövevényeinek el kellett hagyniuk a szülőföldjüket háború vagy éhínség miatt. Ma ennek az a többmillió menekült lehet a megfelelője, akik olyan körülmények miatt váltak nincstelenné, amit nem maguk idéztek elő.

Az árvák háború, baleset vagy betegség következtében veszítették el a szüleiket. Azok is ebbe a körbe tartoznak, akiknek a szülei börtönbe kerültek vagy más okból élnek távol. Rengeteg lehetőség nyílik közöttük a szolgálatra.

Az özvegyek hasonló okokból veszítették el a házastársukat, mint az árvák. Többen egyedülálló szülőként tartják el a családjukat, és nagyon jól jöhet nekik az egyház segítsége.

Amint a héten látni fogjuk, nem csak lehetőség a számunkra, hogy segítsünk a szegényeken, hiszen Isten dolgainak gondviselői vagyunk. Kövessük Jézus példáját és engedelmessédjünk a parancsolatainak!

Nyilvános szolgálata elején Jézus a galileai térségben található Názaretbe utazott. Ez volt az otthona, a helyiek már hallottak a munkájáról és a csodáiról. Szokása szerint elment szombaton a zsinagógába. Bár nem Ő volt az istentiszteletet vezető rabbi, neki adták Ézsaiás tekercsét, hogy olvasson fel belőle. Ézs 61:1-2 verseit olvasta fel.

- 1** Olvassuk el Lk 4:16-19 szakaszát és vessük össze Ézs 61:1-2 verseivel (lásd még Lk 7:19-23)! Miért választhatta Jézus éppen ezt az igeszakaszt? Miért tartják messiási szakasznak ezt a részt *Ézsaiás próféta könyvében*? Mit tár fel a Messiás munkásságával kapcsolatban?
-
-

Úgy tűnik, a vallási vezetők szem elől tévesztették azokat a próféciaakat, amelyek a szenvedő Messiásról szóltak, illetve tévesen értelmezték a dicsőséges második eljövételére előre mutatókat (ez emlékeztessen bennünket arra, hogy valójában mennyire fontos a próféciaértelmezés). A legtöbben annak a téves gondolatnak a hatása alá kerültek, miszerint a Messiás küldetése, hogy megszabadítsa Izraelt a hódítóitól és elnyomóitól, a rómaiaktól. Megdöbbenő lehetett számukra a gondolat, hogy a Messiás küldetésnyilatkozata Ézs 61:1-2 verseiben található!

A szegényeket gyakran lenézték a lelkiismeretlen hivatalnokok, mint például az adószedők, a kereskedők, de még a szomszédai is. Elterjedt az az elképzelés, hogy a szegénység Isten átka, szerencsétlen helyzetük pedig a saját hibájukból adódott. Az ilyen hozzáállás miatt kevesen törődtek a szegényekkel és a nehéz sorsúakkal. Mégis Jézusnak a szegények iránti szeretete volt a legfőbb bizonyíték amellet, hogy Ő a Messiás. Ez abból is látszik, ahogyan Keresztelő János kérdésére válaszolt önmagát illetően (lásd Mt 11:1-6). „A Megváltó tanítványaihoz hasonlóan Keresztelő János sem értette meg Krisztus országának természetét. Várta, hogy Jézus elfoglalja Dávid trónját, s ahogy telt az idő, és a Megváltó nem igényelte a királyi hatalmat, János összezavarodott és aggódni kezdett” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 173. o.).

„Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jak 1:27). Hogyan segíthet ez a vers helyes fontossági sorrendet tartani vallási kérdésekben?

A Biblia írói több helyen említették, hogyan gondoskodott Isten a szegényekről, a jövevényekről, az özvegyekről és az árvákról. Egészen a Sínai-hegyig visszamenőleg vannak feljegyzések. *„Hat esztendeig vedd be a te földedet és takard be annak termését; a hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg a te néped szegényei; ami pedig ezektől megmarad, egye meg a mezei vad. E képen cselekedjél szőlőddelel és olajfáddal is”* (2Móz 23:10-11).

2 Olvassuk el **3Móz 23:22** és **5Móz 15:11** verseit! Milyen elveket szűrjünk le ezekből a versekből, még ha ma más körülmények között élünk is?

Általában úgy értjük, hogy itt a „testvéred” szó a honfitársakra, hitestvérekre vonatkozik. Belevesszük még a szegényeket, illetőleg azokat, akikre Jézus így utalt: *„az én legkisebb atyámfiai”*. A zsolttárok könyve útmutatást ad azzal kapcsolatban, hogyan bánjunk a szükségben levőkkel. *„Védelmetek a szegények és árvák jogát, szolgáltatások igazságát a nyomorultnak és ez elnyomottnak! Mentsetek meg a szegényt és a szűkölködőt, szabadítsátok ki a gonoszok kezéből”* (Zsolt 82:4-5, ÚRK)! Ez a szakasz jelzi, hogy többet kell törődnünk a szegényekkel, nem csak ételt kell nekik osztanunk!

Ígéretetek szólnak azoknak, akik segítenek a bajban levőkön. *„Amely király hűségesen ítéli a szegényeket, annak széke mindörökké megáll”* (Péld 29:14). Dávid király pedig megjegyezte: *„Baldog, aki a nyomorultakra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr”* (Zsolt 41:2). Ez az elv tehát mindig elsőbbséget élvezett az ókori Izraelben, még ha időnként szem elől is tévesztették.

Ezzel szemben a modernebb időkben, különösen Angliában a „társadalmi darwinizmus” hatása alatt többen úgy gondolták, hogy nincs erkölcsi indíték a szegények megsegítésére, sőt azt helytelennek is mondták. Inkább a természeti erőket tartották követendőnek: az erős a gyenge rovására marad fenn. A „társadalmi darwinizmus” követői úgy hitték, hogy ha segítenék a szegényeket, a betegeket és a nélkülözőket, az káros volna a társadalomra nézve, ugyanis a szaporodásukkal csak tovább gyengítenék a nemzet egészét. Ez a kegyetlen hozzáállás az evolúcióban való hit logikus következménye, az az által képviselt hamis narratíva szüleménye.

Hogyan kell az evangéliumnak – miszerint Krisztus mindenkiért meghalt – hatni arra, ahogy mindenkivel bánunk, bárkik legyenek?

Nem tudunk sokkal többet a gazdag ifjúról annál, mint hogy fiatal éveiben járt, előkelő és gazdag volt. A lelki dolgok is foglalkoztatták. Anyyira energikus volt, hogy futva ment Jézushoz (Mk 10:17). Kifejezetten lelkesítette, hogy többet megtudhat az örök életéről. Ez a történet olyan fontos, hogy mindhárom szinoptikus evangélium feljegyzzi: Mt 19:16-22; Mk 10:17-22; Lk 18:18-23.

3 Olvassuk el **Mt 19:16-22** szakaszát! Mit értett Jézus azon, hogy *„ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem” (Mt 19:21)?*

A legtöbb embertől nem kéri azt Jézus, hogy adja el mindenét és ossza szét a pénzét a szegények között. Ám ennek a fiatalembernek bizonyára a pénz volt az istene. Krisztus válasza elég szigorúnak tűnik, de Ő tudta, hogy ez volt a férfi egyetlen reménye az üdvösségre. A Bibliában az áll, hogy az ifjú nagyon elszomorodva ment el, mert igen gazdag volt. Ez bizonyítja, hogy valóban imádta a pénzét. Jézus felajánlotta neki az örök életet, és beléphetett volna Jézus követőinek belső körébe is (*„Jer és kövess engem”* – ugyanígy hívta el Jézus a tizenkét tanítványát). Mégsem hallunk többet róla. Az örökkévalóságot lecserélte a földi javaira.

Rettentő rossz vásár! Milyen szomorú példája ez annak, amikor valaki nem hajlandó várni a késletetett jutalmazásra (lásd a múlt heti leckét)! Igen megtévesztő ez a választás! A gazdag ifjúhoz hasonlóan előbb vagy utóbb mind meghalunk, és szembe kell néznünk az örökkévalóság kérdésével, bármivel kecsegtet a földi vagyonunk. A gazdagok közül pedig idővel sokan felismerik, hogy a vagyon nem ad nekik békét és boldogságot, ahogy azt remélték. Sőt, a legtöbb esetben pont az ellenkezője történik. Számptalan életrajzi művet írtak már arról, hogy sok gazdag mennyire elkeseredetté vált. Az összes történelmi forrás között *A prédikátor könyvében* található az egyik legkiválóbb ábrázolása annak, hogy önmagában a vagyon milyen kiábrándító lehet. Számos más érv mellett egy dolgot tisztán kiolvashatunk belőle: pénzen nem vásárolhatunk békességet és boldogságot.

„Mert aki meg akarja tartani az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét érettem és az evangéliumért, megtartja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Mert mit adhat az ember váltságul az ő életéért” (Mk 8:35-37, ÚRK)? Mit jelent elveszíteni az életünket az evangéliumért?

Zákeus gazdag zsidó ember volt, aki a gyűlölt rómaiak számára hajtotta be az adót, úgy szerezte a pénzét. Emiatt utálták és „bűnösnek” nevezték, és mint más vámszedők, ő is több pénzt követelt annál, mint amennyit kellett volna. Zákeus Jerikóban élt, ami egy nagy forgalmat lebonyolító kereskedelmi út mentén terült el. Jézus nem véletlenül találkozott vele. Zákeus a lelkében meggyőződött arról, hogy változtatnia kell az életén. Hallott már Krisztusról és látni akarta Őt. Bizonyára elterjedt a híre, hogy aznap érkezik Jerikóba a csoport, akikkel utazott, át kellett haladnia Jerikón, amikor Galileából utoljára ment Jeruzsálembe. Krisztusnak a vámszedőhöz intézett első szavai elárulják, hogy mindent tudott róla, már mielőtt belépett a városba.

4 Olvassuk el Lk 19:1-10 részét! Mi a különbség Zákeus és a gazdag ifjú tapasztalata között? _____

Bizonyos szempontból hasonlítottak egymásra. Mindketten gazdagok voltak, szerettek volna Krisztussal találkozni, és vágyódtak az örök élet után. Ám a hasonlóságok listája itt véget ér.

Figyeljünk fel arra, hogy Jézus az őszinte megtérés jeleként fogadta Zákeus ajánlatát, amikor minden vagyonának felét (Lk 19:8) a szegényeknek akarta adni! Nem így felelt neki: „Ne haragudj, Zákeus, de ahogy a gazdag ifjú esetében is volt, mindent vagy semmit a feltétel. A vagyond fele egyszerűen nem elegendő!” Miért nem ezt mondta neki? Minden bizonnyal azért, mert bár Zákeus nagyon szerette a vagyonát, nem bálványozta úgy, mint a gazdag ifjú. Valójában azt sem tudjuk, Jézus mit mondott neki, mert Zákeus szólalt meg először, kijelentette, hogy a szegényeknek adja a vagyonát. Ezzel szemben Jézusnak kellett azt mondania a gazdag ifjúnak, hogy adja el mindenét, különben az a veszét okozza. Bár Zákeusnak is tartania kellett a gazdagság veszélyeitől, ahogy minden vagyonos embernek, ő mégis jobban kezelte azt a gazdag ifjúnál.

„Amikor a gazdag ifjú főember elfordult Jézustól, a tanítványok csodálkoztak Mesterük mondásán: »Mily nehéz azoknak, akik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni« (Mk 10:24)! Egymástól kérdezték: »Kicsoda üdvözülhet tehát« (Lk 18:26)? Most látták Krisztus szavait beigazolódni: »Ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél« (Lk 18:27). Láthatták, Isten kegyelme által hogyan léphet be egy gazdag ember a mennyek országába” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 466. o.).

5 Olvassuk el Jób 1:8 versét! Isten hogyan jellemezte Jóbot?

Nem kis dolog, hogy maga Isten illette Jóbot a „feddhetetlen” és „igaz” jelzőkkel (Jób 1:8)! Ráadásul olyannyira feddhetetlen és igaz ember volt, hogy ez akkoriban páratlannak számított az egész földön. Még egyszer, ezt szó szerint Isten mondta róla!

Ráadásul azután is elismételte az Úr, amit korábban mondott Jóbról – hogy nincs hozzá hasonló a földön feddhetetlenségben, igazságban és így tovább –, miután a férfi az egyik csapást szenvedte el a másik után. Isten azonban ekkor még egy dolgot hozzátett: Jób továbbra is olyan maradt, mint amilyen volt, „*noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt*” (Jób 2:3).

Nagyszerű bepillantást nyújt Jób tökéletességébe és igazságába az, hogy nem engedte el az Urat mindannak ellenére sem, ami történt, pedig még a szerencsétlen sorsú felesége is uszította: „*Erősen állsz-e még mindig a te feddhetetlenségedben? Átkozd meg Istent, és halj meg*” (Jób 2:9, ÚRK)! A könyv fényt vet Jób életének egy másik oldalára is, arra, ami még a tragédia bekövetkezése előtt volt.

6 Olvassuk el Jób 29:12-16 szakaszát! Mit látunk itt, ami további betekintést enged Jób jellemébe?

Talán érdemes felfigyelni Jóbnak ezekre a szavaira: „*Az ismeretlen ember ügyét is megfontoltam*” (Jób 29:16, ÚRK). Más szóval, nem várta meg, míg például egy rongyokba öltözött koldus hozzá fordul alamizsnáért, inkább aktívan kereste, mire lehet a másiknak szüksége, majd aszerint cselekedett.

Ellen G. White ezt tanácsolta: „Ne várjunk arra, hogy ők [a szegények] hívják fel a figyelmünket a szükségleteikre! Cselekedjünk úgy, mint Jób! Kikutatta azt, amit nem tudott. Járjunk körbe és tudjuk meg, mire van szükség és hogyan lehet azt a legjobban biztosítani” (*Testimonies for the Church*. 5. köt. 151. o.)! Jób pénzkezelése és Isten erőforrásai feletti sáfárkodása túlmutat azon, amit az Úr mai gyermekeinek nagy része gyakorol.

Olvassuk el Ézs 58:6-8 verseit! Hogyan alkalmazhatjuk magunkra ezeket az ősi szavakat?

„»Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és övele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól« (Mt 25:31-32). Krisztus az Olajfák hegyén ezt a képet állította tanítványai szemei elé a nagy ítéletnap jelenetéről. Úgy ábrázolta annak a napnak a jellegét, amint az egy pont körül forog. Amikor a népeket elébe gyűjtik, akkor az embereknek csak két csoportja lesz majd ott jelen. Örök sorsukat az határozza majd meg, amit Krisztusért megtettek, vagy elmulasztottak megtenni szegény és szenvedő embertársaik személyében” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 542. o.).

„Valahányszor kinyitjuk ajtónkat Krisztus szükségben lévő és szenvedő földi testvérei előtt, mindig láthatatlan angyaloknak mondunk istenhozottat. Mennyei lények társaságát hívjuk meg otthonunkba. Ezek az öröm és bölcsesség légkörét hozzák magukkal. Dicséretmondással az ajkukon érkeznek és lépnek be hozzánk, és a mennyben egy különleges hangnemű válasz zendül meg. Irgalmasságunk minden tette nyomán zene szólal meg, hangzik fel a mennyben. Királyi székéről az Atya legdrágább kincsei közé sorolja az önzetlen munkásokat” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 544. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 2Krón 21–27; Ellen G. White: *Az imádság*, 15. fejezet, „Az ima erőt adott Jézusnak” bekezdésig

1. Ki volt az, akit pap létére a királyok közé temettek el?

2. Ki cselekedett kedves dolgot az Úr előtt, holott nem tiszta szívből tette mindezt?

3. Hány pap ellenezte, hogy Uzziás király a „füstölő oltáron füstöljön”?

4. Mi volt a titka Jótám megerősödésének?

5. Imái folytán mi járta át Jézus emberi természetét, és mi volt ennek a célja?

Általános áttekintés

Isten meg akarta áldani a népét, hogy sorai közt egy se legyen szegény (5Móz 15:4). Ennek ellenére a szegénység mindig is létezni fog (5Móz 15:11; Mt 26:11), éppen ezért az Üdvözítő küldetése magába foglalta a pénzügyi gondok miatt szenvedők lelki és anyagi felszabadítását (Lk 4:18–19; 7:19–22). A szükségben levők iránti szeretet és gondoskodás isteni parancs a Megváltót követő emberek számára (5Móz 15:11).

A jótékonyosság Izraelben közösségi és egyéni kötelesség volt, amint azt a termőföld hétévenkénti pihentetésének gyakorlata (2Móz 23:10–11) és a gabonafejek hátrahagyásának szokása is bizonyítja (3Móz 23:22), mint ahogy az is, hogy az éhezőknek joguk volt a mások termőföldjéről táplálkozni (5Móz 23:25). A Szentírás arra tanít, hogy proaktívan adakozzunk (Jób 29:12–16; Ézs 58:6–8), mivel ez része „a tiszta és szeplőtelen istentiszteletnek” (Jak 1:27). A nélkülözők iránt tanúsított szeretet isteni áldásokat von maga után (Péld 28:27; Zsolt 41:1–2). Amikor a szűkölködőkön segítünk, voltaképpen az Úrnak is segítünk (Mt 25:35–40).

Jób feddhetetlen volt, mivel úgy szerette és segítette a szegényeket, mintha a családjához tartoztak volna (Jób 29:16). Az apostolok mindegyikét hátrahagyták, csakhogy követhessék az Üdvözítőt (Mt 19:27), míg a gazdag ifjú lemondott a tanítványság lehetőségéről azzal, hogy megtagadta vagyona szétosztását a szegények között (Mt 19:16–22).

Ahogy a tizedfizetésben és az adományozásban tanúsított hűség a megtérésre utal (Mal 3:6–10), úgy a szűkölködők és hátrányos helyzetűek megsegítése az igazi lelki tapasztalat jele. Ennek a lelki folyamatnak a szemléltetése Zákeus megtérésének története (Lk 19:1–10).

Magyarázat

Isten tökéletes terve szerint minden emberre vonatkozik ígéreteinek gazdagsága (5Móz 15:4), az engedetlenség miatt azonban mindig lesznek szegény emberek. Isten mindannyiunkat felszólít, hogy legyünk nagylelkűek a szükségben levőkkel (5Móz 15:11).

A Biblia eléggé részletesen foglalkozik a szegénység és a jótékonyosság jelenségével. Az alábbiakban elemezni fogunk néhány esetet, és megpróbáljuk levonni a számunkra fontos tanulságokat.

„Az én legkisebb atyámfiai” (Mt 25:35–40)

1. A szenvedők

A Bibliában szenvedő embereket azonosíthatunk, akiknek oltalomra volt szükségük. Általános osztályozás alapján a szegények következő kategóriáit különböztetjük meg:

(a) akik, a társadalmi kiközösítés vagy előítéletek miatt képtelenek voltak biztosítani a megélhetésükhöz szükséges anyagi feltételeket;

(b) a kedvezőtlen körülmények miatt súlyos anyagi gondokkal küszködők (szegények, betegek, éhezők, szomjazók, rosszul öltözöttek, szűkölködők és elnyomottak);

(c) testi fogyatékkal élők (némák, vakok, sánták);

(d) az érzelmileg csüggedtek (összetört szívűek, szellemi fogyatékosok, haldoklók), akik feltehetően pszichikai okokból képtelenek gondoskodni magukról;

(e) a saját hibájuk áldozatai, az elnyomottak, jogfosztottak (száműzöttek, foglyok, visszaélések áldozatai);

(f) akiknek segítségre volt szükségük ahhoz, hogy új életet kezdjenek (3Móz 23:22; 5Móz 15:11; Lk 4:18–19; Ézs 62:1–2; 5Móz 15:11; Jób 29:12–16; Mt 11; Lk 7:20–22; Mt 25:35–40).

A szegénység körülményei irrelevánsak, ahogyan az is, hogy a szenvedő maga felelős-e az állapotáért, amibe került. Nincs jelentősége annak a kérdésnek sem, hogy egy ilyen személy megérdemli-e a segítségnyújtást vagy sem. Az irgalmas szamaritánus példázata szemlélteti, hogy Isten az ellenséges néphez tartozókat is szereti, segíti (Lk 10:28–37; 17:16–18; Jn 8:48).

2. A megváltó, a közeli rokon

Az Ószövetségben a megváltó közeli rokon volt, akinek kötelessége volt megmenteni, felszabadítani a családtagját a rabszolgaságból, szegénységből és szükségből. E kötelezettség értelmében az illető rokonnak kötelessége volt feleségül venni a testvére gyermektelen özvegyét, megmentve őt ezáltal a szegénységtől (3Móz 25:25, 48–49; 5Móz 25:5; Ruth 2:20). A zsidók általában úgy tartották, hogy ez a kötelezettség csak a választott néphez tartozókra vonatkozik.

Az irgalmas szamaritánus példázata által viszont Jézus rámutat arra, hogy a testvérét segítő rokon fogalma nem korlátozódik a vérrokonsági, vallási vagy nemzeti kapcsolatra. A történetben a megmentő, az idegennek számító, megvetett szamaritánus úgy cselekszik, mintha a megvert,

útszélén hagyott zsidó legközelebbi rokona lett volna (Lk 10:29–37). A felebarát szeretetének kötelessége benne foglaltatik a két nagy parancsolatban (Lk 10:27–28), amelyen a teljes törvény és a próféták írásai alapszanak. Ez a kötelesség azt is jelenti, hogy szeretnünk kell egymást, mert mind felebarátai (megváltói) vagyunk valakinek. A „felebarát” szó azt a gyakorlatias, együttérzéssel teli szeretetet idézi fel, amelyet Isten megparancsolt Izrael családjainak, s amelyet az egész világra ki kellett terjeszteni.

Isten elküldte az Ő Fiát a földre (Jn 3:16), hogy mindenkit megmenten, bárminemű megkülönböztetés nélkül. Jézus a mi legközelebbi Rokonunk, Megváltónk, aki eljött, hogy megszabadítson a szerencsétlenségtől, szenvedéstől és örök megsemmisüléstől. Megmentő cselekedete kellene, hogy legyen a mérce számunkra a kapcsolataink terén, főként a gyülekezet szegényeivel és szenvedőivel való viszonyunk szempontjából fontos ez. Következésképpen nem szabad megtagadnunk senkitől sem a segítségnyújtást, sőt, még az ellenségeinknek is ételmezt és vizet kell biztosítanunk (Péld 25:21–22; Róm 12:20–21). Mindezek mellett azonban tartsuk mindvégig szem előtt, hogy amennyire lehetséges, jótekonyságunkkal ösztönözzük a megsegített személyt önmaga szükségleteinek betöltésére.

A hitük miatt üldözöttek, az igazság miatt háborúságot elszenvedők is Jézus „legkisebb atyjafiai”, akik ugyanúgy Isten országának örökösei (Mt 5:10–11).

Hogyan segíthetünk a szegényeken?

Egyesek bírálják a humanitárius megnyilvánulásokat, mivel szerintük a jótékonykodással a vezető társadalmi osztályok ellenőrzésük alatt tartják a nélkülözőket, ezzel igyekezve elkerülni a tőkés társadalom és a munkavállalók közötti konfliktusok kirobbanását. Mások továbbá úgy vélik, hogy a jótékonykodás csak a kéregetők és élősködők függőségét növeli, szemben a szegények önállósodását és fejlődését elősegítő intézkedésekkel.

A Szentírás azonban azonnali segítségnyújtást javasol (5Móz 15:11; Ézs 58:6–7) a gazdasági megerősödés útján lévő megterheltek támogatására. Bármilyen módszert is alkalmazunk, a szegényeknek és elnyomottaknak felajánlott támogatásnak oltalmazó célja kellene, hogy legyen, más szóval, a segítségnyújtásnak nem lenne szabad a támogatókkal szembeni függőséghez vezetnie, a megsegített személy ne használja ki jóakaróját (5Móz 15:1–2; 3Móz 25:9–19). A helyreállítási terv tiszteletben tartja a nélkü-

löző méltóságát, és érzelmi, lelki gyógyulását szolgálja (Ézs 58:6–8; Lk 4:16–19).

A segítségnyújtás lehetőségei

1. Fejezd ki segítő szándékodat! A gyülekezet tagjai egyéni terveket dolgozhatnak ki a szükségben levők támogatására. Közösen részt vehetnek egy az egyház által irányított oktatási projektben, amely révén gyakorlati életviteli tanácsokat adhatnak az önállósodni és fejlődni vágyók számára.

2. Pénzalap a szegények megsegítésére. Minden gyülekezeti tag egy bizonyos részt elkülönít a családi kasszából, hogy ily módon rendszeresen segíthesse a szűkölködőket, illetve hozzájárulhasson az egyház jótékonyági projektjeinek megvalósításához.

Minden hívő jövedelme három célt szolgál: (a) Isten van az első helyen, Őt illeti meg a tizedünk és az adományaink (Mal 3:8–10; Mt 6:33); (b) második helyen a családjunk (1Tim 5:8); (c) a harmadik helyen pedig a szegények (Gal 2:10; Jak 1:27). Fontos szem előtt tartanunk, hogy „a tized különleges felhasználásra van elkülönítve, amit nem szabad jelentéktelen pénzalapnak tekintenünk. A tized az Isten üzenetét hirdető munkájának támogatását szolgálja, és nem lenne szabad más célokra felhasználni” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 103. o.).

A templomi adományok mellett a Biblia említést tesz a szegények megsegítését szolgáló lehetőségekről, mint például a mezőn „felejtett” kékék felszedéséről (5Móz 24:19–22; 3Móz 19:9–10), a mások mezőjéről történő táplálkozás jogáról (5Móz 23:24–25), valamint további személyes kezdeményezésekről (Péld 29:7; Ézs 58:7).

Volt még egy másik hozzájárulás is, amit az izraeliták „második tizednek” neveztek (héber *ma'aser seni*), és a teljes jövedelemből kellett félretenni (5Móz 14:28–29; 26:12–13). Ez az összeg a család vallásos élete költségeinek fedezését és a jótékonykodást szolgálta. Minden hívő izraelitának a második tized címén földje termésének tizedrészét kellett elköltenie Jeruzsálemben (Joachim Jeremias: *Jerusalem in Time of Jesus: An Investigation Into Economic and Social Conditions During the New Testament Period*, 1969, 28., 57. o.).

Olvasd el a „Patriárkák és próféták” c. könyv 51. fejezetét („Isten gondja a szegényekre”)!

3. A szegényekről való gondoskodás Isten igazságának megkülönböztető jele a keresztény életében. Jób, a gazdag ifjú és Zákheus

nemcsak vallásosak voltak, hanem gazdagok is. Történetük sokatmondó: Jób és Zákeus esetében pozitív, a gazdag ifjú esetében negatív töltetű üzenetet közvetít. Amikor földi gazdagságról van szó, életünket ne a vagyon áldása, vagy a látszatvallásosság határozza meg, hanem a szegények és sorsüldözöttek megsegítését szorgalmazó isteni parancsra adott őszinte válasz.

Az említett három férfiról szóló leírásban a hangsúly a lelki tapasztalatukon van, nem a szegény embereken, akik elfogadták a jótékonyságukat. A lelki diagnózis mindenik szereplő esetében fel van állítva, s a „körképben” a jótékonyság a viszonyítási pont.

Jób megértette, hogy a jótékonyság Isten igazságának megnyilatkozása az ő életében (Jób 29:12–16). Zákeus megtérése akkor vált nyilvánvalóvá, amikor eldöntötte, hogy visszaad mindent, amit vámszedőként elvett, és a vagyona felét a szegényeknek adta (Lk 19:1–10). A gazdag ifjúnak megadatott a lehetőség, hogy szétossza a vagyonát a szegények között, és a királyok Királyának tanítványa legyen. Üdvössége útjában mérlegelnie kellett: szétosztja-e a vagyonát a szegények között, vagy sem? Sajnos jobban ragaszkodott a vagyonához, mint Istenhez, aki erőt adott neki mindazt megszerezni.

Alkalmazás

A szűkölködőkről való gondoskodás az isteni szövetség egyik parancsolata (5Móz 15:7), az igazi istentisztelet kifejeződése (Jak 1:27).

- 1 Mi a közös a tized parancsolata és a keresztyén jótékonyság között?
- 2 Melyek a hasonlóságok és a különbségek a szociális gondozás és a keresztyén jótékonyság között (1Kor 13:1–3)? Krisztuson segítünk, amikor gondjukat viseljük a szenvedőknek (Mt 25:35–46).

Kérd meg csoportod egyik tagját, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd beszéljétek meg a kérdéseket!

„Láttam, hogy Isten gondviselése helyezte gyülekezetünkbe, közeli keresztyén közösségbe az özvegyeket, árvákat, vakokat, süketeket, sántákat és más nyomorékokat, hogy próbára tegye népét, s kimutassa jellemüket” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 3. köt., 511. o.).

- 3 Miért fontos a jótékonyság fogalmát a szeretet parancsaként értelmeznünk, nem pedig választható lehetőségként keresztyén életünkben? Hogyan igazolja a jótékonyság a hitvallásunkat, bizonyítva annak hitelességét?

„Krisztus bal keze felől azok állnak, akik mellőzték őt, akik nem vettek róla tudomást, amikor a szegények és a szenvedők alakjában állt meg előttük, és akik nincsenek tudatában bűneiknek. Nem vették észre, hogy mivel tartoznak testvérüknek. Önmagukkal voltak elfoglalva, és nem törődtek mások nyomorúságaival” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 639. o.).

4 Miért nem állíthatjuk azt Isten előtt, hogy nem voltunk tisztában a szegényekkel és szenvedőkkel szembeni kötelességünkkel? Most, hogy tudjuk, mi a feladatunk, mi lesz a válaszuk az elkövetkezendőkben ezzel kapcsolatosan?

Sikerre tervezve

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 2:15; 39:2-5; Példabeszédek 3:5-8;
Prédikátor 12:3; Kolossé 3:23-24; 1Timóteus 5:8

Alapige: „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok” (Kol 3:23-24).

A legtöbben „sikeresek” és boldog életre vágnak. A bűnbe süllyedt világban természetesen nem könnyű ezt elérni, mert egy szempillantás alatt lesújthat a tragédia és a szerencsétlenség.

Azután ott van az a kérdés is, hogy miként határozzuk meg a „sikert”. Vegyük József esetét Egyiptomban! Ha volt valaha sikeres élet, az övé bizonyára az, nem igaz? A börtöntől a palotáig és így tovább. Ugyanakkor mi a helyzet Keresztelő Jánossal? Ő a börtönből a sírba került. Mennyire mondható sikeresnek az élete? Ez megint attól függ, hogy miként definiáljuk a „siker” fogalmát.

Ezen a héten a „siker” gondolatát vizsgáljuk meg az alapvető sáfársági és pénzügyi elvek összefüggésében. Mindegy, hol élünk, a pénz és az anyagiak az életünk részévé válnak, akár tetszik, akár nem. Viszont milyen gyakorlati lépéseket tehetünk a mindennapokban, amelyek ugyan nem garantálják a „sikert”, de segíthetnek elkerülni azokat a csapdákat és hibákat, amelyek az anyagi siker gátjai?

1 Olvassuk el Préd 12:3 versét! Milyen üzenetet találunk itt?

Amint felnötté érünk, azon kezdünk el gondolkozni, hogyan fogjuk biztosítani az alapvető szükségleteinket: az ételt, a ruházatot és azt, hogy legyen fedél a fejünk felett. Maga Jézus mondta, hogy fontossági sorrendet kell felállítanunk a szükségleteink között: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek” (Mt 6:33). Természetesen még azoknak is van ideje helyes sáfársági döntéseket hozni, akik nem fiatalon, hanem már idősebben döntöttek Jézus mellett.

1Móz 28:20-22 verseiben láthattuk, hogy Jákób fontos döntéseket hozott meg mind lelki, mind anyagi téren. Isten úgy mutatkozott be neki látomásban, mint aki „*az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene*” (1Móz 28:13). Jákób pedig megesküdött: „*Akkor az Úr lesz az én Istenem*” (1Móz 28:21, ÚRK).

2 Olvassuk el 1Móz 29:9-20 verseit! Miért olyan fontos ennek a mozzanatnak az időzítése Jákób életében?

Miután Jákób lelki és anyagi természetű ígéreteket tett Istennek, az Úr Ráhelhez irányította a kútnál (lásd 1Móz 29:9-20). Fontos még a házasságkötés előtt meghozni a lelki és az életpályával kapcsolatos döntéseket. A jövődöbéli társaknak tudniuk kell, hogy „mibe lépnek bele.” Elkötelezett keresztények? Mi lesz a felek munkája? Tanár, ápoló, jogász, fizikai munkás vagy más? Milyen élet mellett kötelezik el magukat? Szintén tisztázni kell még egyéb kérdéseket is, mielőtt megházasodnának, amelyek érintik az iskolai végzettséget, az adósságot, amivel a felek a házasságba lépnek. Készen állnak ezekért felelősséget vállalni?

Olvassuk el 2Kor 6:14-15 verseit! Miért különösen fontos ez az elv a párválasztásnál? Ez persze nem biztosítja, hogy minden feltétlenül optimálisan alakul, de hogyan növelheti a jó házasság esélyét?

Előbb-utóbb meg kell dolgoznunk a megélhetésünkért. Ez alól csak az lehet kivétel, aki igen gazdag, vagy a szülei életjáradékot biztosítottak neki, hogy egy napot se kelljen dolgoznia (az ilyen gyerekekről szóló történeteket olvasva azt látjuk, hogy az áldásnak szánt pénz felnőttkorban gyakran tragédiához vezet). Persze az az ideális, ha olyan munkát találunk, amit szenvedéllyel tudunk végezni, jó bevételt biztosít, arra tanulsunk, majd találunk állást azon a téren, amiben a munkás éveink során kiteljesedhetünk. Ez természetesen az ideális folyamat, de nyilván nem mindig így történik.

- 3** Olvassuk el **1Móz 2:15** versét (lásd még **Préd 9:12** és **2Thessz 3:8-10**)! **Mi a jelentősége annak, hogy Ádám már a bűn megjelenése előtt kapott feladatot (és bizonyára Éva is)? Ezek szerint miért problémás azoknak a helyzete, akiknek sosem kellett dolgozniuk?**

A munka nyilván nem büntetés volt, Isten az ember érdekében rendelkezett erről. Még a Paradicsomban, a bűn, a halál és a szenvedés nélküli világban is tudta az Úr, hogy az embernek szüksége van a munkára.

„Ádám azt a feladatot kapta, hogy gondoskodjon a kertről. A Teremtő tudta, hogy nem lenne boldog elfoglaltság nélkül. A kert gyönyörködtette ugyan, de az nem volt elegendő. Olyan munkára volt szüksége, ami megedzi a test nagyszerű szerveit. Ha a boldogsághoz az kellett volna, hogy az ember ne tegyen semmit, akkor az ember munka nélkül maradt volna szent ártatlanságában. Ám a Teremtő jól tudta, hogy mitől lesz majd boldog az ember. Azon nyomban kijelölte a feladatát, amint megteremtette. A jövőbeli dicsőség ígérete és a napi betevőért való munkavégzés elrendelése ugyanarról a trónról érkezett” (Ellen G. White: *Our High Calling*. 223. o.).

Ám a bűnbeesés után, amikor a munkán is foltot ejtett a bűn (ahogy minden egyében), azt mondta Isten Ádámnak: *„Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban”* (1Móz 3:17). Figyeljük meg, amikor Isten átkot mondott a földre, úgy fogalmazott, hogy Ádám miatt („te miattad”)! Ebben az a gondolat is benne van, hogy a bűnös embernek különösen szüksége van a munkára.

Mitől szolgál áldásunkra a munka – ideális esetben?

Amint már láttuk, Isten azt akarta, hogy az emberek ilyen vagy olyan minőségben dolgozzanak. Az életünknek ez a része (a munkás évek) általában negyven évet tesz ki. Sokak számára ez az az időszak, amikor gyereket nevelnek és taníttatnak, illetve amikor lakást és egyéb nagyobb dolgokat vásárolnak. Ez kifejezetten intenzív időszak lehet anyagi szempontból. Érzékeny időnek is számít, mert a család megtanul összedolgozni, miközben a tagjai között életre szóló kötődések szövődnek. Ekkor a pénzügyi nyomás miatt zátonyra futhat a házasság, és ez gyakran meg is esik. Jóval stabilabbak azok a családok, amelyekben mindkét fél elkötelezett keresztény, és kész követni a Biblia elveit.

4 Olvassuk el Péld 14:23, Kol 3:23-24 és 1Tim 5:8 verseit! Milyen lényeges gondolatot ragadhatunk ki ezekből az igeszakaszokból a családi pénzgazdálkodás tekintetében?

A legtöbb esetben a férfi a fő pénzkereső, bár gyakran mindkét házastárs dolgozik. Természetesen váratlan körülmények üthetik fel a fejüket – betegség, gazdasági visszaesés –, és ezek megbillenthetik az ideális állapotot. Az embereknek így alkalmazkodniuk kell a helyzethez.

Az „*Úrnak öröksége*” (Zsolt 127:3) a gyerekek, akik ebben az életszakaszban születnek. Nem feledhetjük, hogy óriási felelősséggel tartozunk értük! A keresztény szülők célja, hogy gyerekeiket független felnőttekké neveljék ebben az életben, illetve felkészítsék őket az eljövendő életre. Három pont segíthet a szülőknek:

1. Biztosítsunk keresztény családi légkört! Ennek része a rendszeres és érdekes családi áhítat, a rendszeres szombatiskolai és istentiszteleti részvétel, illetve a hűség tizedfizetés és adakozás.

2. Tanítsuk meg nekik a munkára való készséget és annak értékelését! A gyerekek látni fogják, hogy mindig észreveszik, értékelik és jutalmazták, ha szorgalmasan és becsületesen végzik a feladatukat. Megtanulják, hogy akkor kapunk pénzt, ha időt fordítunk másokra és elvégzünk olyan munkát, amit értékelnek.

3. Biztosítsunk minőségi oktatást! A taníttatás drága manapság – főként a keresztény magániskolákban. Viszont valóban megéri azoknak a szülőknek, akik nemcsak erre az életre terveznek a gyerekeikkel, hanem az elkövetkezendőre is.

Természetesen bármit tegyünk is, nincs garancia arra, hogy merre haladnak majd tovább a gyerekeink. Miért fontos, hogy a szülők ne hibáztassák magukat a nagyobb gyerekek által meghozott rossz döntések miatt?

A „sikeres” élet következő szakasza – az utolsó – a legélvezetesebb lehet, amennyiben a korábbi évek döntései bölcssek voltak és váratlan körülmények nem tettek tönkre mindent. Ideális esetben a szülők független felnőttekké nevelték a gyerekeiket, kifizették az utolsó törlesztőrészletet is a házra, tudnak közlekedni, nincsenek további tartozásaik és elegendő a bevételük egy idősebb család szükségleteire.

Isten arra szólítja az övéit, hogy magasra helyezték a mércét a munkában és az életben. Az Úr szívünkbe írt törvénye legyen a zsinórmérték a számunkra (lásd Jer 31:33), ami tükröződjön a jellemünkben is! Miközben egyre inkább szétbomlik a társadalom és felhígítják, semmibe veszik a keresztény tanításokat, még nagyobb jelentősége lesz annak, hogy a keresztények kifogástalan módon éljenek és dolgozzanak. A Biblia azt mondja, hogy *„kívánatosabb a jó hírnév a nagy gazdagságnál; jobb a kedvesség az ezüstről és aranyról”* (Péld 22:1, ÚRK).

A Biblia feljegyez eseteket, amikor munkáltatók felismerték, hogy istenfélő alkalmazottjuk miatt kaptak áldást. Amikor Jákób el akart költözni az apósától, Lábántól, hogy visszatérjen a szülőföldjére, a családjához, Lábán a következőképpen igyekezett maradásra bírni: *„Bárcsak kedvet találtam volna a szemedben! Úgy sejtem, hogy érted áldott meg engem az Úr”* (1Móz 30:27, ÚRK). Amikor pedig Józsefet eladták rabszolgának Egyiptomban, a gazdája, Potifár hasonló megfigyelést tett a munkájával kapcsolatban, és meg is jutalmazta.

- 5** Olvassuk el **1Móz 39:2-5** szakaszát! Az igeszakasz nem árulja el pontosan, mit tehetett József, ami miatt kedvességet talált a gazdája szemében. Vajon mi lehetett az? _____

„Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljete” (1Kor 10:31). Tehát legyen szó akár a munkánkról, a pénzkezelésünkről vagy bármi másról, mindent az Úr dicsőségére kell tennünk! Ő az, aki tudást és erőt ad nekünk, amivel sikeresek lehetünk az életben. *„Oh Uram, tied [...] az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! A gazdagság és a dicsőség mind tetőled vannak, és te uralkodol mindeneken; a te kezdedben van mind az erősség és mind a birodalom; a te kezdedben van mindenneknek felmagasztaltatása és megerősítettése”* (1Krón 29:11-12).

Milyen elveket követünk nemcsak a munkában, hanem általában az életben? Min kell változtatnunk?

Rengeteg világi pénzgazdálkodási tanácsadó létezik, de Isten arra int bennünket, hogy ne az ő tanácsukat keressük a tőle kapott vagyon kezelése tekintetében. *„Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizet mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés leszén”* (Zsolt 1:1-3). Tehát áldást kap, aki gyönyörködik az Úr törvényében (a törvény itt tágabb értelemben Isten Igéjeként is értelmezhető). Elég egyszerű? Szerencsés – azaz, sikeres lesz az ilyen ember.

6 Olvassuk el **Péld 3:5-8** részét! **Hogyan alkalmazhatjuk ezt az elvet az alapvető anyagi gondjainkra?** _____

Igazán értékes pontokat találunk, ha áttekintjük a Biblia pénzgazdálkodásra vonatkozó tanácsait. Nézzünk meg ezek közül hetet! **1. Legyünk rendszerezettek! Írjunk kiadási tervet** (Péld 27:23-24)! Sok család egyszerűen hónapról hónapra él. Az élet sokkal stresszesebb, ha nincs akár egy egyszerű költségvetésünk a keresetünkre, kiadásainkra és a megtakarításra. **2. Költsünk kevesebbet, mint amennyit keresünk! Határozzuk el, hogy az anyagi kereteink között fogunk élni** (Péld 15:16)! A nyugati országokban sok család tulajdonképpen többet költ, mint amennyit keres. Ez kizárólag a hitel és a kölcsön lehetősége miatt van így. Viszont rengeteg csapás sújtja azokat, akik adóssággal élnek. **3. Minden fizetésből tegyünk félre egy részt** (Péld 6:6-8)! Azért jó a megtakarítás, hogy a jövőben legyen fedezet a nagyobb beruházásokra, illetve a váratlan kiadásokra, például balesetek vagy betegségek esetére. A megtakarítás egy része előtakarékosság lehet az időskorra, amikor nem leszünk már munkaképesek. **4. Kerüljük az adósságot, mint a COVID-19-et** (Péld 22:7)! A kamat olyan kiadás, ami nélkül meg tudunk lenni. Az adóssággal – azaz, kölcsönvett pénzen – élő személy vagy család ma azt a pénzt éli fel, amit a jövőben akar megkeresni. Amennyiben bármi változás áll be az életünkben, abból igen szorult helyzet alakulhat ki anyagi téren. **5. Dolgozzunk szorgalmasan!** *„A rest lelkében kívánság támad, de hiába, a szorgalmasok lelke azonban bővelkedik”* (Péld 13:4, ÚRK). **6. Legyünk hűségesek Istenhez az anyagiak terén** (5Móz 28:1-14)! Nincs olyan család, amelyik megengedheti magának, hogy az Úr áldása nélkül éljen. **7. Gondoljunk arra, hogy ez a föld nem az igazi otthonunk!** Sokat elárul a gazdálkodásunk arról, hogy végső soron hová köteleztük el magunkat (lásd Mt 25:14-21).

„Egyetlen üzleti terv vagy életpálya sem lehet teljes egész, ha csak a földi élet rövid szakaszát foglalja magába, és nem veszi számításba a végtelen jövőt... Senki sem gyűjthet kincseket a mennyben anélkül, hogy ne tapasztalna meg, miként gazdagodik és nemesedik az élete már itt a földön is” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 125–126. o.).

„A becsületes üzletvezetés és a valódi siker alapja annak elismerése, hogy mindennek Isten a tulajdonosa. A mindenség Teremtője az eredeti tulajdonos. Mindnyájan az Ő sáfárai vagyunk. Mindent, amink van, Ő bízott ránk, hogy az Ő irányítása alapján használjuk” (i. m. 119–120. o.).

Sokszor azt gondoljuk, csupán annyi a dolgunk, hogy bevételt biztosítunk a családnak, mert akkora a nyomás rajtunk ezen a téren. Ám keresztényként feladatunk van a nagy misszióparanccsal kapcsolatban is, amit Jézus minden tanítványának meghagyott. Ellen G. White ezt írta, miután idézte Mk 16:15 felszólítását: „Nem mindnyájan leszünk lelkészek vagy misszionáriusok szó szerinti értelemben, de mindnyájan munkatársai lehetünk, hogy elvigyük a róla szóló örömhírt embertársainknak. A parancs mindenkinek szól: nagyoknak és kicsiknek, tanultaknak és tudatlanoknak, időseknek és fiataloknak egyaránt” (i. m. 233. o.).

„Nagyon figyelmesen kell követnünk Istennek az életünkre vonatkozó tervét. Végezzük a lehető legpontosabban az éppen ránk váró feladatot, bizzuk útjainkat az Úrra, és vegyük észre gondviselésének jeleit! Ezek azok az alapelvek, amelyek biztosan vezetnek a pályaválasztással kapcsolatos döntésben” (i. m. 236. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 2Krn 28–34; Ellen G. White: *Az imádság*, 15. fejezet, „Az ima erőt adott Jézusnak” bekezdéstől a fejezet végéig

1. Ki volt az a király, aki „megégeté tűzben a fiait”? _____
2. Mely ünnep elhalasztása felől döntött a király, a fejedelmek és a gyülekezet? _____
3. Kinek volt a javaslata a források és a patakok eltömítése, elapasztása?

4. Kikre szálltak a törvénykönyvben leírt veszedelmek és átkok?

5. Hol hajtott térdet Jézus a városon kívül, estéről estére?

Általános áttekintés

A Szentírás azt tanítja, hogy már ifjú korunktól szolgálunk kell az Úrnak (Préd 12:1), teljes erőnkkel (Préd 9:12), lelkiismeretesen (Péld 14:23; 2Thess 3:8). Ki kell kérnünk Isten tanácsát mindenben, amit tenni szeretnénk (Péld 3:5).

Ha keressük Istent, minden utunkat Ő igazgatja (Péld 3:6). Az isteni vezetés akkor igazán fontos, amikor sikeres családalapításról van szó, és megfontolt társat kérünk az Úrtól (Péld 19:14).

De még akkor is, amikor mindent helyesen cselekszünk, az isteni vezetésbe vetett hitünket próbára tehetik olyan előreláthatatlan helyzetek, amelyek emberileg megmagyarázhatatlanok és ellenőrizhetetlenek.

Ezek a próbák házassági konfliktusok, anyagi veszteségek, betegségek vagy szeretteink halálának formájában jelentkezhetnek (Préd 5:13–14; Jób 2:2–8). Hálásak lehetünk, mivel Isten vezetése a helyreállítást is elvégzi, még a nehézségek ideje alatt, vagy azután (Józs 1:9; Jn 16:33; Zsid 13:5). Ha valamit megtanulhatunk a próbák során, az az, hogy a siker és a jólét hamar, figyelmeztetés nélkül elvétethetik tőlünk. A Biblia távlatában tehát az anyagi javak nem elegendőek a siker meghatározásához, ellenben a megelégedettség (Péld 15:16; 1Tim 6:6, 8), Isten örömteli szolgálata (Lk 1:47; Zsolt 126:3) és a vezetésébe vetett bizalom (Mt 6:24–34; Zsolt 37:25) sokkal értékesebb kincs.

Amikor anyagi jóléttel áld meg, Isten elvárja, hogy megtiszteljük Őt mindazzal, amivel megajándékozott minket (Péld 3:9–10). E nagylelkűség kedvezményezettjeiként tartzuk mindig szem előtt, hogy az igazi siker nem a gazdagság biztosítja, legyen szó a menny által adományozott gazdagságról is akár. Az igazi siker azt jelenti, hogy a körülményektől függetlenül mindig hűséges „sáfárok” vagyunk. Akár virágzó életet élünk, akár katasztrófális nehézségeken megyünk keresztül, egészségesen vagy betegen nekünk mindhalálíg hűségeseknek kell lennünk, hogy végül elnyerjük az élet koronáját (Jel 2:10).

Magyarázat

A sikert az életben többféleképpen meg lehet határozni, a szóban forgó személy viszonyítási keretének, vagy egy bizonyos kultúrkör domi-

náns elveinek függvényében. Ha a sikert kizárólag az anyagi javak vagy az emberi megvalósítások szűrőjén keresztül mérjük, nyilvánvaló, hogy a viszonyítási keret a világi perspektíva. A hosszú élet és a vagyonosság összhangban van a Szentírással (Péld 3:16), de nem mindig jut el az ember ezeknek a megvalósításoknak a szintjére.

Még a gazdaságilag fejlett országokban is a bűn meg fogja találni a módját annak, hogy teherré, a „test cselekedetei” által értelmetlenné tegye az ember számára az életet. Jézus azonban azért jött, hogy bővelkedő életet adjon az embernek (Jn 10:10). Ez az igazi siker felé vezető út.

Az igazi siker feltételei

1. Isten az első helyen. Az anyagi és a lelki életben a siker első számú feltétele, hogy Isten legyen az első helyen (Mt 6:33; 5Móz 28:1–14). Isten felhívást intéz hozzánk a parancsolatai megtartására, hogy szent népévé tegyen minket (5Móz 28:9), amely az Ő nevét viseli (5Móz 28:10), majd az anyagi természetű áldások által minden nemzet fölé emeli az Ő nevét és népét (5Móz 28:1; Mal 3:12).

Bölcsességünk véges. Vannak utak, amelyek igazaknak tűnnek, mégsem azok (Péld 16:25). Ezért kell bízunk az Úrban és az Ő vezetésében (Péld 3:5–8).

2. Leleményesség. A Szentírásban a leleményesség fogalma gyors reagálású, tehetséges és hozzáértő személyekre utal (héber *mahir*; Péld 22:29), de vonatkozhat eszes, intelligens, éles eszű, hatékony emberre is (héber *haruc*; Péld 13:4). A leleményes ember tehát gyorsan és illetékeshez méltó módon cselekszik. A nemtörődömség és a restség összeegyeztethetetlen a siker fogalmával.

3. A gazdagság és a tisztesség. Józsefnek jól ment sora („szerencsés ember vala”), mert vele volt Isten, amint erről 1Móz 39:2–5 verseiben olvashatunk. Ebben az igeszakaszban a „szerencsés vala” szókapcsolat (héber *tszalah*) jelentése: „állhatatos”, „nyereséges”, „jó”. József nem eshetett a körülmények vagy a lustaság áldozatául, mivel ő „kitartott” és sikeres volt abban, amit véghezvitt. Kihasználta az adódó lehetőségeket, és végig Istennel egyeztetett. Ez volt sikerének a titka.

Mi több, József elnyerte Potifár tetszését, aki teljesen megbízott benne, mindenét rábízta. E hatalmas felelősség egyértelművé teszi, hogy József a hozzáértése és a bölcsessége mellett becsületes, tisztességes és bizalomraméltó is volt. A világnak az élet minden területén szüksége van olyan emberekre, mint József.

„A világnak emberekre van leginkább szüksége, olyan emberekre, akik meg nem vehetők, sem el nem adhatók, akik szívük legmélyéig őszinték és becsületesek, akik nem félnek nevén nevezni a bűnt, akiknek lelkiismerete úgy mutatja az irányt, akár az iránytű az északi pólust, és akik kiállnak az igazság mellett, szakadjon bár az ég” (Ellen G. White: *Nevelés*, 57. o.).

4. A világi siker határainak megértése. Nem szokatlan, hogy az emberek kizárólag az anyagi áldások prizmáján keresztül határozzák meg a siker fogalmát, anélkül hogy figyelembe vennék a fontosabb, nem anyagi természetű ajándékokat, mint az egészség, boldogság, egészséges társadalmi és családi kapcsolatok, eredményes imaélet.

Sajnos ezek a nem anyagi természetű áldások nem mindig egy időben áradnak ki az ember életére, mi több, sokan fel is áldozzák ezeket a világi siker oltárán. Következésképpen jobb kevesebb anyagiakkal rendelkezni, de félni az Urat, mint gazdagnak lenni háborúság közepette (Péld 15:16; Préd 4:6).

A gazdagok kétségkívül sok dologgal rendelkezhetnek (Préd 10:16), de megtörténhet, hogy olyan dologban szenvednek hiányt, amit pénzzel nem lehet megvásárolni, mint például a szabadságot, a békét a gazdagság élvezetéhez (Préd 5:19), vagy a Lélek ajándékát (ApCsel 8:20) és gyümölcsét (Gal 5:22). A gazdagság és a kiváltságos társadalmi pozíció nem teszi feltétlenül jobbá az embert, és számos kísértés kapuját nyitja meg (1Tim 6:9–10).

Továbbá a siker bizonytalan is. Vannak olyan javak, amelyek inkább akadályozzák a birtoklóját, mint segítik, valamint olyan földi gazdagság, amit hirtelen el is lehet veszíteni (Préd 5:13–14). A pénzszerzés öncélúvá válhat, az ember egyre többet gyűjt magának, és sokszor nem is élvezheti mindazt, amit összeharácsolt (Préd 4:6–8), sőt, más fog élni azzal a gazdagsággal, olyasvalaki, aki semmit sem tett az illető kincsek megszerzéséért (Préd 6:2).

Példák a sikerre

1. A siker és a bölcsesség. A siker megnevezésére használt egyik kifejezés a Bibliában a héber *sakal*, amely a különböző igei szakaszokban a „sikert arat”, „gondot visel” vagy „bölcse értelméz” (Károlinál: „eszese viseli”, a ford. megj.) jelentésű szerkezetekben jelenik meg. Ez a szó szerepel Józ 1:7–8 verseiben Józsúéra és Kánaán feletti győzelmére utalva, ahogy a katonai ütközetekből győztesként kikerülő Dávid eseté-

ben is ezt a kifejezést használja a könyv írója (1Sám 18:5, 14–15). Az igazi sikerre vezető bölcsesség és figyelem Istentől származik (Péld 9:10). Ez a bibliai igazság lehet a magyarázata annak, hogy ugyanaz a szó (*saka*) mind „eszés”-ként, mind pedig „siker”-ként fordítható.

2. Siker a házasságban és a családban. A házasság és a család alapját bölcs és sikeres (héber *saka*) házastársak alkotják, ezért az „értelmes feleség” ajándék az Úrtól (Péld 19:14). Másfelől vannak megfontolatlan házastársak is (Károli: „akikben bolondság van”, *ford. megj.*), akiknek a kihívó magatartása és oktalansága ártalmas lehet.

Értékes életelveket tanulhatunk meg a házasságról Izsák történetéből: Ábrahám – idős szolgája által – feleséget szerzett Izsáknak. Ábrahám bízott abban, hogy Isten meg fogja áldani Izsákot egy hozzávaló, értelmes feleséggel (1Móz 24:7). Ábrahám szolgája – válaszként ura hitére – szorgalmasan kereste Izsák számára a feleséget, imában kérve az Úr vezetését (1Móz 24:12). Miközben Izsák elmélkedett és imádkozott a mezőn (1Móz 24:63), Isten hozzávezette Rebekát, hogy a felesége legyen. Hasonlóképpen a keresztény nőnek is imádkoznia kell, hogy Isten bölcs és értelmes (*saka*), stabil pénzügyi háttérrel rendelkező férjet rendeljen számára, aki sikeres, boldog otthont teremthet családjuknak.

3. Siker minden szituációban. Isten meg akarta nyitni az ég csatornáit, hogy megáldja népét, s így az izraeliták betölthessék (héber *asar*) a szerepüket Isten tervében, és áldásként szolgáljanak az összes többi nép számára. Ez az áldás azonban feltételhez volt kötve: hűségeseeknek kellett bizonyulniuk a tized visszafizetésében és az adományozásban (Mal 3:10–12). Az Ószövetség görög fordításában, amelyet zsidók készítettek el (Septuaginta/LXX), a „haladás”-t jelentő héber szót a *makarioi* görög szóval fordították, amelynek jelentése „áldott” vagy „boldog” (Mal 3:12). Ez által az áldás által (*makarioi*) Izrael Isten nevére terelte az összes nép figyelmét.

A Boldogmondásokban Jézus beazonosítja a mennyország boldog (görög *makarioi*) polgárait: ők a lelki szegények, a szelídek, az irgalmasok, a békességre igyekvők és a tiszta szívűek (Mt 5:1–9). Jézus meghatározása szerint további boldog emberek az üldözöttek és az igazságért háborúságot szenvedők (Mt 5:10–11), valamint azok, akik a hitük miatt szenvednek és próbákat kell kiállniuk (Jak 5:11).

Másfelől sokan helyesen cselekszenek, de az életükben megmagyarázhatatlanul jelentkező előreláthatatlan események erősen megpróbálják a hitüket: szerencsétlenségek, betegségek, gazdasági csőd, szeretteik

elvesztése. Ezek az emberek türelmesen szembenéznek ezekkel a próbákkal, és nem veszítik el a hitüket. Ezzel Isten szemében áldott, boldog és sikeres emberekké válnak, ahogy Jób pátriárka is annak idején (Jak 5:10–11). Életük sikeres, mert a körülményektől függetlenül mindvégig hűségesek maradtak (Jel 2:10).

Összegzőképpen: Isten örömmel áld meg minket anyagi javakkal, de ez nem mindig történik meg, a jó és a gonosz közötti konfliktusban lehetnek olyan számunkra ismeretlen szituációk, amelyek miatt ez nem lehetséges (Jób 1:8–22; lásd: Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 209. o.). Mégis Isten kegyelméből sikerülhet az első helyre tennünk Istent az életünkben (Mt 6:33).

Alkalmazás

Kérd meg a csoportod egyik tagját, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd válaszoljatok az ezeket követő kérdésekre.

A látszólagos siker

„A gonosz csak látszólag ér el sikereket, a valóságban azonban nem” (Ellen G. White: *Nevelés*, 108. o.).

Mit kell tennünk ahhoz, hogy az Istent nem féltő emberek látszólagos sikere ne befolyásoljon minket (Zsolt 73:2–20)?

A látszólagos sikertelenség

„Számításaink gyakran zátonyra futnak, hogy Isten tervei érvényesülhessenek életünkben. Majd csak az örök életben fogunk magyarázatot kapni az élet titkaira és bonyodalmaira, amelyek miatt elvesztettük legdrágább reményeinket. Majd akkor fogjuk igazán megérteni, hogy be nem teljesült reményeink a legnagyobb áldások voltak életünkben” (Ellen G. White: *Our High Calling*, 318. o.).

Veszteségeinkre, be nem teljesült vágyainkra és szertefozzlott reményeinkre gondolva, hogyan vigasztal meg minket ez az idézet? Hogyan maradhatunk nyugodtak a hívők látszólagos sikertelensége láttán (1Kor 13:7; 1Pt 1:6–7; 1Pt 4:16)?

Az igazi siker elvei

„A törvényes üzletnek nincs olyan ága, amire a Bibliában található alapelvek ne nyújtanának megfelelő felkészülést. A valódi siker záloga

a szorgalom, az őszinteség, a takarékoság és a tisztaság” (Ellen G. White: *Nevelés*, 135. o.).

- 1 Miért olyan fontosak a sikerre vonatkozó bibliai elvek (Préd 7:12; Péld 3:13–18)?
- 2 Hogyan élhetünk társadalmi és pénzügyi szempontból virágzó életet úgy, hogy közben nem veszítjük el a hitünket Istenben, és nem esünk a mammon iránti szeretet csapdájába (Mt 6:33; 1Krón 29:14–16; Péld 3:9–10)?

február 25 – március 3.

Óvakodjunk a kapzsiságtól!

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Józsué 7; Ézsaiás 14:12-14; János 12:1-8;
Apostolok cselekedetei 5:1-11; 1Korinthus 10:13; Efezus 5:5

Alapige: „Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővelkedésben van az embernek az ő élete” (Lk 12:15).

A kapzsiság olyan vagyon vagy birtok utáni féktelen vágyakozás, ami más tulajdona. Ez nem kis dolog, méghozzá annyira nem, hogy ott van közvetlenül a hazugság, a lopás és a gyilkosság mellett. Olyan veszélyes, hogy Isten úgy döntött, belefoglalja nagy erkölcsi törvényébe: *„Ne kívánd a te felebarátodnak házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a te felebarátodé”* (2Móz 20:17).

A kapzsiságot gyakran sorolják azok közé a förtelmes bűnök közé, amelyek kizárhatják az embert Isten országából. *„Vagy nem tudjátok, hogy az igazságtalanok nem fogják örökölni Istennek országát? Ne tévelyegjete! Mert sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem nyereszkezők, sem részegesek, sem szitkozódók, sem rablók nem fogják örökölni Isten országát”* (1Kor 6:9-10, ÚRK).

A kapzsiság ott van a zsarolás, a bálványimádás, a paráznaság és a házasságtörés mellett? Ezt mondja az igeszöveg. Ezen a héten néhány olyan példát vizsgálunk meg, amelyek bemutatják, mennyire rossz is valójában, illetve mit tehetünk azért, hogy felülkerekedjünk rajta!

Március 4. – A nők imanapja

Természetes módon gyakran felvetődik a kérdés, hogy miként ütötte fel a fejét a bűn Isten világegyetemében. Valamennyire értjük. A lényege a kapzsiság. Valószínűleg tehát igazából ez az eredendő bűn.

- 1** Olvassuk el **Ézs 14:12-14** szakaszát! Milyen utalást találunk itt Lucifer bűnbeesésére? Mi volt a kapzsiság szerepe ebben a folyamatban?

„Nem volt meglepődve rangjával, pedig nagyobb megbecsülésben részesült, mint a mennyei sereg többi tagja. Merészen magának igényelte azt a hódolatot, amely egyedül a Teremtőt illette meg. Nem arra tanította a teremtett lényeket, hogy mindenekfelett Istent szeressék és neki engedelmesskedjenek. Szolgálatukat és hűségüket inkább magának akarta biztosítani. Megkívánta azt a dicsőséget, amellyel a végtelen Atya a Fiát ruházta fel; ez az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, amelyre egyedül Krisztusnak volt joga” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 9. o.).

- 2** Olvassuk el **Ef 5:5** és **Kol 3:5** verseit! Pál szerint mivel egyenlő a kapzsiság? Miért?

Milyen érdekes, hogy az apostol kétszer is egyenértékűnek nevezi a kapzsiságot a bálványimádással. Az a bálványimádás, amikor Isten, a Teremtő helyett az ember mást, egy teremtett lényt vagy dolgot tisztel, annak szenteli az életét (Róm 1:25). Lehetséges tehát, hogy a kapzsiság azt jelenti: az ember olyasmit akar megszerezni, ami nem való neki, de annyira áhítozik rá, hogy szívében csak a vágyára összpontosít, nem az Úrra?

Lucifer eleinte kétségkívül nem tudta, hová vezetik majd helytelen vágyai. Ugyanez megeshet velünk is. A „Ne kívánd!” parancsolat az egyetlen, ami kizárólag a gondolatokra vonatkozik, és megakadályozhatja, hogy olyasmit tegyünk, ami más parancsolatok áthágásához vezetne (lásd például 2Sámuel 11. fejezetét).

Olvassuk el 1Tim 6:6-7 verseit! Hogyan védhetjük meg magunkat a kívánságtól, ha arra összpontosítunk, amit itt Pál írt?

Izrael történelmének egyik legnagyobb idősza volt, amikor negyven évnyi pusztai vándorlás után végre beléphettek az ígért földre. Izrael népe hatalmas csoda folytán az áradás időszakában száraz lábbal kelt át a Jordán-folyó medrén. Ez az átkelés olyan hatásos volt, hogy Kánaán pogány királyainak a szíve „megolvadt”, nem volt merszük harcolni (Józs 5:1).

Kánaán meghódításakor az első igazi kihívást Jerikót fallal körülvett és megerősített városának bevétele jelentette. Senki nem tudta, hogyan lehet legyőzni Jerikót, még Józsué sem. Isten azonban Józsué imájára válaszul bemutatta a tervet, hogyan rombolhatják le a várost, amit végre is hajtottak. Ám ezután kifejezetten rosszul alakultak a dolgok.

3 Olvassuk el Józsué könyve 7. fejezetét! Mi történt a jerikói nagy győzelem után? Milyen tanulságot szűrünk le ebből a történetből magunkra nézve?

Ákán bevallotta tettetét, amikor megvádolták, és elmondta, hogy *„megkívántam ezeket”*. Az a héber szó (*„hmad”*), aminek a fordítása *„megkívántam”*, a Bibliában másutt kifejezetten pozitív értelemben fordul elő. Ugyanezt találjuk példának okáért Dán 9:23 versében, amikor Gábiel azt mondta Dánielnek, hogy *„kedves vagy”*.

Ebben az esetben azonban a *hmad* jelentése rosszra mutatott. Ákán szembement az egyértelmű paranccsal, ami az elfoglalt városokban megtiltotta a fosztogatást (Józs 6:18-19), és így szégyent hozott az egész nemzetre. Ráadásul az Ainál elszenvedett vereség után Józsué aggódni kezdett: *„Ha meghallják a kananeusok és e földnek minden lakói, és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünket e földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért”* (Józs 7:9)? Más szóval, az Úr arra akarta felhasználni az óriási győzelmeket, hogy a környező népek tudtára adja, mekkora hatalma van és a népéért munkálkodik. A hódításukkal (másképpen) kellett bizonyítaniuk a népek előtt Jahve erejét. Az Ainál történt fiaskó után azonban kudarcot vallott ez a bizonyágtétel, és még emberi életet is vesztek.

Gondoljunk bele, hogy Ákán milyen egyszerűen igazolhatta magában a tetteit! Valójában a többi zsákmányhoz képest ez annyira kevés! Senkinek nem fog feltűnni. Mégis, kinek árthat? Mellesleg a családomnak is szüksége van a pénzre. Hogyan védhetjük meg magunkat az efféle veszélyes mentegetőzéstől?

A Biblia egyik letragikusabb története Iskáriótes Júdásé. Olyan kiváltságban volt része, ami a világon csak tizenegy másik embernek adótt meg: mindig Jézus társaságában lehetett, magától a Mestertől tanulhatott örökérvényű igazságokat. Milyen szomorú, hogy amint tudjuk, ő örökre elveszett, miközben mások, akiknek közel sem volt annyi lehetősége, mint neki, üdvözülni fognak!

Mi történt? A választ egy szóban találjuk: kapzsiság, vagyis a szíve vágya.

4 **Olvassuk el Jn 12:1-8 szakaszát! Mit tett Mária, amivel akkora feltűnést keltett? Hogyan reagált Júdás? Miért? Mit felelt Krisztus?**

Az Üdvözítő szelíden megdorgálta Júdást a kapzsiságból fakadó megjegyzése miatt, erre ő távozott a lakomáról. Egyenesen a főpap palotájába ment, ahol Jézus ellenségei gyülekeztek. Sokkal kevesebbért kész volt a kezükbe adni Jézust, mint amennyit Mária ajándéka ért (lásd Mt 26:14-16).

Mi történt Júdással? Annyi nagyszerű lehetőséget, ritka kiváltságot kapott! Miért tett mégis ilyen rossz dolgot? Ellen G. White szerint „Júdás megszerette a Nagy Tanítót, és szeretett volna vele lenni. Megvolt benne a vágy arra, hogy jelleme és élete megváltozzon, és azt remélte, hogy Krisztussal való kapcsolata révén megtapasztalhatja majd ezt. Az Üdvözítő nem utasította vissza Júdás közeledését. Helyet adott neki a tizenkettő között. Megajándékozta őt hatalommal, hogy betegeket tudjon gyógyítani és démonokat tudjon kiűzni. Júdás azonban nem jutott el addig a pontig, hogy teljesen alárendelje magát Krisztusnak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 620. o.).

Végző soron mindannyiunknak vannak jellemhibáink, amelyeket legyőzhetünk, ha engedünk Isten bennünk munkálkodó hatalmának. Júdás viszont nem adta át teljesen magát Krisztusnak, így a hatalmába kerítette a kapzsiság bűne, aminek tragikus végkimenetele lett, pedig Krisztus erejével felülkerekedhetett volna azon. Ki az közülünk, aki ilyen vagy olyan téren ne küzdene a kívánsággal? Ebben az esetben Júdás a pénzt kívánta, és a szívbeli bűne, a kívánság lopásra készítette (Jn 12:6), végül pedig amiatt árulta el Jézust.

Félelmetes tanulság ez mindannyiunk számára azzal kapcsolatban, hogy mennyire veszélyes lehet a kívánság! Ami kis dolognak tűnik, egyszerű szívbeli vágyként indul, végül katasztrófához és örök kárhozathoz vezethet.

Izgalmas lehetett akkoriban az egyházhoz tartozni. A Szentlélek pünkösdi kiáradása után az apostolok nagy erővel hirdették az evangéliumot, majd ezrek csatlakoztak a közösséghez.

„Miután könnyörögtek, megrendült az a hely, ahol összegyöttek, és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten igéjét bátran hirdették. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt, és vagyonából senki semmit nem mondott magáénak, hanem mindenük közös volt” (ApCsel 4:31-32, ÚRK).

Micsoda előjog volt Anániás és Szafira számára, hogy részei lehettek a korai egyháznak, figyelhették, amint növekszik, tanúi voltak a Szentlélek szemmel látható munkájának! *„Nem volt közöttük egyetlen szűköldő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták, és az eladottak árát elhozták és letették az apostolok lábához, amelyet aztán elosztottak a többiek között, kinek-kinek szüksége szerint” (ApCsel 4:34-35, ÚRK).*

Anániás és Szafira egészen az események hatása alá került, ők is a részesei akartak lenni ennek. Elhatározták, hogy eladnak egy birtokot, és hozzájárulnak az egyház előmeneteléhez. Eddig minden rendben is volt.

5 **Olvassuk el ApCsel 5:1-11 részét! Vajon mi a rosszabb: visszatartani valamennyit az összegből, vagy hazudni azzal kapcsolatban? Miért lett ilyen szigorú az ítélet?** _____

Eleinte úgy tűnt, hogy őszintén támogatni akarták a munkát. „Később Anániás és Szafira megszorították a Szentlelket, mert engedtek a kapzsiságnak. Ígéretüket megbánták, és csakhamar eloszlott annak az áldásnak az éltető befolyása, amely szívüket hó vággyal töltötte el, hogy Krisztus ügyéért nagy dolgot tegyenek” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 48. o.). Más szóval, bár jó szándékkal indultak, a kapzsiságuk miatt álarcot öltöttek, másnak tettették magukat, mint akik valójában voltak.

„Erre nagy félelem támadt az egész gyülekezetben és mindazokban, akik ezt hallották” (ApCsel 5:11, ÚRK). Az eset után az emberek bizonyára jobban odafigyeltek a tizedük befizetésére. Ám ez a szomorú történet nem azért szerepel a Bibliában, hogy a hűségesebb tizedfizetésre intsen bennünket. Hová vezethet tehát a kívánság? Mit tanít ez a történet ezzel kapcsolatban?

A kapzsiság a szívből fakad, és gyakran észrevétlen marad, mint a büszkeség meg az önzés, ezért halálos és megtévesztő. Éppen elég nehéz legyőzni az olyan nyilvánvaló bűnöket, mint a hazugság, a házasságtörés, a lopás, a bálványimádás és a szombatrontás, amelyek kívülről is láthatóak és az elkövetésük előtt gondolkodni kell. Viszont hogyan kerekedhetünk felül a helytelen gondolatokon? Itt válik igazán nehézé a helyzet.

6 Olvassuk el **1Kor 10:13** versét! Milyen ígéretet kapunk itt? Miért olyan fontos ezt a kívánság gondolatkörével összefüggésben is értelmezni?

Isten hatalmával hogyan védekezhethetünk ez ellen a veszélyesen megtévesztő bűn ellen?

1. Határozzuk el, hogy Istent fogjuk szolgálni és rá hagyatkozunk, családja tagjaiként! *„Válasszatok magatoknak még ma, akít szolgáljatok... én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk”* (Józs 24:15).

2. Imádkozzunk naponta, és imáinkba foglaljuk bele Mt 6:13 versét is: *„És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké”* (ÚRK)! Amikor olyasmit kívánunk, amiről tudjuk, hogy nem kellene, akkor imádkozzunk azért a helyzetért, hivatkozunk a Biblia győzelmi ígéreteire, így akár 1Kor 10:13 versére is!

3. Tanulmányozzuk rendszeresen a Bibliát! *„Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened”* (Zsolt 119:11).

Jézus már megküzdött az ember/bűn problémájával. Mindenben megkísértetett, amiben minket is kísértés ér. Egész éjszakákat töltött az Atyával való imakapcsolatban, hogy erőt kapjon az ellenálláshoz. Nem hagyta el a földet addig, amíg a példájával utat nem készített és erőt nem ígért mindannyiunknak arra, hogy hittel és engedelmességgel élhessünk, és kifejlődhessen bennünk a krisztusi jellem.

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban” (Ézs 55:6-7).

Milyen következményekkel járt már a kívánság az életünkben? Milyen tanulságokat szűrtünk le? Mit kellene még ezen felül is megtanulnunk?

Nem Ákán volt az egyetlen, aki ezüstöt és aranyat vitt vissza Izrael táborába Jerikó bevétele után. Józsué azt mondta a férfiaknak, hogy hordják vissza az ezüstöt, aranyat, illetve a réz- és vasedényeket Isten házána kincstárába (Józs 6:19, 24). Minden egyebet elégettek. Viszont Ákán volt az egyetlen, aki megtartott magának valamit. „Izrael milliói közül csak egy ember volt, aki az ítélet és győzelem eme ünnepélyes órájában át merte hágni Isten parancsolatát. Sineár drága köntösének láttára felébredt Ákán kapzsisága. Még akkor is, amikor emiatt szembe került a halállal, »jó babiloni köntösnek« nevezte azt (Józs 7:21). Egyik bűnt követi a másik. Eltulajdonította az Úr kincstárának szentelt aranyat és ezüstöt – és meglopta Istent Kánaán földjének első gyümölcséből” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 462. o.).

Pál felsorolja az utolsó idők jeleit, amelyek közül az első kettő a pénzhez, illetve a javakhoz való hozzáállással kapcsolatos. „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók [kapzsig]” (2Tim 3:1-2). Az önzés és a pénz szeretete lesz az emberiség meghatározó jellemzője az utolsó napokban – a mi korunkban.

Naponkénti tanulmányozásra: 2Krn 35 – Ezsd 5; Ellen G. White: *Az imádság*, 16. fejezet, „Az egyéni imának titkosnak kell lennie” bekezdésig

1. Ki állította azt, hogy Isten neki adta a föld minden királyságát?

2. Kinek kellett aranyat, ezüstöt, jószágot és barmot adományoznia önkéntesen, és kinek a részére?

3. Hol jelenik meg Ezsdrás könyvében a 666-os szám?

4. Babilon melyik királya adott engedélyt uralkodása első évében a templom újjáépítésére?

5. **Hová vezet az imának és a Biblia tanulmányozásának elhanyagolása?**

Általános áttekintés

A kívánság – a kapzsiság egy formája – bűnt szül, mely halálhoz vezet (Jak 1:15; Júd 1:18). A kapzsiság az önzetlen szeretet törvényének áthágása (1Kor 13:5), ezzel szemben viszont a kegyes élethez társuló megelégedettség nagy nyereség (1Tim 6:6–10).

A kapzsiság nem ismer határokat, még a szent dolgokban sem, ahogy azt oly sokszor szemlélteti bibliai szereplők – emberek és angyalok – élete. A mennyben Lucifer felmagasztalta magát (Ézs 14:12–14). Ma a földön az emberiség olyan dolgokra vágyik, ami egyedül Istent illeti meg. Jerikó várának elestekor Ákán olyasmi után vágyakozott, ami Isten kincstárának volt szentelve (Józs 6:19, 24; 7:20–21). Júdás tolvaj volt, aki a pénzes zacskóból lopott (Jn 12:4–6). A Szentlélek gyülekezetre történő kitöltetésekor Ananiás és Szafira hazudott, mivel visszatartott az Úrnak megígért részből (ApCsel 5:1–10). Még a választott nép is megsalta Istent, miután kiszabadult a száműzetéséből (Mal 3:8–10).

A kapzsiság és a kívánság ellenszere: a Szentlélek és nem a saját természetünk hangjára hallgatni (Gal 5:22; Róm 8:4–9). Azokat, akik nem ismerik Istent, a kívánságaik és a testi élvezetek vezetik (2Thess 4:5), viszont a Jézust követők megtagadják önmagukat, és fölveszik a keresztyüket (Lk 9:23), megszabadulva attól a romlottságtól, amely a kívánság által a világban van (2Pt 1:4).

Istent, mindenek Adományozóját utánozva, Jézushoz hasonlóan a szeretetben járunk. A bűnösök iránti szeretet ihlette Jézust, hogy ajándékként és áldozatként Önmagát adja érettünk (Ef 5:1–2). Az ima és a Jézus – a testet öltött Ige – kegyelme által vezetett élet igazolni fogja azt a bibliai igazságot, hogy „jobb adni, mint venni” (ApCsel 20:35), „mert a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9:7).

Magyarázat

A kívánság és a telhetetlenség

1. Az Újszövetségben a „kívánság” kifejezésére használt egyik szó a görög *epithymia*, ami jelenthet „vágyat”, vagy „testi kívánságot” (Jak 1:14; 1Jn 2:16–17). Megtérésünk előtt „a testünk kívánságaiban” (*epithymia*, Ef 2:3) jártunk. Azok az emberek, akik nem ismerik Istent, a saját szívük vágyait (*epithymia*, Róm 1:21–24) követik. Másrészt Pál látni szeretné

a testvéreit (*epithymia*, Róm 15:23), és vágyik Krisztussal lenni (*epithymia*, Fil 1:23).

A fenti jelentések értelmében a kívánság tehát lehet jó vagy rossz. Következésképpen Pál apostol azt tanácsolja, hogy „öldököljétek meg a ti földi tagjaitokat” (Kol 3:5), majd megemlíti a gonosz kívánságokat (*kakósz epithymia*), amelyek károsak és egészségtelenek, ahogy a fősვნényiséget, telhetetlenséget is (*pleonekszia*), amely nem más, mint bálványimádás.

2. A telhetetlenséget vagy kapzsiságot különösképpen a gazdagság, az anyagi javak és a mások dolgai utáni túlzott vágy jellemzi.

Pál apostol a „fősვნény” (Károli, a ford. megj.; *pleonekszia*) szót használja a nyereségvágy kifejezésére (Ef 5:5). Jézus is összekapcsolja a „telhetetlenséget” az anyagi javak bőségeivel (Lk 12:15). A kapzsiság ebben az értelemben jelenthet valamely dolog iránti túlzott vagy törvénytelen vágyat is.

A telhetetlenség (*pleonekszia*) vagy a bűnös kívánság (*kakósz epithymia*) eltorzítja a bűnös érzékelőképességét, mivel az önkontroll nélküli kívánság (Gal 5:22) bálványimádáshoz vezet (Ef 5:5), hiszen a Teremtő helyett anyagi dolgok, javak felmagasztalásáról van szó.

Figyelmeztető példák

1. Lucifer azt tervezte, hogy átveszi Isten trónját a mennyben (Ézs 14:12–14), magának követeli a jogot, hogy imádják (Mt 4:9), és a Teremtő helyett önmagát magasztalja fel, a teremtett lényt. De mivel ez nem sikerült neki a mennyben, gonosz figyelmét az emberiség felé fordította, bátorítva a bűnt és a testi kívánságokat, hogy ily módon tönkretegye az Úr kincsét a földön (Mal 3:8–10).

Az Úr azonban felhívást intéz a hívőkhöz, hogy térjenek vissza Hozzá (Mal 3:7–8), mértéken felül ígérve nekik az áldásból (Mal 3:10–12), amely jobb a világi kívánságok mentén szerzett nyereségnél.

2. Ákán elismerte, hogy szemet vetett (héber *hamad*) az Isten tárházába tartozó szent dolgokra (Józs 6:18–19; 7:21). A *hamad* szó jelentése „kívánság”, „telhetetlenség”, „vágy”, „szépség”, „kellems dolog”, „gyönyör”, „gyönyörűség”, „értékes dolog”. Ez a kifejezés szerepel a tizedik parancsolatban is, amely a bűnös kívánságokat tiltja (2Móz 20:17). Következésképpen a bűn kezdete a jó, de tiltott dolog utáni vágy.

Mind a zsidók által görögre fordított Ószövetség (Septuaginta), mind Pál apostol levelei a tizedik parancsolatban is szereplő héber *hamad* szót

az *epithymia* görög kifejezéssel tolmácsolják (Róm 7:7; 13:9), amelynek jelentése „kívánság”. Ez a tiltott szépségek és örömök utáni kívánság vagy vonzalom (*hamad*) imával és vigyázással győzhető le (Mt 26:41). Ha nem Isten van az első helyen az ember szívében (Mt 6:33), akkor a kívánság – még ha az elején ártatlan és legitim is – önkontroll nélkül elégtételt ki (Gal 5:22), s így bűnhöz vezet.

Ákán tiltott dolgokat kívánt meg. Miután lelepleződött a bűne, a telhetetlenség (*hamad*) miatt elvakult Ákán a babiloni köntöst továbbra is „jó”-nak minősítette (Józs 7:21). Egy dolog szépsége és értéke azonban még nem indokolja a bűn elkövetését, és a bűn súlyosságát sem enyhíti.

3. Éva megértette, hogy a fa jó volt, kellemes és kívánatos (*hamad*, 1Móz 3:6), és evett a tiltott gyümölcsből. Az Édenben áthágta a tizedik parancsolatot. Ezúttal is a tanulság az, hogy valami, ami szép, jó és kívánatos (*hamad* és *epithymia*) volt, és bűnre vitt az Édenben, a bűnbeesés után is ugyanúgy bűnre visz (Jak 1:14; 1Jn 2:16–17).

4. Júdás tapasztalata (Jn 12:1–8) figyelmeztet, hogy a vezetői pozíció és a csodák önmagukban nem győzik le az ember szívében a telhetetlenséget. Egy volt a tizenkét tanítvány közül, közvetlenül hallhatta a Tanítót, több csodájának is a szemtanúja volt. Az Úr pénzének volt a kezelője, ennek ellenére lopott a Krisztus munkájának előrehaladására felajánlott adományokból (Jn 12:5–6), és irigység lángolt fel a szívében, amikor meglátta, hogy egy megtért és hálás szív drága nárdusolajat öntött a Megváltó fejére. Júdás és néhányan rajta kívül nem értettek egyet a Mária gesztusával, az adományozásra felhasználható pénz pazarlásának tartották, azt az összeget szerintük inkább a szegényeknek kellett volna adni (Mk 14:4–5). Vagy inkább arról volt szó, hogy Júdás abból a pénzből is el akart venni a maga számára?

Amellett, hogy Isten munkáját támogatják (Mal 3:10), a tizednek és az adományoknak lelki jelentőségük is van a hűséges Isten-imádó számára: Isten nevének felmagasztalása (Mal 1:11), az adakozó közeledése Istenhez (Mal 3:7–8), a tizedfizető és adományozó tisztessége (Péld 3:9), valamint maga az Isten-imádat (Zsolt 66:13). Következésképpen nem vétetik el a jutalom Máriától (Jn 12:3–8), aki számára a háromszáz napi munka bérének megfelelő értékű kenet túl kevésnek tűnt. Letérdelt Jézus előtt, és a hajával törölte meg a Mester lábát, ezzel önmagát is feláldozva. Magatartása sosem merül feledésbe: „Azon önfeláldozó, oda-szentelt emberek, akik visszaadják Istennek, ami az övé, amint el is várja tőlük, cselekedeteik szerint részesülnek majd jutalomban. Ha nem a legkitűnőbbben használják fel ezeket a javakat, tehát nem is érik el a célt

– Isten magasztalását és az emberek üdvösségét, melyre az adományozók szánták –, akik őszinte szívvel hozták az áldozatot, egyedül Isten dicsőségével gondolva, nem veszítik el jutalmukat” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 2. köt., 519. o.).

5. Ananiás és Szafira esete is példaértékű (ApCsel 5:1–11). Mózes harmadik könyvében meg van határozva, hogy az ingatlanok eladásából származó összeget adományként fel kellene ajánlani a szentély tárházának (3Móz 27:8–33). A tized szintén a szentségek közé tartozik (3Móz 27:31–33; Mal 3:10). 3Móz 27. fejezete azonban azt is kiemeli, hogy minden az Úrnak szentelendő dolgot az értékesítés vagy kiváltás előtt előbb a papnak fel kellett értékelnie, a kiváltás törvényének értelmében (3Móz 27:8, 11–13, 25, 27, 31–32).

Ez a pap által végzett értékelés azt sugallhatja, hogy a felmérés célja a telhetetlenség kialakulásának megakadályozása volt, amit a pap a felajánlott vagy kiváltásra szánt dolog alulértékelése által ért el, de az is megtörténhet, hogy az intézkedést azért végezték el, hogy megelőzzék annak lehetőségét, hogy az adományozó visszatartson magának egy részt a nyereségből.

Mivel a papok abban a korban már nem végeztek felmérést az eladandó javak értékét illetően, az eladott tulajdon értékének meghatározása egyedül Ananiás és Szafira lelkiismeretén múltott. Csakhogy Ananiás és Szafira hazudott, hogy így magának is megtarthasson egy részt a megígért összegből.

Mindenesetre az Újszövetségben a tizedek és adományok szentségek és érinthetetlenek maradnak, ahogy az Ószövetségben is azok voltak. Ezt igazolják Isten és a Szentlélek közvetlen kinyilatkoztatásai (Zsid 2:1–4; ApCsel 5:1–11).

Minden alkalommal, amikor lelki megújulásra került sor, feléledt a nép adakozókészsége is (2Móz 35:20–29; 2Krón 31:1–12; Mal 3:6–12; ApCsel 4:23–37). Csakhogy Ananiás és Szafira nem igazán részesült a Szentlélek kitöltetéséből, ezért vállalniuk kellett a következményeket. Ha sikerült volna a csalásuk, az apostolok hitelessége és az egyház isteni legitimitása már az elején érintve lett volna. Ma már nem kell számolnunk ilyen azonnali isteni ítélettel, viszont eljön majd az a nap, amikor mindannyian számot fogunk adni az Úr előtt mindenért, amit tettünk, akár jó, akár rossz dolog volt az (Préd 12:15–16).

„Nemcsak az első gyülekezetnek, hanem minden eljövendő nemzedéknek szolgáljon intelmül Isten haragjának ez a példája a kapzsiság,

a csalás és a képmutatás ellen. Ananiás és Szafira lelkében először a kapzsiság ébredt fel [...] A tized és az önkéntes adományok képezik Isten művének jövedelmét” (Ellen G. White: *Apostolok története*, 74. o.).

Alkalmazás

Kérd meg a csoportod egyik tagját, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd válaszoljatok a kérdésekre!

Gyógymód a kapzsiság ellen

„Az állandó önmehtagadó segítőkészség Isten gyógyszere az önzés és a kapzsiság megrontó bűne ellen. Az Úr rendelte el a rendszeres segítőkészséget műve fenntartására és a nyomorúságban élők szenvedésének enyhítésére. Elrendelte, hogy az adakozás váljék szokásunkká, ellensúlyozva a kapzsiság veszélyes és megtévesztő bűnét. A folyamatos adakozókészség halálra éhezheti a kapzsiságot” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 370. o.).

- 1 A jólelkű segítőkészség idegennek tűnhet az újjá nem született emberi szív számára. Hogyan ápolhatjuk az önzetlen segítőkészség szokását? Mit kell tennünk annak érdekében, hogy örömmel tudjunk segíteni másokon, megszabadulva ezáltal a kapzsiság érzésétől?
- 2 Hogyan vonhatjuk be az embereket a hűséges tizedfizetésre, adományozásra, humanitárius és missziós természetű jótékonyagra ösztönző kampányokba?

Az adakozókészség és a Szentlélek

„A hívőknek ez az adakozókészsége a Szentlélek kitöltetésének volt a következménye. Akik elfogadták az evangéliumot, azoknak *szívük-lelkük egy vala*. Egyetlen közös érdek uralta őket: a rájuk bízott misszió eredményessége. A haszonlesést nem ismerték. [...] Később azonban Ananiás és Szafira megszorították a Szentlelket, amennyiben kapzsiság fogta el őket” (Ellen G. White: *Apostolok története*, 70–72. o.).

- 3 A keresztyén adakozókészség akkor érvényesülhet, ha a Szentléleknek lehetősége van dolgozni a szívünkben. A telhetetlenség a jótékonyág ellentéte. Elemezd a saját lelki életedet, figyelembe véve, hogy milyen mértékben veszél részt a gyülekezeted humanitárius és missziós projektjeinek anyagi támogatásában! Milyen eredményre jutottál az önvizsgálatod során? Olvasd el 2Kor 13:5 versét!

Mit adhatunk vissza?

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Példabeszédek 27:23-27; Prédikátor 2:18-22; 5:10; Lukács 12:16-21; 2Korinthus 4:18; Kolossé 1:15-17

Alapige: „És hallék az égből szózatot, amely ezt mondja vala nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket” (Jel 14:13).

A munkáséveink befejezéséhez közeledve arra kezdünk figyelni az anyagiak téren, hogy az életünk végére gondolva megőrizzük a vagyónkat. A nyugdíjazás megrázó élmény lehet. Hogyan haladjunk tovább anyagi szempontból?

Amint az emberek idősödnek, szinte természetes módon jön a jövő miatti aggodalom. A leggyakoribb félelmek közé tartozik a korai halál (mielőtt gondoskodni tudnának a családról), a túl hosszú élet (felélik a vagyónkat vagy a megtakarításukat), súlyos betegség (minden vagyónkat egyszerre elviheti), illetve a szellemi és/vagy testi leépülés (ki fog róluk gondoskodni?).

Ellen G. White a következőt írta ezekkel a félelmekkel kapcsolatban: „Ezek a félelmek mind Sátántól erednek... Ha az ember olyan pozícióba helyezkedik, amit Isten szán neki, akkor az utolsó napjai lehetnek a legjobbak és legboldogabbak... Tegyük félre tehát minden szorongást és terhet, és töltsük ezt az időt olyan boldogan, amennyire csak lehet! Éreljük magunkat a mennyre” (*Testimonies for the Church*. 1. köt. 424. o.)!

Ezen a héten megvizsgáljuk, mit tanácsol Isten az utolsó éveinkkel kapcsolatban. Milyen dolgokkal foglalkozzunk, mit kerüljünk és milyen elveket kövessünk?

- 1** Olvassuk el Lk 12:16-21 szakaszát! Milyen időszerű üzenetet találunk itt? Mi miatt fedtte meg az Úr a bolond embert? Mit árul ez el nekünk a javakhoz való viszonyunkról?

Azt is mondhatnánk, hogy Jézus példázata arról szól, *mit ne tegyünk nyugdíjaskorban*, bár az üzenete ennél még tágabb. Tehát ha valaki azért hagyja abba a munkát, hogy csak önmagára költse az összegyűlt vagyonát, akkor vigyázzon és vegye a szívére ezt a történetet! Nem az a baj, ha az ember keményen dolgozik vagy meggazdagszik és az idő múlásával még gazdagabb lesz. A hozzáállás a probléma. A példázatbeli férfi szavai mutatják, mi az igazi gond: „*Tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörköd-jél*” (Lk 12:19)!

„Ennek az embernek nem voltak a pusztulásnak kitett állatokénál magasabb rendű céljai. Úgy élt, mintha nem volna Isten, sem menny, sem örök élet. Mintha mindaz, ami nála volt, a sajátja lett volna, és nem tartozna semmivel sem Istennek, sem embernek” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 172. o.).

A bolond gazdag példáját követi, aki ebben az életszakaszban csakis magára gondol, és figyelmen kívül hagyja mások szükségleteit, illetve Isten ügyét. Jézus példázatában nem látjuk jelét annak, hogy a gazdag ember lusta vagy becsstelen lett volna. A baj azzal volt, ahogyan elköltötte azt, amit Isten rábízott. Mivel nem tudjuk, mikor fogunk meghalni, mindig álljunk készen az Úr akaratát cselekedni, ahelyett, hogy önző módon éljünk.

A Biblia azt az általános képet festi, hogy amíg csak képes rá az ember, addig dolgozik és tevékeny marad. Sőt, érdekes felfigyelnünk arra, hogy sokak szerint Dániel és Jelenések nagy prófétai könyveinek írói mindketten a nyolcvanas éveikben jártak, amikor befejezték a munkájukat. Történt ez abban a korban, amikor az átlagéletkor ötven év körül volt. Ellen G. White a hetvenedik életéve után írta néhány legismertebb és legkedveltebb könyvét, például a *Jézus életét*. Az idős kornak nem kell feltétlenül azt jelentenie, hogy már nem vagyunk tevékenyek. Igyekezzünk annyi jót tenni, amennyit csak az egészségünk enged! Jézus azt tanácsolja a második eljövételét váróknak, hogy ne csak figyeljenek, hanem továbbra is dolgozzanak (Mt 24:44-46).

Hogyan kerülhetjük el életkortól és anyagi helyzetétől függetlenül, hogy beleessünk abba a csapdába, mint a példázatbeli ember? Tegyük fel magunknak a kérdést: „Miért élek?”

Valaki egyszer megkérdezte a híres evangélistától, Billy Grahamtól, hogy mit tart a leginkább meglepőnek az étellel kapcsolatban most, amikor már megöregedett (Graham akkoriban a hatvanas éveiben járt). Mit felelt erre? „Az élet rövidegét.”

Vitathatatlan, hogy repül az idő.

2 Mit tanítanak a következő versek az emberi életről: Zsolt 39:12; 49:18; Préd 2:18-22; 1Tim 6:6-7; Jak 4:14?

Gyorsan eltelik az élet, ráadásul amikor meghalunk, semmit nem viszünk magunkkal, legalábbis az összegyűjtött anyagi javainkból nem. (A jellem? Az már más kérdés.) „*Mert semmit sem vihet el magával, ha meghal*” (Zsolt 49:18). Ez azt jelenti, hogy mindent másnak hagyunk hátra. És ki kapja meg a javakat? Természetesen az a korábban elkészített tervektől függ. Nem mindenki hagy maga után nagy örökséget, de a legtöbb embernek van valamennyi vagyona, főleg, ha végig dolgozta az életét. Valójában fontos kérdés, hogy mi lesz a javainkkal a halálunk után, ezért foglalkoznunk kell ezzel.

Akinek az élete végén van vagyona, legyen az kevés vagy sok, annak a végrendelet elkészítése lesz az utolsó sáfársági tette. Fontos körülményként kezelni azt, amivel Isten megáldott. Amikor az ember nem hagy végrendeletet, akkor az állami vagy polgári jogszabályok lesznek a meghatározók (persze attól függően, hogy hol élünk). Ha valaki végrendelet nélkül hal meg, a legtöbb polgári törvénykezés egyszerűen a rokonokra ruházza át a vagyont, akár szükségük van rá, akár nem; akár jól használják fel a pénzt, akár nem; akár nekik adtuk volna, akár nem. Az egyház nem kap semmit. Amennyiben az ember így szeretné, akkor rendben van, de ha nem, akkor már előtte tervet kell készíteni!

A legegyszerűbben mondva, mivel minden Istené (lásd Zsolt 24:1), bibliai szempontból észszerű következtetés, hogy amikor befejezzük azt, amivel megbízott minket az Úr, vissza kell térítenünk neki, a jogos tulajdonosnak azt, amit ránk bízott, ami megmarad, miután gondoskodtunk a hozzánk közel állók szükségleteiről.

Tudjuk, bármikor meghalhatunk, akár váratlanul, még ma is. Mi történne a hozzánk közel állókkal, ha ma halnánk meg? Mi lenne a vagyonunkkal? Úgy osztanák szét, ahogyan mi szeretnénk?

Az ószövetségi időkben az izraeliták többsége vagy földműves, vagy pásztor volt. Így az Úr a földművelés körébe tartozó szóhasználatlaltal fejezte ki egyes ígéreteit. Péld 3:9-10 szakaszában Isten azt mondja, hogy ha az anyagiakban hűségesekek vagyunk hozzá, akkor „*megtelnek a te csűreid elégséggel*”. Valószínűleg ma a legtöbb kereszténynek nincs csűrje. Tehát ezt úgy értelmezzük, hogy az Úr megáldja a munkánkat vagy a vállalkozásunkat, ha készek vagyunk követni Őt és engedelmesskedni neki.

3 Olvassuk el Péld 27:23-27 részét! Hogyan alkalmaznánk ma a keresztény életre azt, hogy „*szorgalmasan megismerd a te juhaid külsejét*”?

A Biblia óva inti a gazdagokat a szegények eltiprásától vagy a kapzsiságtól, de sosem kárhóztatja azt, ha az ember pénzt akar keresni, feltéve, ha nem csalással vagy mások elnyomása árán igyekszik azt megszerezni. A példabeszédek könyvéből vett mai igeszakasz éppen arra utal, hogy legyünk szorgalmasak az anyagiakat tekintve, mert biztosítanunk kell a megélhetést magunk és a családunk számára. Lesz „*elég kecsketejed, hogy táplálkozhass te, házad népe és szolgálóleányaid*” (Péld 27:27, ÚRK).

Hogyan mondanánk el másképpen a mai napi bibliaszöveget? Talán ezt javasolhatnánk: „Vizsgáld meg a költségvetésedet, és állapítsd meg az ügyeid helyzetét!” Vagy „Készíts vagyonsmérleget, lásd tisztán az adóság és a saját tőke arányát!” A munkás éveink során jól tesszük, ha időről időre átnézzük a végrendeletünket vagy egyéb okiratokat, illetve a meglévő vagyontárgyainkat, és amennyiben szükséges, frissítsük az iratokat. A végrendeleteket és a letéteket általában a vagyontervezési folyamat elején készítik el, így készülve fel az idő előtti halálesetre, vagy arra, ha egészségügyi ok miatt nem tudnának dönteni arról, hová kerüljön a hagyaték. Előre meg kell tervezni, mi történjen az ember vagyonával akkor, amikor az már nem az övé. Röviden, az Isten áldásai fölötti jó sáfárságba nemcsak az tartozik bele, ami az életünk során történik, hanem az is, ami utánunk jön – mert hacsak még az életünkben nem tér vissza az Úr, akkor egy nap már nem leszünk itt, az anyagi javainkat pedig hátrahagyjuk, akár kevésről, akár többről legyen szó. Így most ránk hárul, hogy előre gondoskodjunk arról, amivel Isten megáldott bennünket. Az is áldás lehet mások számára és szolgálhatja Isten műve előmenetelét.

„Mert nem örökkévaló a gazdagság” (Péld 27:24). Miért fontos mindig észben tartani ezt a gondolatot?

4 Milyen elveket emelhetünk ki a következő igeszakaszokból a pénzgazdálkodással kapcsolatban?

Péld 30:8 _____

Préd 5:10 _____

2Kor 4:18 _____

1Tim 6:17 _____

A pénznek óriási hatása lehet az emberekre, és sokak romlását okozza. Ki ne hallotta volna már, egyesek milyen szörnyű dolgokat követtek el a pénz miatt – akkor is, amikor már eleve sok volt nekik?

Csakhogynem kell így lennie. Isten hatalma által képesek lehetünk felülkerekedni az ellenségnek azon a kísérletén, hogy az áldásunkra szánt dolgot (anyagi tulajdont) átokká tegye.

A jó sáfárság körébe beletartozik, hogy előre tervezünk, gondolva a halálra. Az ember kísértést érezhet rá, hogy azonnal elkezdjen vagyont felhalmozni. Némelyek ezt azzal igazolják, hogy „mindent elajándékozhatok majd akkor, amikor meghalok.” Bár ez kedvezőbb, mintha az egész azonnal elszórnák, azért ennél jobban is lehet, sőt kell is dönten.

„Láttam, hogy sokan visszatartják a támogatást Isten ügyétől az életük során. Azzal csitítgatják a lelkiismeretüket, hogy majd a haláluk idején nagylelkűek lesznek. Szinte nem merik gyakorolni a hitüket, nem mernek bízni az Úrban, ezért nem adakoznak még életükben. Krisztus nem azt kívánja, hogy a követői a halálos ágyukon jótekönykodjanak, az nem jelenthet mentséget az élők önzésére. Inkább a halálnak, nem pedig Isten ügyére adnak, akik az utolsó pillanatig ragaszkodnak a vagyonukhoz.

Állandóan történnek veszteségek. Bankok mennek csődbe, és a vagyon számtalan módon elveszhet. Sokan akarnak tenni valamit, de csak halogattják a dolgot, Sátán pedig igyekszik megakadályozni, hogy a pénz végül a kincstárba kerüljön. Elvész, mielőtt visszakerülhetne Istenhez, az ördög pedig ujjong emiatt” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 154. o.).

Miért legyünk különösen körültekintőek, hogy milyen indokokra hivatkozunk az anyagi áldásaink használatát illetően?

Bár nehéz kitalálni, milyen lett volna az élet a földön, ha az emberiség nem esik bűnbe, egy dolgot mindenképpen biztosra vehetünk: nem halmoznánk kincseket, nem lenne önzés, sem szegénység – pedig mióta történelmi feljegyzések vannak, ezek már sújtják a világunkat. A bűnbe süllyedt világban tapasztalható jelenség, hogy az ember a tulajdonának érzi azt, amiért megdolgozott, és ha becsületesen szerezte, akkor jogosan az övé. Végezetül pedig van egy fontos dolog, amire mindig emlékeznünk kell, attól függetlenül, hogy mennyi vagyonunk van vagy nincs.

5 **Olvassuk el a következő verseket: 1Móz 14:19; Zsolt 24:1; 50:10; Kol 1:15-17; Zsid 3:4! Mi a központi üzenet mindegyikben? Miként hasson ez arra, hogy mit teszünk anyagi javainkkal, amellyel Isten megáldott bennünket?**

Afölkött sáfarkodunk és azt igazgatjuk, amit az Úr ránk bízott. Tehát végső soron minden Istené. Ő az, aki életet ad nekünk, aki miatt létezőnk és akitől erőt kapunk bármire. Így tehát észszerű, hogy amikor elvégeztük, amit az Úr ránk bízott és miután gondoskodtunk a családukról, a maradékot visszaadjuk neki.

„Kincset gyűjtünk a mennyben, ha Isten művére adakozunk. Védelmet élvez a balszerencsétől és a veszteségtől mindaz, amit oda gyűjtünk, örökre és maradandóan növekedni fog... [és] a mi számlánkra írják a mennyben” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 342. o.).

Több előnye van annak, ha még életünkben adakozunk. Íme néhány:

1. Az adományozó láthatja az adománya eredményét – egy új gyülekezeti épület épül, egy fiatal egyetemre mehet, fedezik egy evangelizációs sorozat költségét stb.
2. Egy szolgáltatnak vagy egy embernek használ most, akkor, amikor a legnagyobb szüksége van rá.
3. A halálunk után nem lesz vizsálya a családon belül vagy a barátaink között.
4. Jó példát mutatunk a nagylelkűség és a szeretet családi értékeiről.
5. Csökkenti az adófizetési kötelezettséget.
6. Biztosítjuk, hogy az kapja az ajándékot, akinek adni akarjuk (nincs beleszólása a bíróságnak vagy az elégedetlen rokonoknak).
7. Bizonyítja, hogy az adományozó szíve nem önző, hanem önzetlenné lett.
8. Kincset gyűjtünk a mennyben.

Ellen G. White a következőt írja: „Azt, amit sokan a haláluk közeledéig terveznek elodázni, aki valóban keresztény, még életerősen megteszi. Istennek szenteli magát, illetve a vagyonát, az Úr sáfárjaként jár el, így megelégedéssel tölti el, hogy teljesíti a kötelességét. Ő maga cselekszik, eleget tesz az Úr kéréseinek, ahelyett, hogy másokra hárítaná át ezt a kötelezettséget” (*Testimonies for the Church*. 4. köt. 480. o.).

Mit ért White azon, hogy „ő maga cselekszik”? A végrendeletben általában az örökagyó jelöli ki azt, aki a halála után majd szétosztja a vagyont, a végrendeletben foglalt akaratával összhangban. Amikor az ember saját végrehajtója lesz, akkor osztja szét a vagyonát, amikor még él. Ha így teszünk, megelégedéssel tölthet el bennünket, hogy látjuk az eredményét és tudjuk: helyesen kezeltük a ránk bízott talentumokat.

A keresztények számára Krisztus második eljövetele az „áldott reménység”. Mind elképzeltük már, milyen nagyszerű lesz meglátni Jézust az ég felhőiben. Hallani akarjuk, hogy azt mondja nekünk: „*Jól van*” (Mt 25:21, ÚRK). Viszont mi történik akkor, ha Jézus visszatérése előtt elalszunk? Ha követtük kinyilatkoztatott akaratát, akkor most megelégedéssel nézhetjük, hogy a műve a mi erőfeszítéseinkkel halad előre. Tudni fogjuk, hogy a munka a halálunk után is folytatódni fog, mert megtervezük az örökagyást.

Naponkénti tanulmányozásra: Ezsd 6 – Neh 2;

Ellen G. White: Az imádság, 16. fejezet, „Az egyéni imának titkosnak kell lennie” bekezdéstől a fejezet végéig

1. Mely próféták és királyok járultak hozzá a jeruzsálemi templom felépítéséhez? _____
2. Artaxerxésznek, a „királyok királyának” hány tanácsosa volt? _____
3. Mi volt Nehémiás mestersége? _____
4. Milyen ajánlólevelet kapott Nehémiás a király részéről, és kiknek kellett azokat bemutatnia?

5. Mi az, ami felkészíti értelmünket a mindennapi kötelességek teljesítésére, és megőrzi lelkünk békességét?

Általános áttekintés

Istenben bízunk (Mt 6:24–27) és ne a pénzben! Vigyázhatunk a javainkra (Péld 27:23) és lehetünk okosak (Péld 6:8; 10:15), anélkül hogy nyugtalankodnánk (Mt 6:34), és közben Isten hatalmát hirdetjük (Zsolt 71:17–19). Amikor megöregszünk és tehetetlenek leszünk (Préd 12:3–10), még mindig gyümölcsöt teremhetünk az Úrnak az Ő segítségével (Zsolt 92:15; Zsolt 71:17–18), mivel megígéri, hogy gondunkat viseli (Ézs 46:4; Zsolt 92:12–15). Akkor lesz béke a szívünkben, amikor a bennünk lévő élet lehelete visszatér a Teremtőhöz, aki mindeneket megalkotott (Kol 1:16).

Életünk és gazdagságunk nem tart örökké (Péld 27:24), javainkat mások kapják meg (Zsolt 49:10–11), és semmit sem vihetünk magunkkal ebből az életből (Préd 5:15). Így hát bármikor megtörténhet, hogy az ember „jó örökséget hagy az unokáinak” (Péld 13:22), de ezt úgy kell megtennie, hogy ne legyen viszálykodás közöttük. Amikor végrendelkezünk, ne csak a saját földi érdekeinket tartsuk szem előtt, és mindeközben megfeledkezünk az Isten iránti nagylelkűségről. Ez a magatartás okozta a gazdag bolond vesztét a Jézus példázatában (Lk 12:19–20).

Amikor tudatosan bennünk, hogy mit jelent Isten számunkra (Zsolt 24:1), és az Ő dicsőségére élünk (1Kor 10:31), láthatatlan, örök dolgok foglalkoztatnak (2Kor 4:8). Az „alapokkal bíró várost” várjuk (Zsid 11:10), amelynek építője Isten, és nem földi, múltó gazdagságokat gyűjtünk (1Tim 6:17).

Befektetünk Isten munkájába (Mal 3:8–10), és a hit örökségét hagyjuk magunk után, majd egy napon, amikor megpihenünk fáradtságos földi utunk végén, jó cselekedeteink követnek minket (Jel 13:13), mert Isten dicsőítet meg általuk, még akkor is, ha mi már nem vagyunk.

Magyarázat

Bízz Istenben!

Minden Isten Fia által és Őrá nézve teremtett (Kol 1:16). De mivel „a pénz szerzi meg mindezeket” (Préd 10:16), ragaszkodunk hozzájuk, annak ellenére, hogy csak ideiglenes „őrei” vagyunk ezeknek az eszközöknek. A Szentírás elítéli a pénz szeretetét (1Tim 6:10; Mt 6:24). Az Isten iránti szeretetnek a teremtett dolgok iránti szeretettel való helyettesítése, illetve a dolgokba vetett reménység bolondság (Jer 5:4; Róm

1:21–22). Korunk istene eltorzítja a felfogásunkat a valóságról, elvakítja elménket, hogy ne lássuk Isten Krisztusban megnyilatkozó dicsőségét (2Kor 4:3–4).

Hit nélkül „kicsúszik” a lábunk alól a reménység erős alapja (Zsid 11:10). Ránk nehezedik a halál félelme (Zsid 2:15) és az aggodalom (Mt 6:34); makacsul ragaszkodunk bizonyos dolgokhoz, szembeszállva a parancsolattal, miszerint adjuk vissza Istennek, ami az Övé. Térjünk meg (Mal 3:7), szolgáltassunk vissza az Úrnak mindent, amit visszatartottunk magunknak, és a hit reménységet és jó cselekedeteket szül, és elvezet az üdvösségre (Ef 2:8–10). Isten szeretete elűzi a félelmet (1Jn 4:18), és reménység él majd a szívünkben, mivel Ő sohasem fog elhagyni minket, és megfélelkezni sem fog rólunk (Zsid 13:5).

Készülj a jövőre!

A munka az Éden-kertben felüdülés volt az ember számára (1Móz 2:15). A bűnbeesés után a túlélés csak „fáradtságos munkával” és az „orca verítékével” volt lehetséges (1Móz 3:17–19). A Biblia megparancsolja, hogy becsületesen dolgozzunk (2Móz 20:9), és vigyázzunk a javainkra (Péld 27:23), valamint gondoskodjunk a jövőről, míg van erőnk ezt megtenni (Péld 6:8; 10:5).

Minél inkább előre haladunk a korban, annál inkább elfogy az erőnk (Préd 12:3–10), és kérjük Istent, hogy ne hagyjon el minket (Zsolt 71:18). Testi erőnk hanyatlása ellenére azonban továbbra is teremhetünk gyümölcsöket Istennek (Zsolt 92:15), aki megígérte, hogy gondoskodni fog rólunk idős korunkban (Ézs 46:4). A gazdagság nem tart örökké (Péld 27:24), anyagi javaink mások birtokába kerülnek (Zsolt 49:11), és semmit sem vihetünk magunkkal ebből a világból (Préd 5:15). Ezért is kellene törekednünk most, a jelenben dicsőséget szerezni Istennek (Péld 3:9–10).

Az áldások

Isten áldásokat áraszt ránk és megszabadít, ugyanakkor megbíz a feladattal, hogy adjuk tovább ezeket az áldásokat a következő nemzedékeknek. Az Ótestamentumban a „szövetség” szó feltételekhez kötött „végrendeletet” is jelent.

Ebben az isteni testamentumban benne foglaltatnak az anyagi áldások, mint Kánaán földje (1Móz 15:18), a nép nagy nemzetté alakulása (1Móz 12:2; 15:5), valamint anyagi javak bőségben (5Móz 28:11). A szövetség lelki áldásokat is tartalmazott: a Messiás ígérését (Gal 3:16), vala-

mint a küldetést, hogy ezeket az áldásokat minden népnek átadják (1Móz 12:3; Gal 3:8, 14).

Az Újtestamentum ennek az anyagi és lelki örökségnek a jelentőségét is bemutatja. A görög *diatheke* szó (Gal 3:15–18; Zsid 9:16–17) jelentése „testamentum”, „a végrendelező végakarata”, az egyoldalú kapcsolat értelmében. Ebben az egyezményben a hit örökösének nem kell mást tennie, mint elfogadni az ajánlatot. Nekünk, akik a Krisztus vére által végrehajtott testamentum (*diatheke*) kedvezményezettjei vagyunk (Mt 26:28), felelősségünk továbbadni a következő nemzedékeknek a „végrendeletben” foglalt örökséget (1Móz 9:9; 17:9), amit a patriarchális áldások (Zsid 6:13–18) és az egyház világszéles evangéliumi küldetése is tükröz (Mt 28:19).

Isten örökségének visszaadása

Az életünk során kapott összes áldást odaadó lelkületben Isten dicsőítésére kellene felhasználnunk (1Kor 10:31; Mal 3:8–10). Magasztaljuk Istent, ha közvetlenül a gyülekezettel megosztjuk az Istentől kapott áldásokat. Íme néhány bibliai példa, mely alátámasztja ezt az elvet:

Ábrahám. Isten megdicsérte Ábrahámot, mivel az őt követő családját arra buzdította, hogy a halála után továbbra is az Urat szolgálja (1Móz 18:17–19).

Dávid. Dávid Salamont nevezte ki örökösének. Megbizonyosodott afelől, hogy a fia megkapta azt az anyagi és lelki örökséget, amivel folytathatja az Isten által rábízott küldetést, amelyet ő maga nem tudott véghezvinni. Miután életében nagylelkűen adakozott Isten munkájának előrehaladásáért, az idős korú Dávid átadta Salamonnak ezeket a – személyes és nemzeti – anyagi forrásokat és eszközöket a templom megépítése céljából (1Krón 29:2–3). A munkálatok Dávid halála után mintegy három évvel kezdődtek el (2Krón 3:2), és bizonyágtételként szolgáltak a környező népek számára (2Krón 6:32–33).

Századokon keresztül a templom hatalmas misszionárius projekt volt, amelyet Dávid tervezett és kivitelezett, s amely emberek millióit vonzott a imádság házába minden népek közül (Ézs 56:3–7)! Ez a templom Dávid azon elköteleződésének köszönhetően épülhetett meg, hogy mindent visszaad Istennek abból, amit élete során és élete végén kapott Tőle (1Krón 29:14).

Dávid története szemlélteti, hogy Isten iránti elköteleződésünk életünk végéig tart. Ha életünk folyamán befektetünk Isten országába,

ahogy Dávid tette, olyan örökséget hagyunk magunk után, amely azután is megmarad, miután a mi életünk véget ér. Tehát rendet kell tennünk az életünkben. Ez a feladat anyagi javaink szortírozását és örökösaink pénzügyi támogatását feltételezheti annak érdekében, hogy miután mi már nem leszünk ezen a világon, ők folytathassák a bizonyágtevést Krisztusról.

A mi részünk ebben a szövetségben

Jézus azért újíttotta meg velünk a szövetséget (Mk 14:24; Zsid 12:24), hogy hirdessük Őt az egész világon (Mt 28:19). Akárcsak az Ábrahám és a Dávid esetében, az Isten által nekünk felajánlott anyagi javaknak és lelki örökségnek a halálunk után is támogatniuk kell az evangélium hirdetését a családban és a gyülekezetben, hogy minden nép közül sokan megtérjenek.

Az isteni szövetség megparancsolja Isten gyermekeinek, hogy legyenek hűségesek és bőkezűek a tizedfizetéskor és az adományozások alkalmával. Elkötelezett, nagylelkű adakozásunk megmutatja a körülötünk élő embereknek, hogy az Isten népe által kapott áldások feltétele az Úr iránti engedelmesség (Mal 3:12). Az áldások átörökítése mindenkori feladata Isten népének (5Móz 12:28), ezért a lelki megújulások időszakában értékes adományokat hoztak fel a templomba (2Móz 35:20-29; 2Krn 31:1-12; Neh 10:37-38; Mal 3:6-12), vagy az újszövetségi időkben az apostolok lábai elé (ApCsel 2; 4:34-37).

„Isten szavából világosság özöne árad. Ébredjünk rá elhanyagolt lehetőségeinkre. Amikor majd mindenki visszaadja Istennek, ami az övé – tizedekben és adakozásokban –, megnyílik az út a világ előtt, hogy meghallja a jelen üzenetét. Ha Isten népének szíve telve lesz Krisztus iránti szeretettel, ha minden gyülekezeti tagot átítatna az önfeláldozás lelkülete, ha mindnyájan teljes buzgalmat tanúsítanánk, nem lennénk szűkvel az anyagiakkal a bel- és külföldi hittérítés területein. Anyagi eszközeink megsokszorozódnának, a hasznavehetőség ezer ajtaja nyílna meg, hívnának minket, hogy lépünk be. Ha Isten népe véghezvitte volna Isten szándékát, ha a kegyelem üzenetét eljuttatta volna a világnak, Krisztus már eljött volna, s a szentek beléphettek volna Isten városába” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, 6. köt., 449-450. o.).

Az Ábrahámnak hirdetett testamentumot (az evangéliumot; Gal 3:8) prédikálás útján terjeszteni kell, előbb a szeretteinknek, mint a pátriárkák korában, majd pedig a világ legtávolabbi pontjáig minden embernek. Csakis így részesülhetnek zsidók és nem zsidók abból az örökségből,

amelyet a magunk során mi is a családunktól és a gyülekezetunktől örököltünk (Ézs 52:10; ApCsel 1:8; 13:47). „Az ő cselekedeteik követik őket”, olvassuk a Jelenések könyvében (14:13): példánk és hűségünk továbbra is bizonysgot fog tenni a következő nemzedékek számára, amikor mi már nem leszünk az élők sorában.

Alkalmazás

Az élet egy élő testamentum, amely a következő nemzedékek számára közvetíti a ránk bízott szent örökséget. Végso soron minden, amit Isten felajánlott nekünk, visszakerül Óhoz.

Kérd meg csoportod egyik tagját, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd beszéljétek meg a kérdéseket!

Naponkénti örökség

„A halálos ágyon átadott végrendelet száználmas helyettesítője a halokló élete során tett jó cselekedeteinek. Isten szolgálainak naponta kellene végrendelkezniük jó cselekedeteikkel, Istennek felajánlott jótékony adományaikkal” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 326. o.).

Mi az összefüggés a jó cselekedetek, a nagylelkű adományok és a hit között (Ef 2:8–10)? Indokoljátok meg a válaszaitokat!

Miután Isten emberei nincsenek többé

„Úgy kellene megoldaniuk az ingatlanok kérdését, hogy bármikor elhagyhassák azokat” (uo., 328. o.).

Isten „ős időktől elvégezte”, előkészítette a cselekedeteket (2Kirt 19:25).

Miért fontos időben tervezni és előkészíteni dolgokat, főleg ha ingatlanok örökségéről van szó, hogy bármikor készek legyünk elhagyni ezeket a birtokokat?

Szent köteleességünk

„Sokan hiábavaló érzékenységet tanúsítanak ebben a kérdésben [a végrendelet megszerkesztésében]. Viszont ez szent köteleesség, akárcsak az evangélium hirdetése a lelkek megmentéséért” (uo., 323–324. o.).

Hogyan lehet egy végrendelet megszerkesztése ugyanolyan szent köteleesség, mint az evangélium hirdetése a lelkek megmentéséért? Miért?

Gazdálkodni nehéz időkben

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Krónika 21:1-14; 2Krónika 20:1-22; 2Péter 3:3-12; 1János 2:15-17; Jelenések 13:11-17

Alapige: „Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek tett fogadásaidat! És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem” (Zsolt 50:14-15).

Időnként úgy tűnik, mintha a világ megtébolyult volna: háborúk, vérontás, bűnözés, erkölcstelenség, természeti csapások, világjárványok, gazdasági bizonytalanság, korrump politika és így tovább. Az egyes emberek és a családok erős kétségbeesést éreznek arra, hogy először a saját megélhetésükre összpontosítsanak. Ennek megfelelően sokan biztonságot keresnek a bizonytalan időkben, ami természetesen érthető.

Az élet nehézségei rengeteg figyelmet igényelnek tőlünk naponta. Adósságot kell törleszteni, gyereket kell nevelni és fenn kell tartanunk az otthonunkat. Mindehhez idő és megfontolás kell. Természetesen szükségünk van ruhára, ételre és lakásra. Jézus ezekről az alapvető létszükségletekről beszélt hegyi beszédében, majd kijelentette: *„Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek”* (Mt 6:32-33).

Nehéz időkben mindennél jobban meg kell tanulnunk az Úrra támaszkodni! Van ezzel kapcsolatban néhány, bibliai elveken alapuló konkrét lépés, amit követnünk kell.

- 1** Olvassuk el **2Krón 20:1-22** szakaszát! Milyen fontos lelki alapelveket szűrhetünk le ebből a történetből önmagunkra nézve, bármilyen küzdelmek között is legyünk?

Jósafát uralkodása vége felé Júdát támadás érte. A király bátor és vitéz ember volt. Éveken át fejlesztette a seregét és megerősítette a városait, így kész volt szembeszállni szinte bármilyen ellenféllel. Ám a válság idején nem a saját erejében, hanem Isten hatalmában bízott. Az Urat kereste és országos böjtöt hirdetett. Az emberek a templom udvarán gyűltek össze, ahogy Salamon is megemléltette az imájában, hogy úgy tegyenek, ha veszéllyel találják magukat szemben. Júdában minden férfi az Úr elé állt a feleségével és a gyermekeivel. Azért imádkoztak, hogy Isten keltsen zavart az ellenségeik között és dicsőítse meg a nevét. Majd a király elmondta: *„Mert nincsen mibennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te-reád nézünk a mi szemünk”* (2Krón 20:12).

Miután Istenre bízta magukat ebben a helyzetben, az Úr Lelke szállt Isten emberére, aki azt mondta: *„Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaságtól, mert nem ti harcoltok velük, hanem Isten... Nem is kell nektek harcolnotok, hanem csak álljatok veszteg, és meglátjátok, hogyan szabadít meg titeket az Úr”* (2Krón 20:15-17, ÚRK).

A következő nap kora reggel a király összehívta az embereket. A léviták kórusa állt elől, hogy Istent dicsőítsék énekben. Jósafát buzdította a népet: *„Bízzatok az Úrban a ti Istenetekben, és megerősítettetek; bízzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek”* (2Krón 20:20). Majd a kórus énekelni kezdett, az ellenségeik pedig egymásnak estek, senki *„sem menekült meg”* (2Krón 20:24) közülük. A júdabeli férfiaknak három napba telt csak az, hogy összegyűjtsék a hadizsákmányt, aztán a negyedik nap énekelve tértek vissza Jeruzsálembe.

Természetesen ugyanaz az Isten szabadította meg őket, akit mi is szeretünk és imádunk, a hatalma pedig ma is éppen olyan nagy, mint annak idején volt. Most arra hív bennünket is az Úr, hogy bízzunk benne és vezetésében.

Olvassuk el 2Krón 20:20 versét! Hetednapi adventistaként milyen különleges jelentőséget tulajdonítsunk ennek a bibliaversnek?

Dávid király bölcsőbb is lehetett volna. A legjobb barátja, Jonatán tapasztalatából tudnia kellett volna, hogy nem számít, sok vagy kevés katonája van-e. Ugyanis ha szövetséges kapcsolatban állunk Istennel, Ő képes győzelemre vezetni. A Biblia feljegyzi 1Sám 14:1-23 részében, hogy Saul fia, Jonatán és a fegyverhordozója a filiszteusok egy teljes helyőrségét legyőzte – az Úr segítségével. Amikor azonban Dávid király nagy nehézségbe került, ennek – és Isten népe történelmében sok más tapasztalatnak – ellenére engedett Sátán kísértésének, és a saját erejében és találékonyágában kezdett bízni.

2 **Olvassuk el 1Krón 21:1-14 részét! Miért döntött Dávid úgy, hogy megszámlálja Izrael népét és a seregét? Miért tiltakozott ez ellen Joáb, a hadsereg parancsnoka?**

Figyeljük meg, hogy a katonák megszámlálása Sátán ötlete volt! Megkísértette Dávidot, hogy a saját erejében bízson, és ne Isten gondviselésétől tegye függővé a védelmét. Joáb, Izrael seregeinek parancsnoka igyekezett lebeszélni Dávidot arról, hogy megszámlálja Izraelt, mert már látta, hogyan munkálkodik Isten az országért. A király viszont ragaszkodott hozzá, hogy végrehajtsák a népszámlálást. A tette veszedelembé sodorta a nemzetet, ahogy az a szövegből is kiderül.

Soha senki nem bízott hiába Istenben. Természetesen jól készítsük fel magunkat, amikor az Úrért vonulunk csatába! Készüljünk fel alaposan! Van egy idézet, amit Cromwell Olivérnek (1599-1658), a brit hadvezérnek tulajdonítanak. Csata előtt mondta a seregének: „Bízzál Istenben, és tartsd szárazon a puskaport!” Más szóval, tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, de végső soron tartsuk észben, hogy egyedül Isten adhat győzelmet!

Az adott helyzetünkben nagy lehet a kísértés, hogy a kormányokban vagy a bankszámlánkban bízunk. Ám amikor a Bibliában említett válságok közepette az emberek Istenbe vetették a bizalmukat, Ő megjutalmazta a hitüket és gondot viselt róluk.

Használjuk ki a mostani időt arra, hogy rendezzük a kapcsolatunkat az Úrral, kerüljünk ki az adósságból és nagylelkűen kezeljük azt, amit kaptunk!

Hogyan tarthatunk helyes egyensúlyt aközött, hogy megteesszük, ami módunkban áll, ugyanakkor minden tekintetben bízunk az Úrban, például az anyagi biztonság kérdésében is?

Mihez kezdjenek a hetednapos adventisták nehéz időkben? Húzzuk meg magunkat a túlélés reményében? Nem, tegyük épp az ellenkezőjét! Mivel tudjuk, hogy közeleg a világ vége és Krisztus második eljövetele, arra akarjuk felhasználni a vagyónkat, hogy másoknak is bemutassuk az evangélium örömhírét, így ők is megtudhassák, mit készített Isten az Őt szeretőknek. Tisztában vagyunk vele, hogy a földön nemsokára minden el fog égni.

3 Olvassuk el 2Pt 3:3-12 szakaszát! Mit fejez ki ezzel Péter?

Isten Igéjéből tudjuk: az Úr nem küld kamionokat a költözéshez, hogy a mennybe szállíthassuk a dolgainkat. Minden elég a végső tűzben, amikor a bűn és a gonosz összes nyoma örökre elpusztul – kivéve a sebeket Krisztus kezén.

Mihez kezdjünk tehát a javainkkal? „Most van itt az ideje annak, hogy testvéreink csökkentsék, ne pedig növeljék a vagyónkat! Szébb országba készülünk, a mennybe. Ne a földiekre összpontosítsunk, hanem igyekezzünk annyira összetömöríteni a dolgainkat, amennyire csak lehet” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 59. o.)!

Persze Ellen White ezt több mint egy évszázada írta, de az elv megmarad: az idő mindig rövid, hiszen rövid az életünk. Mit mondhatunk hatvan, nyolcvan, vagy akár száz évről (ha jó géneket örököltünk és vigyázunk az egészségünkre) az örökkévalósághoz képest? Az életünk már azelőtt véget érhet, hogy elolvassuk az e heti tanulmányt. A következő dolog pedig, amiről tudni fogunk, már Jézus második adventje lesz. (*Ez aztán gyors, nem igaz?*)

Hetednapos adventistaként mindig éljünk az örökkévalóság fényében! Természetesen fontos keményen dolgozni azért, hogy gondoskodjunk önmagunkról és a családunkról. Ha pedig Isten gazdagsággal áldott meg bennünket, semmi baj nincs azzal, ha most élvezzük azt, feltéve, ha nem válunk önzővé, és nagylelkűen viszonyulunk a szükségben lévők-höz. Ugyanakkor mindig észben kell tartanunk, hogy bármit is gyűjtünk itt össze, az mind átmeneti, mulandó, sőt, ha nem vigyázunk, lelki romláshoz vezethet!

Mit változtatnánk az életünkön, ha tudnánk, hogy Jézus tíz éven belül visszajön? És ha ez csak öt vagy három év lenne?

Jézus példázatai és tanításai, a Biblia szereplőinek történetei és Ellen G. White tanácsai egyértelműen arra mutatnak, hogy nem lehet csak félig-meddig elkötelezni magunkat Krisztus mellett. Vagy az Úr oldalán állunk, vagy nem.

Amikor egy írástudó megkérdezte Jézustól, hogy melyik parancsolat a legnagyobb, Ő ezt felelte: „*Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből*” (Mk 12:30). Amikor mindent Krisztusnak adunk, akkor semmi nem marad más úrnak. Ennek ez a rendje, és így is kell lennie.

4 Olvassuk el **Mt 6:24** versét! Hogyan tapasztaltuk ezeknek a szavaknak az igazságát?

Figyeljük meg, Krisztus nem azt mondta, hogy nehéz egyszerre Istent és a pénzt szolgálni, vagy legyünk óvatosak, hogyan szolgáljuk mindkettőt. Kijelentette, hogy ez *lehetetlen*. Kész. Ennek némi félelmet és rettegést kell keltenie bennünk (Fil 2:12).

5 Olvassuk el **1Jn 2:15-17** szakaszát! Hogyan mutatkozik meg a világban ez a három dolog? Általában miért alattomosabb a veszély annál, mint gondolnánk?

Nem csoda, hogy Pál ezt írta: „*Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel*” (Kol 3:2)! Persze ezt könnyebb mondani, mint megtenni, mert a világ dolgai mindig körülvesznek, minden egyes nap. Erősen csábít „*mindaz, ami a világban van*”. Komolyan vonz az azonnali jutalmazás vágya, mindig ott suttog a fülünkbe, vagy rángatja az ingünk ujját, vagy teszi ezt is, azt is. Vajon soha nem érez még a leghűségesebb keresztény sem valamennyi szeretetet az iránt, „*ami a világban van*”? Még akkor is a földi dolgok hatása alá kerülünk, ha tudjuk, hogy egy nap minden elmúlik. Viszont nem kell engednünk, hogy ezek a dolgok feltétlenül elfordítsanak bennünket az Úrtól, és ez jó hír.

Olvassuk el 2Pt 3:10-14 részét! Hogyan hasson ez a gondolat az életmódunkra, beleértve azt is, ahogyan a forrásainkat kezeljük?

A Biblia fájdalmas képet fest a Jézus második eljövetele előtti világról. Dániel beszél arról, hogy „nyomorúságos idő lesz az, amilyen nem volt mindmáig, amióta népek vannak” (Dán 12:1, ÚRK). Figyelembe véve, hogy milyen nehéz idők voltak már a múltban, bizonyára igen rossz az, amire itt utal. A *jelenések könyve* szintén arra mutat, hogy nehéz idők állnak be Krisztus visszatérése előtt.

6 Olvassuk el **Jel 13:11-17** szakaszát! Az anyagi kérdések hogyan illeszkednek a végidei üldözés képébe? _____

Nem adhatunk és nem vehetünk? Az életünknek mekkora része forog ma az adás-vétel körül? Egy bizonyos értelemben a munkánk is azt jelenti, hogy eladjuk az időnket, a képességeinket és a javainkat azoknak, akik meg akarják venni. Ha nem adhatunk és nem vehetünk, akkor nem is tudunk részt venni a társadalom életében. Elképesztő nyomás nehezedik azokra, akik hűségesek maradnak. Sőt, minél több az ember pénze, annál nagyobb az érdekeltsége a világban, legalábbis az anyagi javakat tekintve, így bizonyára nagyobb is lesz a nyomás a világhoz való igazodásra. Hogyan készülhetünk fel erre? Most ezt úgy tehetjük, hogy nem vagyunk a pénzünk és a világ dolgainak a rabszolgái. Ha most nem kötődünk azokhoz, akkor abban az időben sem kötnek majd annyira, amikor le kell mondanunk róluk ahhoz, hogy hűségesek maradhassunk.

7 Olvassuk el **5Móz 14:22** versét és a **23. vers utolsó részét** is! Mit kellett Isten népének tennie minden évben a terméssel? Miért kérhette ezt az Úr tőlük?

Isten Mózesen keresztül elmagyarázta: azért is rendelte el a tizedfizetési rendszert, „*hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben*” (5Móz 14:23). Zsolt 31:20 versének költői párhuzamában azt is látjuk, hogy az istenfélelem rokonértelmű a bizalommal.

„*Mily bőséges a te jóságod, amelyet a téged félőknek tartogatsz, és részelteted benne a hozzád menekülőket az emberek fiai előtt*” (ÚRK).

Ezek a párhuzamos sorok azt mutatják, hogy az Úr félelme a belé vetett bizalmat jelenti. Tehát az értelmezésünk szerint Isten azért rendelte el a tizedfizetés rendszerét, hogy megvédjen az önzéstől, és a benne való bizalomra bátorítson, mert Ő gondoskodni fog rólunk. A hűséges tizedfizetés ugyanakkor nem garantálja, hogy az ember végig hűséges marad, de aki nem fizeti hűségesen a tizedet, minden bizonnyal a kudarca készíti fel magát.

„A pénz szeretete, a vagyonszerzés vágya aranyláncként köti az embert Sátánhoz” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 34. o.).

Valójában a kereszténység kezdete óta egyetlen korban sem dúskált az egyház annyira a gazdagságban és a földi javakban, mint a világ nagy részén ma. A kérdés a következő: de milyen áron? Az efféle gazdagság bizonyára kihat a lelkiségünkre – ráadásul nem jó irányban. Mégis hogyan lehetne másképp? Mikor táplálta a gazdagság és az anyagi jólét az önmegtartózkodás és az önfeláldozás keresztény erényeit? Könnyebb nem szeretni a világot és annak dolgait, ha arra jövünk haza, hogy több az étel a hűtőben, mint amennyit meg tudnánk enni, egy vagy két kocsin van, évente elmegyünk nyaralni, az interneten vásárolunk, és a legújabb számítógépet meg okostelefont mondhatjuk magunkénak? Bár sok egyháztagnak nincs ennyi luxusban része, sokaknak igen – még hozzá a saját lelküket veszélyeztetve. Most itt nem kifejezetten a „gazdagokról” beszélünk, azaz a milliomosokról vagy a még gazdagabbakról. Ők legalább tudják, hogy gazdagok, és ha úgy döntenek, hallgathatnak a Biblia figyelmeztetéseire. Inkább azokról beszélünk, akik javarészt a középosztályhoz tartoznak, akik okostelefonok, iMac-ek, légkondicionálók és városi terepjárók között abban a tévhitben élnek, hogy nem okozhat nekik gondot a gazdagság, mivel csak a „középosztályban” vannak. Ezért igaz az, hogy a tizedfizetés hatásos lelki ellenszer lehet a gazdagság veszélyeivel szemben, még azok számára is, akik nem kifejezetten „gazdagok”.

Naponkénti tanulmányozásra: Neh 3–9;

Ellen G. White: Az imádság, 17. fejezet

1. Hogyan használták a kezüket a kőfalon munkálkodók és a teherhordók? _____
2. Hányan ettek Nehémiás asztalánál? _____
3. Milyen büntetés járt azoknak, akik elveszítették az azonosságukat igazoló papírjaikat? _____
4. Milyen étrendet ajánlott Nehémiás, Ezsdrás és a papság az Úr napjára? _____

5. Hová vezetnek a családi áhítat keretében elmondott imák?

Általános áttekintés

Mindenekelőtt Isten országát kell keresnünk (Mt 6:34), mivel Isten mindenek Teremtője és Fenntartója (1Móz 2:7; Zsolt 119:91). Ő a mi Pásztorunk (23. zsoltár), Segítőnk a nyomorúság idején (Zsolt 46:2). Jobb benne bízunk, mint az emberekben (Zsolt 118:8; 17:5).

A nemzeti válság idején Jósafát Istenben és az Ő prófétáiban bízott (2Krón 20:20). Isten maradékának is ilyen hittel kell rendelkeznie, és ez így is lesz (Jel 12:17; 19:10; 2Tim 3:14–17). Az isteni hatalomba vetett hit elősegíti az egyház lelki biztonságát és virágzását. Dávid azonban a mellette álló emberek számában bízott (1Krón 21:1–14), harctéri sikerreinek garanciáját látta ebben (1Krón 21:5), és a következmények tragikusak voltak.

A Biblia azt tanítja, hogy az Istenbe vetett bizalom mellett bölcseségre is szükség van (Péld 6:8; 27:22), ezért elengedhetetlen, hogy szerénységről és mértékletességről tegyünk bizonyosságot, és kerüljük az erőfitogtatást (1Tim 2:8). Az anyagi javak felhalmozása indokolatlan aggodalmakat szülhet, ami beárnyékolja a boldogságot, és megnő a hit elvesztésének kockázata. Következésképpen vigyázzunk arra, hogy ne szeressük a világi gazdagságot, és főleg ne bízunk benne jobban, mint Istenben (Péld 11:28; 1Tim 6:10).

A pénz bármikor elértéktelenedhet, és lesz idő, amikor vásárolni és eladni sem fogunk tudni (Jel 13:17). Végül tűz emészti meg a pénzt (2Pt 3:10–12), és vele együtt vész a világ szeretete, a test és a szemek kívánsága, ahogy az élet kérdése is (1Jn 2:15–17). A tizedfizetésben és adományozásban tanúsított hűség az Istenhez való visszatérés egyik módja (Mal 3:7–8), amit szüntelenül gyakorolnunk kell (5Móz 14:22). Isten parancsának engedelmességgel felkészülünk az előttünk álló nagy próbák idejére.

Magyarázat

A nagy nyomorúság ideje szenvedéssel teli időszak lesz Isten népe számára (Zsolt 34:18–20; Jn 16:33), de nekünk akkor is ki kell tartanunk a hűségünkben (1Kor 4:2).

Az Istenbe vetett bizalom és a naponkénti felkészülés

Amint belépett a bűn ebbe a világba (1Móz 2:17), az életet elárasztotta a tövis és a tüske (1Móz 3:16–19), a nyomorgatás (Préd 4:1), a fájdalom és a gyöttrődéssel végzett munka (Préd 2:22–23). Nekünk azonban bízunk kell Istenben, növekednünk a hitben, hogy megerősödjünk az előttünk álló próbák idejére (Jer 12:5). Az Istentől való teljes függőség és az Iránta való hűség a naponkénti kis próbák között segít felkészülnünk a nagy megpróbáltatásokra. „Aki hú a kevesen, a sokon is hú az” (Lk 16:10).

Tiszteld tehát Istent még ma hálaadományaiddal! Teljesítsd a fogadalmadat (főként a keresztségkor tett ígéreteidet), mert Isten megmenti azokat, akik hűségesek Hozzá a nyomorúság és a próba idején (Zsolt 50:14–15). A „nyomorúság” kifejezés (héber *tszarah*) szó szerint „szorongattatást” jelent („nehézséget”, „viszontagságot”, „szerencsétlenséget”, „csapást”, „kínt”, „bánatot”), amely gazdagokat és szegényeket, hűségeseket és hűtleneket egyaránt érint. Nekünk azonban ígéretünk van arra, hogy Isten enyhíteni fogja a szenvedésünket, és akarata szerint válaszolni a kéréseinkre (1Jn 5:14).

Hűség a gazdagságban

Pénzügyeink néha álmatlanságot okoznak (Préd 5:12), vagyonunk vonzhatja a tolvajokat (Mt 6:19) és a hamis barátokat (Péld 14:20; 19:4), telhetetlenséget és arroganciát szülhet (Préd 4:8; 5:10; Péld 28:11), közbösséget mások iránt (Péld 18:23). Szívünk könnyen a gazdagság rabjává válhat (Zsolt 62:11). A csőd néha elkerülhetetlen és fájdalmas (Péld 5:14; 27:24), tehát bölcs dolog nem elfelejteni, hogy jobb a kevés az Úrnak félelmében, mint a sok a háborúságban (Péld 15:16).

Jósafát gazdag volt, hadsereg állt mögötte, de mindez mit sem ért a közelgő válság méretét tekintve: nagyobb volt bármilyen próbánál, amire emberileg felkészülhetett volna. Jósafát azonban bízott az Úrban és profetikus vezetésében, és élete története a nagy isteni szabadítás tanúbizonysága lett (2Krón 20:1–22). Ez a hihetetlennek tűnő történet hasznos tanulságot rejt magában az Adventista Egyház számára, hogy bízson az Úrban és profetikus kinyilatkoztatásaiban (2Krón 20:20; Ef 4:11–13; Jel 12:17; 19:10).

Ellenpéldaként ott van Dávid, aki felfuvalkodottságával kiváltotta Isten elégedetlenségét. Élete során számos alkalommal megtapasztalhatta Isten gondviselését és oltalmát, mégis vétkezett Izrael megszá-

lálásakor azáltal, hogy nem tanácskozott a prófétával (1Krón 21:1–14). Megtörténhet, hogy úgy érezzük, nincs szükségünk prófétai útba igazításra. Milyen hamar rájövünk a meggondolatlanságunkra, amikor eluralkodik körülöttünk a káosz! Isten haragja és ítélete lesújtott a népre (2Sám 24:1; 1Krón 21:7, 11–12), ami azt bizonyítja, hogy a nép bizonyos mértékben részes volt a király bűnében.

A héber gondolkodásmódban végül Isten az, aki mindenek felett ellenőrzést gyakorol (Dán 4:35; Ézs 46:10). Még egy verebecske sem pusztulhat el az Atya tudta nélkül (Mt 10:29). Minden az isteni akarat és jóváhagyás szerint történik, ugyanakkor az egyéni választás és felelősség tiszteletben tartásával (2Sám 24:11–12; 5Móz 30:19). Amikor a fáraó megkeményítette a szívét (2Móz 8:15, 19, 32), a Biblia arra enged következtetni, hogy mindezt Istennek köszönhetően tette (2Móz 10:20, 27; 11:10), azaz Isten megengedte a fáraónak, hogy önmaga döntései mentén cselekedjen. Isten korlátozza a gonoszt, de végső soron a szóban forgó személy az, aki dönt, és választásáért vállalja a felelősséget.

A Dávid esetében a népszámlálás nem volt tiltott dolog, és bűnnek sem minősült (4Móz 1:2–3, 19). Abban a különleges kontextusban azonban Dávid mégis vétkezett (1Krón 21:8), mivel a bizalmát a katonai tekintély illúziójába fektette (1Krón 21:5) ahelyett, hogy kizárólag a hatalom igazi forrásában, Istenben bízott volna (Jer 17:5). A tanulság számunkra mindebből az, hogy Isten áll mindenek felett. Először hozzá kell fordulnunk tanácsért és segítségért.

Istenfélelem nélkül az ismeretnek, a hírnévnek, a testi szépségnek és a befolyásos pozíciónak negatív következményei lehetnek, például az egyén Isten segítsége és áldása nélkül tesz szert vagyonra. Következésképpen értékeljük mindennél jobban az isteni bölcsességet (Péld 2:1–6; 4:7; 8:11)!

Hűség a szegénységben

Az akkut pénzhiánynak káros következményei lehetnek. A szegényeket elnyomják (Zsolt 10:2), megvetik (Péld 14:20; 19:7) és kizsákmányolják (5Móz 24:14). Ezért a bölcsek kiegyensúlyozottságért imádkoznak (Péld 30:8). Isten a gazdagoknak és a szegényeknek is Ura (Péld 22:2). Nem veti meg a szegényeket nincstelenségük miatt, hiszen egyetlen Fia is szegényként jött a szűkölködők közé (2Kor 8:9), de a gazdagokat sem részesíti előnyben a vagyonuk miatt, lévén, hogy minden gazdagság az Övé (Agg 2:8). Azt viszont egyiktől is, másiktól is elvárja, hogy lelkiismeretesen sáfárkodjanak a rájuk bízott javakkal (1Kor 4:2; Jel 2:10).

Ne feledkezzünk meg arról, hogy azért bízunk az isteni segítségben, mert az Úr teremtette az eget és a földet (Zsolt 121:1–2). Melkisédek is ezt mondta, mielőtt megkapta Ábrahámától a tizedet (1Móz 14:19–20), és emiatt a meggyőződés miatt utasította vissza a törvényszegő Sodoma gazdagságait (1Móz 14:22–23).

Az Istentől való függőség a tanulás tapasztalata

Az ismeretszerzés bibliai módszerében a tanulás fogalma (héber *lamad*) magába foglalja az elméleti és a gyakorlati tudás elsajátítását, ahogy azt az ókori Izrael vallása is igazolja. Mózes ötödik könyve szerint a tanulás hallgatás (4:10), az elvek közösségi ismertetése (4:5, 14; 31:12), Isten szavainak éneklése (31:19, 22) és olvasás útján valósul meg (17:19). Továbbá az ismereteket akkor kellene átadni a gyermekeknek, amikor ülnek, úton vannak, lefeksznek és felkelnek (11:19), ezzel is bátorítva az Istennel való szövetséget és szoros közösséget (11:19).

A fentebb említett igeszakaszok összekapcsolják az elméleti tanulást a gyakorlati alkalmazással, azt sugallva ezzel, hogy a tanulás Isten igazságainak és az Isten-félelemnek a megtapasztalása útján megy végbe. Ebben az értelemben a tizedfizetés és adományozás isteni parancs volt, ahogyan ma is az, mivel ez a gyakorlat az Isten munkája iránti odaszentelődésre (Mal 3:8–10) és az Úr nevének tiszteletére, dicsőítésére (héber *kabad*) tanítja az embereket (Péld 3:9). Izrael vallásgyakorlatának tanulásra vonatkozó általános célja a családban végzett Isten-imádat és a jótékonyág támogatására szánt második tizedben is kifejezésre jut: „Hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben” (5Móz 14:23; lásd Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 530–536. o.).

Hűség a végidőre való felkészülésben

A történelem utolsó napjaiban az emberek pénzszeretők lesznek. Tart-suk távol magunkat a befolyásuktól (2Tim 3:1–5), mert a telhetetlenség bálványimádásnak minősül (Ef 5:5). János figyelmeztet: a bálványimádók nem mennek be a szent városba (Jel 22:14–15). Eljön majd az idő, amikor törvény fogja megtiltani Isten gyermekeinek, hogy vásároljanak és eladjanak (Jel 13:11–17), és mindaz, amit valamikor visszatartottak Istentől, Babilon összes gazdagságával együtt a tűz martalékává lesz (Jel 18:10–16; 2Pt 3:3–10).

A halál nem várt esemény. A halottak nincsenek tudatában az idő múlásának, ezért a Jézus második eljöveteleig tartó állapot álom a szá-

mukra (1Thess 4:13–14; 1Kor 15:52). Legyünk tehát tisztességesek mindenben, míg bennünk van még az élet lehelete. Az Úrban elhunyt hűségesek perspektívájából Krisztus második eljövetele ugyanolyan hirtelen lesz, mint a haláluk pillanata: egy szempillantásnyi idő. Azon a napon mindenki megkapja végső jutalmát „az ő cselekedete szerint” (Mt 16:27).

Éljünk szerényen, Istennel naponkénti közösségben, mivel nem tudjuk, mely órában jön el az Úr (Mt 24:42, 44)!

Alkalmazás

Az utóbbi időben nehéz napokat éltünk át (2Tim 3:1). Szem előtt tartva ezeket a nehézségeket, emlékeztessd a csoportod tagjait, hogy Isten két szent kötelesség teljesítését várja el tőlük: (a) tegyenek meg mindent Isten országának előrehaladásáért ezen a földön, és (b) őrizzék meg a hűségüket a próbák és üldözések idején.

Isten követői figyelmet fordítanak a mű előrehaladására

„Isten munkájának terjednie kell. Ha a nép engedelmeskedik az Ő tanácsának, nem lesz sok anyagi jó a birtokában, ami a végső próbaidő lángjainak martalékává válhatna. Addigra mindenki ott helyezte el a kincsét, ahol a moly és a rozsda nem tehet kárt benne. A hűségesek szívét többé semmi sem köti földi dolgokhoz” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 60. o.).

- 1 Hogyan lehetünk hűségesebbek a rendelkezésünkre álló anyagi eszközök tekintetében? Mit tegyünk annak érdekében, hogy ne tartsunk meg magunknak olyan dolgokat, amelyek a végső próbaidő lángjainak martalékává válhatnak?
- 2 Lót felesége visszanezett a hátrahagyott javakra, amelyektől a szíve képtelen volt elszakadni, és az élete tragikus véget ért (1Móz 19:26). Mit tehetünk azért, hogy a szívünk semmi világi dologhoz ne kötődjön?

Legyünk hűségesek a nehézségek közepette is!

„Ahol a világ Világossága elhalad, ott a nehézségben meglátszik a kiáltás, a zűrzavarban a rend, a látszólagos kudarcban a siker. A szerencsétlenségben észrevesszük az elrejtett áldásokat, a bajban pedig a kegyelmet” (Ellen G. White: *Nevelés*, 270. o.).

A hűségesek is átélnek hitet próbáló időket (Jn 16:33). Kérd meg csoportod egyik tagját, hogy mondja el, hogyan tanult meg teljesen Istenben

bízni a próbák idején. Hogyan tanította meg őt ez a tapasztalat arra, hogy Isten mindent ellenőrzése alatt tart és a javára fordít? Miként erősítette meg ez a tapasztalat a hűségét és a bizalmát Istenben? A csoportból többen is megoszthatják tapasztalataikat.

március 18–24.

A hűség jutalmai

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ézsaiás 62:11; Máté 25:20-23; János 14:1-3;
Róma 6:23; 8:16-18; Zsidókhöz 11:6; Jelenések 21

Alapige: „Az ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgálóm, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Mt 25:21)!

Sosem érdemelhetjük ki az üdvösséget, a Biblia mégis a jutalom reményével bátorítja hűséges életre Isten kegyelmének érdemtelen kedvezményezettjeit. Végül bármit is kapunk, az mindig és kizárólag az Úr kegyelméből van.

Ahogy Dávid írta: „Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelkét; az Úrnak bizonyásgtétele biztos, bölccsé teszi az együgyűt. Az Úrnak rendelései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak ítéletei változtathatatlanok s mindenestől fogva igazságosak. Kívánatosabbak az aranyból, még a sok színaranyból is; édesebbek a méznél, még a színméznél is. Szolgádat is intik azok; aki megtartja azokat, nagy jutalma van” (Zsolt 19:8-12).

A Biblia több helyen szól a jutalmakról, amelyeket Krisztus által a második advent utáni időre ígért meg Isten, amikor egyszer és mindenkorra lezárul a bűn okozta rettenetes kitérő.

Mit ígért meg nekünk Isten? Mi biztosít bennünket arról, hogy valóban meg is kapjuk azt?

Március 18–25. – **Az ifjúság imahete**
Március 25. – **Az ifjúságért való misszió szombatja**
(adománygyűjtés)

- 1** Olvassuk el Zsid 11:6 versét! Mit jelentsen ez a vers a számunkra? Hogyan válaszoljunk az üzenetére? Lásd még Ézs 40:10, 62:11 és Jel 22:12 verseit is! Mit tanítanak ezek a részek? _____

Isten különleges jutalmat ad hűséges gyermekeinek, amit – mint számos más lelki dolgot – nehéz a véges értelmünkkel felfogni. „Az emberi nyelv alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen felfogni, hogy milyen dicsőséges lesz a mennyei Éden” (Ellen G. White: *A gyámság küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 575. o.).

Jézus a következő szavakkal fejezte be a boldogmondásokat – amivel kezdte a hegyi beszédet: *„Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak elleneitek énérettem. Örüljétek és örvendezzétek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak”* (Mt 5:11-12). A zsidókhoz írt levél 11. fejezete felsorolja a hithősöket, majd a következő fejezet elején az író elmagyarázza, hogy miért vállalta Jézus a kereszthalált.

„Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézőn a hitnek fejedelmére és bevégzőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyálságot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:1-2).

A hűségért kapott jutalom nem egyenértékű a cselekedetek általi megváltással. Ki az közülünk, vagy akár a Biblia szereplői közül, aki anynyi jót tett, hogy érdemet szerzett volna Isten előtt? Természetesen senki. Éppen ez a kereszt lényege. Ha a tetteinkkel megmenthetnénk magunkat, Jézusnak nem kellett volna a keresztre mennie. Kegyelemből kell kapnunk az üdvösséget. *„Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetektől: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetektől, akkor nem kegyelemből: különben a cselekedet nem volna többé cselekedet”* (Róm 11:6). A jutalom pusztán annak a következménye, amit Isten értünk és bennünk tett.

Hogyan értsük a kegyelem általi üdvösség és a munkáért kapott jutalom közti különbséget? Beszéljünk erről szombatán az osztályban!

Emberként az örökkévalóság felé tartunk (akár tetszik, akár nem). A Biblia szerint ennek kétféle kimenetele lehet, legalábbis egyéni szinten: vagy örök élet, vagy örök halál. Ennyi. Nincs köztes út. Nem lehet kissé szélesebb terpeszben egy kicsit ezen meg azon az oldalon is járni. Vagy az egyiket (élet), vagy a másikat (halál) választjuk. Ez valóban a mindent vagy semmit esete.

- 2** Olvassuk el **Jn 3:16** és **Róm 6:23** verseit! Milyen választási lehetőséget találunk itt? _____

Ennél szinte semmi nem lehet jobban eltérő vagy különböző, nem igaz? Ha ezt a részt olvassuk, akkor nagy valószínűséggel az örök életet választottuk, vagy bizonyára azt fontolgatjuk. Istennek megvan az az egyedi képessége, hogy bármit megtehet, amit csak mond – minden ígérteét valóra tudja váltani. A mi részünk csupán az, hogy Jézus érdemeire hagyatkozzunk és hittel engedelmeskedjünk az Igének.

- 3** Olvassuk el **Jn 14:1-3** részét! Mit tanácsol az Úr az **1. versben**? Mit ígér a **2-3. versekben**? _____

Jézus a földi szolgálata utolsó napjaiban mondta ezeket a különösen reményteljes és bátorító szavakat a tanítványainak, amelyek erőt adtak nekik a csüggedés és a próba idején, és bennünk ugyanilyen hatást érhetnek el. Krisztus eljött a mennyből, majd visszament oda és megígérte: *„Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”*

Krisztusnak az első eljövetele idején történt kereszthalála a legnagyobb biztosíték arra, hogy másodszor is el fog jönni, ugyanis mi haszna volna az elsőnek a második nélkül? Amennyire biztosan értünk vállalta a kereszthalált, ugyanolyan biztosak lehetünk az ígérteében: *„Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”* (Jn 14:3).

Jézus első eljövetele garantálja, hogy majd vissza fog jönni. Időzzünk még egy kissé ennél a gondolatnál! Mi történt az első adventkor, ami miatt bízhatunk a második eljövétel ígérteében?

A Biblia leírása szerint Ábrám hittel tekintett az új Jeruzsálemre. *„Mert várta azt az alapokkal bíró várost, melynek tervezője és építője Isten”* (Zsid 11:10, ÚRK). Az új Jeruzsálem Isten mesterműve, amit azoknak épít, akik szeretik Őt és megtartják parancsolatait. Az a város lesz a gyermekei mennyei otthona a millennium alatt, majd pedig az örök-kévalóságban át a földön. Jó hír azoknak, akik nem szeretnek csomagolni vagy költözni! Az Úr mindenről gondoskodni fog. János elmondta, hogy látta a várost. *„És láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amint Istentől alászállt a mennyből, felkészítve, mint egy férje számára felkészített menyasszony”* (Jel 21:2, ÚRK).

4 Olvassuk el Jelenések 21. fejezetét! Mi mindent ígért meg itt Isten?

Annyi mindenről van itt szó, amit a bűn által megrontott elménkkel szinte fel sem tudunk fogni, hiszen az csak a bűntől eltorzított világot ismeri. Amit viszont megértünk, az tele van reménységgel.

Először is, Jézus velünk együtt fog lakni az új világban, ahogyan a bűnbe süllyedt földön is itt élt testet öltése idején. Micsoda előjog lehetett mindazoknak, akik közelről és szemtől szemben láthatták Őt! Megint meglesz erre a lehetőség, csak akkor már a bűn torzító fátyla nélkül.

Azután hogyan érthetjük meg a Biblia egyik legnagyobb ígéretét mi, akik most kizárólag könnyeket, bánatot, sírást és fájdalmat ismerünk? *„...és szemükről minden könnyet letöröl, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak”* (Jel 21:4, ÚRK). Az „elsők elmúltak” – mindaz, aminek már eleve nem is lett volna itt helye.

Isten trónjától ered az élet tiszta folyója, aminek két partján áll az élet fája. Ott áll Isten trónja, *„és látják az ő arcát”* (Jel 22:4, ÚRK). A megváltottak olyan közel élhetnek az Úrhoz, hogy azt most igazából el sem tudjuk képzelni.

Olvassuk el Jel 21:8 versét, ami azoknak a sorsáról szól, akikre a második halál vár! Az itt feljegyzett bűnök közül melyiket nem bocsáthatja meg Jézus? Miért vesznek el mégis ezek az emberek, míg mások megmenekülnek, holott ugyanazt követték el? Mi a legfőbb különbség e két csoport között?

Jézus szolgálatának a vége felé a tanítványok külön odamentek hozzá és megkérdezték tőle: „*Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek, és mi lesz a jele eljövetelednek és a világvégének*” (Mt 24:3, ÚRK)? Jézus válasza két fejezetben található. A 24. fejezet a világban minket körülvevő jelekről szól, a háborúkról, csapásokról stb. Majd a 25. fejezetben az egyház állapotát írja le a visszajövetele előtti időben. Három történettel érzékelteti ezeket a körülményeket. Az egyik a talentumok példázata, ami arról szól, hogyan használja fel Isten népe a tőle kapott ajándékokat.

- 5** Olvassuk el **Mt 25:14-19** szakaszát! Ki az, aki távoli országba utazott? Kire bízta a vagyonát? Mit jelent a számadás (lásd **Mt 25:19**)?

Időnként úgy gondolunk a talentumokra, mint természetes adottságokra, pl. az éneklésre, a beszédre stb. Ám Lk 19:12-24 részében a gírákról szóló hasonló történet konkrétan említi a pénzt és az azzal való gazdálkodást. Ellen G. White kijelentette: „Láttam, hogy nem teljesen értjük a talentumokról szóló példázatot. A tanítványok azért kapták ezt a fontos tanítást, hogy ez az utolsó időben élő keresztények javára váljon. A talentumok nem csupán az igehirdetést és az Isten Igéjéből való tanítást jelképezik. A példázat mindazokra a földi javakra vonatkozik, amelyeket a népére bízott az Úr” (*Testimonies for the Church*. 1. köt. 197. o.).

- 6** Olvassuk el **Mt 25:20-23** részét! Mit mond Isten azoknak, akik hűségesen kezelték a pénzét és támogatták az Ő ügyét? Mit jelent bemenni „a te uradnak örömébe” (Mt 25:23)?

Természetesnek tartjuk, ha azt gondoljuk, hogy a másik embernek több talentuma van, mint nekünk, ezért nagyobb felelősséggel is tartozik Istennek. Ám ebben a történetben az egy talentumos – a legkevesebb pénzzel rendelkező – az, aki hűtlennek bizonyult és elveszítette a mennyországot. Ahelyett, hogy mások felelősségére gondolnánk, figyeljünk inkább arra, amit Isten nekünk adott, és gondoljuk végig, hogyan tudnánk azt az Ő dicsőségére használni!

Mi lesz a sorsunk, amikor Isten számadásra hív?

A megtérése után Pál teljes erőből belevetette magát Krisztus szolgálatába. Világi szempontból kifejezetten sikeres lehetett volna a képzettsége és éles esze miatt. Mózeshez hasonlóan mégis úgy döntött, hogy Isten hűséges gyermekeivel együtt szenved Krisztusért. Megverték, megkövezték, börtönbe vetették, hajótörést szenvedett, éhezett, fázott és még több minden történt vele 2Kor 11:24-33 igeszakaszának feljegyzése szerint. Hogyan volt képes mindezt elviselni?

7 Olvassuk el Róm 8:16-18 szakaszát! Hűségében milyen szerepe volt a tudatnak, hogy ő Isten gyermeke?

A hűségesek jutalmára előre tekintve őrizte meg Pál a lelkesedését a Krisztusért való szenvedések között is. A következőt írta a börtönből: *„Testvéreim, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem: azokat, amelyek mögöttem vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekifeszülve célegyenest futok Isten felülről való elhívásának jutalmáért, amely Krisztus Jézusban van”* (Fil 3:13-14, ÚRK).

8 Milyen fontos üzenet van 1Tim 6:6-12 verseiben?

Bibliai perspektívából nézve az a gazdagság, ha az embernek megvan az, amire szüksége van akkor, amikor az kell. Ez még nem jelenti a vagyon felhalmozását. A gazdagság része, hogy hivatkozhatunk Fil 4:19 versének ígéreteré: *„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.”* Végül pedig az a gazdagság, ha hálásak vagyunk azért, amit az Úrban kapunk, és minden tekintetben benne bízunk.

Isten nem ígérte azt a gyermekeinek, hogy gazdagok lesznek a világ dolgai tekintetében. Sőt, arról is szólt, hogy üldözést kell elszenvedniük azoknak, akik istenfélő életet élnek. Amit azonban Ő felkínál, az minden földi gazdagságnál jobb. *„Gondoskodom a szükségleteidről és veled leszek, bárhol is jársz!”* – mondja. Végül pedig hűséges követőinek valódi gazdagságot, felelősséget és örök életet fog adni. Ez elképesztő jutalom!

Pál el tudta mondani az élete vége felé: *„Mert én nemsokára megáldoztatom, elköltözésem ideje elérkezett. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetül eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon, de nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik vágyva várják az ő megjelenését”* (2Tim 4:6-8, ÚRK).

Az alábbiak képet adnak az egyház családjáról, amelynek tagjai pénzügyi hűséggel igazgatják Isten földi ügyeit.

- A lelkészek és a helyi gyülekezeti vezetők sikeresen kialakították a gyülekezetek sáfársági rendszerét. A gyülekezet családját megtanították, kiképezték, támogatták és bátorították a pénzügyek biblikus kezelésére.
- Az emberek alkalmazzák a bibliai elveket az életükben. Fejlődnek a nagylelkűség terén, rendszeresen félretesznek váratlan eseményekre, és kezdenek kiszabadulni az adósságaik szorításából. Életvitelüket a mértékletesség, a fegyelem és a megelégedettség jellemzi. A pénz nem rivális Isten többé a számukra, így egyre erősebb a kapcsolatuk a Teremtő Istennel.
- Szombat reggel van, az emberek pedig érkeznek, hogy részt vegyenek a szolgálatokban. Az egész lényüket béke hatja át – nem szoronganak anyagi gondok miatt. Túlárad bennük a megelégedettség és a hála érzete. A házastársak között szinte nincs már összetűzés a pénzügyek miatt. Várakozással kezdik meg az istentiszteletet, számitanak Isten jelenlétére, arra, hogy munkálkodik majd közöttük.
- Az egyház szolgálatait maximálisan finanszírozzák, és erőteljesen működik a misszió. Kézzelfogható módon mutatják be Krisztus szeretetét a szükségben lévőknek. Van elég erőforrás, amivel olyan gyülekezeti épületeket emelnek és kiválóan fenn is tartják azokat, amelyek remek teret biztosítanak a szolgálathoz.

„Mire hív bennünket Isten a ránk bízott erőforrásokkal?”

Naponkénti tanulmányozásra: Neh 10 – Eszt 3;

Ellen G. White: Az imádság, 18. fejezet

1. A lakosság hány százalékának kellett a szent városban laknia? _____
2. Kik építettek falvakat Jeruzsálem körül? _____
3. Hogyan ünnepelték a szombatot Jeruzsálem kapuiban?

4. Mivel indokolta Márdokeus, hogy nem volt hajlandó leborulni Hámán előtt? _____
5. Mit kell tenniük a gyermekeknek a családi áhitat keretében?

Általános áttekintés

Isten földi jutalmakat és örök életet ígér népének (5Móz 28:1–6; Zsolt 58:12; Mal 3:10–12; Róm 2:6–7), mindenkinek az ő cselekedetei szerint (Róm 2:6–7; Tit 2:13–14). Ezek a jutalmak elegendő okot szolgáltatnak ahhoz, hogy hűségesek legyünk (Jel 2:10; 21:1–7).

A bűnben kitartó ember (Ef 2:1–6) képtelen a hűségre, ahogy a jó cselekedetekre is. Isten azonban új életre hív minket Krisztusban (Ef 2:5–6), kegyelme által biztosítva az üdvösséget mindazoknak, akik átadják magukat Neki (Tit 2:11). Isten dolgozik bennünk, hogy mi is akarjunk az Ő kedve szerint cselekedni, saját és mások lelkének megmentéséért (Fil 2:12–13).

A Krisztusba vetett hit által megigazítottak (Róm 5:1–2), minden általuk végzett munkától eltekintve nyernek örök életet (Róm 3:28; Ef 2:8–9; Tit 3:7). Mindazonáltal a kegyelem új emberekké alakít át minket, „teremtetvén a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre” (Ef 2:10). Ilyen értelemben minden jó cselekedet az Istentől kapott hit ajándéka (Ef 2:8), a megtartó hit (Jak 2:14) cselekedeteit pedig maga Isten viszi véghez (Ézs 26:12).

A „sáfárság” az anyagi és lelki áldások mentén cselekszik, „mert Tőled van minden és amiket a Te kezedből vettünk” (1Krón 29:14), beleértve az engedelmisséget is, amely üdvösségre vezet. Mindazok, akik helyesen használják fel az idejüket, adottságaikat, testüket és anyagi javaikat, az isteni kegyelem adósai, mivel ők készséggel az Úr szeretetének rendelkezésére álló eszközök (1Kor 13:1–3; Gal 5:6). És végül az örök jutalom elnyeréséhez elengedhetetlen érdem szintén az Istené, „aki cselekszi mindezt mindenkiben” (1Kor 12:6; lásd Fil 2:13).

Magyarázat

Megjuttalmazva azért, amit Isten tett

A Biblia különböző jelentéssel bíró szavakat használ az üdvösség fogalmának kifejezésére. Az egyik ilyen kifejezés a „jutalom” (héber *sakar*) „szerződésben meghatározott összeg kifizetése”, „fizetés”, „eltartás” vagy „kártalanítás” jelentéssel (Ézs 62:11; 40:10). Egy másik szó az *eqeb* (héber), amelynek jelentése „következmény”, az Isten törvényei iránti engedelmisségért járó „jutalom” (Zsolt 19:7–11).

Az Újszövetségben az Úr az, aki jutalmaz (görög *misthapodotes*), megfizet, a munkás bérét kifizeti (Zsid 11:6), a megváltottaknak átadja a jutalmat (Jel 22:12), amely összhangban lesz az üdvözültek cselekedeteivel (görög: *ergon*). A cselekedet ebben a kontextusban jelentheti valakinek a tevékenységét, foglalkozását, ugyanakkor konkrét tetteket, kezdeményezéseket (Jel 22:12).

Ellenben az ajándék (görög *kharisma*), az örök élet ajándéka a bűnért járó fizetés ellentéte (görög *opsonion*; Róm 6:23). Kezdetben a „fizetés” a katonák zsoldjára utalt. A *kharisma* kifejezi, hogy az üdvösség „kegyelmi ajándék” (Róm 6:23), és a jó cselekedetek Istentől származnak, „cselekedetek, amelyeket előre elkészített az Isten” (Ef 2:10). A halál az Isten nélküli (bűnös) cselekedetekért járó fizetség.

Hasonlóképpen az üdvösség mint jutalom vagy fizetség *kharisma* (ajándék), csakhogy ezt az ajándékot nem a cselekedeteinkért (görög *ergon*) kapjuk, hanem a kegyelem folytán, amelyet azért adta nekünk Isten, hogy a jót cselekedjük (*ergon*; Ef 2:8–10). Ezzel szemben az ember cselekedetei bűnösök, és az ezekért járó fizetség a halál (Róm 6:23; Gal 5:19–21). Feltevődik a kérdés: ki szüli a jó cselekedeteket? Kétségtelen, hogy maga Isten, az Ő kegyelme által. Isten kegyelme viszi véghez a „hűséges sáfárság” munkáját a hívő életében. Az emberi természet csak olyan cselekedetekre képes, amelyek a vesztébe vezetik.

Azért kapnak jutalmat, mert gyermekek

A szentek hűsége abból ered, hogy ők megtérés által újjászületett gyermekek. Ádám és Éva Isten gyermekei voltak az Éden-kertben, ahol azt a feladatot kapták, hogy műveljék a földet (1Móz 2:5). Ez a parancs azután is érvényben maradt, hogy a bűn behatolt a világba (1Móz 3:23), mivel a föld valójában az Úré (1Móz 14:19–20; Zsolt 24:1–2). Isten gyermekeinek minőségében Ádám és Éva arra lettek teremtve, hogy a bűn ítéletétől szabadon hűséges sáfárok legyenek.

A bűn azonban a harag fiaivá tett minket (Ef 2:3). Isteni származásunkat Jézus kegyelme helyreállította (Jn 1:12), s így újból Isten fiai és leányai lehetünk (2Kor 6:18). A görög *diatheke* szó („testamentum”) a szövetség egyoldalúságát hangsúlyozza (Zsid 9:15), amelyben azok, akik gyermekekké válnak, hit által örökségként elnyerik üdvösségüket az Atyától (Róm 8:16–17). Nem idegenekként kapják meg ezt az örökséget (Ef 2:12; Kol 1:21), se nem földi természetük cselekedetei révén, hanem hit által (Róm 4:4–5). Adottságaink, időnk, tizedünk és erőnk lelkiismeretes fel-

használása az Isten és köztünk, az Ő sáfárai közt lévő szövetségi kapcsolat megtapasztalásából indul ki, az Atya és gyermekei közötti szövetség pedig az újjászületéssel kezdődik, és az Istennel való közösségben folytatódik.

A görög nyelvben a sáfár (*oikonomos*) fogalma egy olyan személyre vonatkozik, aki egy másik személy vállalkozásait vagy tulajdonait igazgatja, és gondoskodásáról számot is kell, hogy adjon ahhoz, hogy megkapja a fizetségét (Lk 12:41; 1Kor 4:1–2; 1Pt 4:10). Ebben a szövetségi kapcsolatban (héber *berith*) kötelezettségek, áldások és átkok is szerepelnek, és a szövetség iránti hűség Isten kegyelmétől függ, nem emberektől. A megtéréskor megújított szövetség által Isten újra belevési eleménkbe és szívünkbe az Ő törvényét, s így népének tagjaivá válunk (Jer 31:31–34).

A jutalom is, a koszorú is az Úr ajándéka

A megváltottak fizetségét a Biblia „jutalomként” mutatja be (görög *brabeion*), amelyet az ókori stadionokban rendezett sportjátékok győzteseinek adtak át (1Kor 9:24–25; Fil 3:14). E jutalom elnyeréséhez a kereszténynek kitartásról és önfeláldozásról kell bizonyosságot tennie (1Kor 9:26–27).

Biztosak lehetünk a győzelmünket illetően, de ez a tudat nem mentesít minket a futásunk alatt megélt szenvedéstől. Ahogy Jézus – Isten Fia lévén – a nehézségek és a szenvedés ellenére az Atya akarátát teljesítette (Zsid 5:8), úgy nekünk is – Isten gyermekeiként – kellemetlenségekkel kell szembenéznünk ebben az életben (Fil 1:29; Jn 16:33). De le fogjuk győzni a nehézségeket, szemünket a jutalmunkra szegezve, még ha ezért minden káros dologról le is kell mondanunk, ahogy a sportolók teszik.

A Biblia arra tanít, hogy minden, ami a környező természeti világ része, az az Úré. Csakis Őáltala élünk, mozgunk, létezőnk (ApCsel 17:28). Minden tökéletes ajándék Tőle van (Jak 1:17), anyagi és lelki természetű ajándékok gyaránt (Ef 2:10).

Így tehát a megváltottnak felajánlott jutalomért az érdem egyedül az Istené, aki jókedve és akarata szerint dolgozik a hívő lelkében (Fil 2:13). A megváltottak azért nyerik el jutalmukat, mert elfogadják és nem mondanak le Isten munkájáról az életükben, és mert hiszik, hogy Jézus az, aki „mindeneket betölt mindenekkel” (Jn 6:28–29; Ef 1:23).

A mindenre kiterjedő sáfárság mint jutalom

A keresztény sáfárság nem más mint gyakorlati lelkiesség és hűség (1Kor 4:2), amint az Ádám és Éva Éden-kerti bűnbeesés előtti munká-

jában is látható. Az Éden-kertet – amelyet Ádám és Éva a hűtlen igazgatás miatt veszített el – helyreállította a mindenekelőtt az Atya akaratát cselekvő Jézus hűséges és tökéletes igazgatása (Mt 26:42; Jn 5:30). Jézus látta munkájának gyümölcsét, és elégedett volt (Ézs 53:11). Második ádám minőségében Jézus helyreállítja az emberben Isten képességét és az első Ádám által elveszített sáfárságot (1Kor 15:45–58).

A megváltottak elégedetten nyugtázzák majd, hogy nem saját cselekedeteiket látják, hanem a Jézus cselekedeteit őbennük. Ettől kezdve ők az Úrnak szolgálnak, és a tekintetüket a jutalomra szegezik (Fil 3:14). Ez a jutalom segít megértenünk, hogy mennyire jelentéktelenek ennek a világnak a dolgai a megváltottak jutalmához viszonyítva (Mt 25:23). Az élet rövid, kevés az öröm és nagyon sok a hiábavalóság (Préd 2. rész). A hűségeseknek tett ígéretük azonban fenségességről, örömről, békéről és örök megújulásról szólnak (Ézs 35:10). Csak a bizalomra méltó hívők (görög *piste*; 1Kor 4:2) öröklik majd hit által a szenteknek megígért teljes sáfárságot (sok dolog felett kapnak sáfári megbízatást), boldogságot (görög *karan*), örömet és gyönyörűséget (Mt 25:11).

Az Úr arra kér, hogy legyünk hűségesek e világ kis és hiányosságokkal teljes dolgaiban (Lk 16:9–11), hogy Isten gyermekeiként elnyerhessük az örök jutalmat. Mennyire ünnepélyes Isten hűségre hívása, mely kifejezi a bennünk élő Jézus iránti teljes átadásunkat (Gal 2:20)!

Végző soron az iránytű mutatójához hasonlóan (amely mindig észak felé van fordulva, függetlenül az iránytű pozíciójától) a kegyelem is mindig viszonyítási pont lesz a szentek jutalma számára. Minden jó cselekedet, amit megteszünk, Isten kegyelméből fakad, hogy senki se kérkedjen vele (Ef 2:8–10).

Alkalmazás

Kérd meg csoportod egyik tagját, hogy olvassa fel az alábbi idézeteket, majd beszéljétek meg a kérdéseket!

A tőke és a képességek Istentől származnak

„Isten minden emberről, aki ezen a földön élt, pontos és részletes kiutatást vezet, és amikor elérkezik a számadás napja, a hűséges sáfár semmilyen érdemet nem tulajdonít önmagának. Nem mondja azt, hogy »az én gírám« nyert további tíz gírát, hanem azt, hogy »a Te gírád«. Tudja, hogy ha nem lett volna rábízva az illető tétel, nem szerezhett volna hasznot rajta. Úgy ítéli meg, hogy hűséges sáfári minőségében

nem tett egyebet, mint a kötelességét végezte. A tőke az Úrtól volt, és az Ő ereje által sikerült hasznot szereznie abból. Egyedül Isten nevéé a dicsőség! A hűséges sáfár tudja, hogy a rábízott tőke nélkül örök nyomorúság lett volna a sorsa” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*, 111–112. o.).

Mit tanítanak a személyes tervezés és akarat szerepéről a hűséges keresztény sáfárságra való törekvés tekintetében az olyan kifejezések, mint a „vigyétek véghez a ti üdvösségeket”, „ne szabjátok magatokat e világhoz”, „tagadja meg magát” és „térjetez hozzám” (Fil 2:12–14; Róm 12:1–2; Lk 9:23; Mal 3:7–8; 1Kort 4:2)?

A táalentumok lelki és anyagi ajándékok

„Ezt követően megmutattattott nekem, hogy a táalentumok példázatát nem mindenki értette meg. [...] A példázat az Isten által az Ő népére bízott mulandó eszközökre [is] alkalmazható” (Ellen G. White: *Spiritual Gifts*, 1. köt., 38. o.).

Milyen kapcsolat van a lelki életben tanúsított hűség és az anyagiak terén tanúsított hűség között (Mt 25:14–30)?

A HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ MISSZIÓNYILATKOZATA

2018. október 15.*

Mi, hetednapi adventisták, akiket Isten hívott el, a Biblia vezet és a Szentlélek ihlet, a világ bármely részén éljünk is, megszentelődvén elkötelezzük magunkat, hogy tanítványokat képezzünk ki Krisztusnak, akik szerető tanúiként élnek, és minden embernek hirdetik a hármassági üzenet örökkévaló evangéliumát, felkészítvén őket Urunk közeli eljövetelére.

Elkötelezzük magunkat abban a küldetésben, melynek során hasonlökká válunk Krisztushoz a kommunikációban, a tanítványságban, a tanításban, a gyógyításban és a szolgálatban.

A Szentírásban felfedezett nagy igazságokkal összhangban hisszük, hogy Isten tervének csúcspontja a teljes teremtett világ helyreállítása az Ő tökéletes akaratával és feddhetetlenségével összhangban.

Ezért mi, az egyház hívei tudatában vagyunk különleges szerepünknek: Isten országának követői, Urunk, Jézus Krisztus közeli visszajövetelének hírnökei vagyunk!

* A Hetednapi Adventista Egyház Generálkonferenciájának Végrehajtó Bizottsága által megszavazott Hivatalos Nyilatkozat alapján – Silver Spring, Maryland, 2014. október 14.

JANUÁR

1. V. Róm 12:7
2. H. Bír 6:14
3. K. Ámos 3:3
4. Sze. Péld 11:30
5. Cs. 1Thes 5:21
6. P. Péld 22:6
nny. MS 16:49, SM 16:51, AR 17:01
- 7. Szo. Jel 2:29**
nny. MS 16:50, SM 16:52, AR 17:02
8. V. Mt 19:14
9. H. Ésa 53:4
10. K. Eféz 4:31-32
11. Sze. Gal 6:9
12. Cs. Mt 28:19
13. P. Mt 24:32-33
nny. MS 16:58, SM 17:00, AR 17:10
- 14. Szo. 5Móz 6:6-9**
nny. MS 16:59, SM 17:01, AR 17:11
15. V. Eféz 4:29
16. H. 2Sám 9:3
17. K. Józs 24:15
18. Sze. Zsolt 103:3
19. Cs. 5Móz 6:3
20. P. Péld 15:22
nny. MS 17:07, SM 17:10, AR 17:19
- 21. Szo. Mt 11:29**
nny. MS 17:07, SM 17:11, AR 17:20
22. V. Kol 4:5
23. H. Kol 3:13
24. K. Eszter 4:14
25. Sze. 1Jn 3:18
26. Cs. Péld 31:25
27. P. 2Kor 3:2
nny. MS 17:17, SM 17:20, AR 17:29
- 28. Szo. Jn 6:35**
nny. MS 17:19, SM 17:22, AR 17:30
29. V. Jer 29:11
30. H. Lk 2:52
31. K. Mk 14:13-15

FEBRUÁR

1. Sze. Dán 12:3
2. Cs. 1Tim 5:8
3. P. 1Kor 4:20
nny. MS 17:28, SM 17:31, AR 17:39
- 4. Szo. 2Kor 4:17**
nny. MS 17:29, SM 17:33, AR 17:41
5. V. Zsolt 104:24
6. H. Péld 22:6
7. K. 2Tim 1:5
8. Sze. Róm 8:28
9. Cs. Péld 22:1
10. P. Jak 5:16
nny. MS 17:38, SM 17:42, AR 17:50
- 11. Szo. Eféz 4:23**
nny. MS 17:40, SM 17:44, AR 17:51
12. V. Péld 18:8
13. H. 1Kor 10:31
14. K. 1Móz 2:17
15. Sze. 1Móz 3:8-9
16. Cs. Tit 2:15
17. P. Zsid 11:23
nny. MS 17:49, SM 17:53, AR 18:00
- 18. Szo. 2Kor 11:2**
nny. MS 17:50, SM 17:55, AR 18:02
19. V. Lk 5:15-16
20. H. Tit 3:8
21. K. Mt 5:14,16
22. Sze. Péld 3:5-6
23. Cs. Jer 29:11
24. P. Zsolt 13:6
nny. MS 17:59, SM 18:04, AR 18:11
- 25. Szo. Jób 11:15**
nny. MS 18:01, SM 18:06, AR 18:12
26. V. Jób 42:2
27. H. Mt 6:5-6
28. K. Préd 3:1

MÁRCIUS

1. Sze. Fil 1:6
2. Cs. Péld 3:3
3. P. Péld 22:6
nny. MS 18:09, SM 18:15, AR 18:21
- 4. Szo. Róm 12:11**
nny. MS 18:11, SM 18:16, AR 18:22
5. V. Mk 12:31
6. H. Mt 12:35
7. K. Préd 3:11
8. Sze. Mt 6:33
9. Cs. Jn 1:47
10. P. Mk 11:25-26
nny. MS 18:19, SM 18:25, AR 18:31
- 11. Szo. 5Móz 26:11**
nny. MS 18:21, SM 18:27, AR 18:32
12. V. Zsolt 142:3
13. H. 1Thes 5:11
14. K. 5Móz 33:3
15. Sze. 1Kor 12:13
16. Cs. Fil 4:4
17. P. 1Tim 6:11-14
nny. MS 18:29, SM 18:36, AR 18:40
- 18. Szo. Eféz 1:7-8**
nny. MS 18:30, SM 18:37, AR 18:42
19. V. Eféz 5:8
20. H. Eféz 4:31-32
21. K. Ésa 55:8-9,11
22. Sze. Ésa 54:13
23. Cs. Kol 3:23
24. P. Lk 14:11
nny. MS 18:39, SM 18:46, AR 18:50
- 25. Szo. Lk 2:51**
nny. MS 18:40, SM 18:47, AR 18:51
26. V. Zsolt 5:4
27. H. 5Móz 11:19
28. K. 5Móz 2:7
29. Sze. 1Jn 4:8
30. Cs. Mt 17:8
31. P. 2Tim 2:2
nny. MS 19:48, SM 19:56, AR19:59